

FRENK LARAMI

BOOK HOLIDAY

BROJ 277 • CENA 5,20 DIN.

UŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Italija 2.000 ITL
Švajcarska 2,30 CHF
Austrija 19,00 ATS
Makedonija 36,00 DEN
Slovenija 250 SIT

PAKLENI OBRAČUN

★ DOK HOLIDEJ ★

277

Frenk Larami

PAKLENI OBRAČUN

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej
Broj 277

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala
Frank Laramy
HELL IN DACOTA

Recenzija i adaptacija
Zorka ĆIRIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Franja VARGA

Naslovna strana
Franja VARGA

Korektori
Ida ĆEKIĆ
Eržebet PREC

Štampa: 24. III 1997

Tržište: 5. IV 1997.

Izdaje: MARKETPRINT, DD za izdavačku delatnost, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: NIJP „FORUM“ Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – HELL IN DACOTA

Copyright: UNIVERSUM PRESS. Recenzija i adaptacija: Zorka ĆIRIĆ

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem Republičkog Sekretarijata za kulturu ovo izdanje se svrstava u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91).

Godišnja pretplata za zemlju za ediciju „Dok Holidej“ iznosi 60 dinara. Opštom uplatničom uplatiti pretplatu na žiro račun 45700-603-3-6158, a primalac je „MARKETPRINT“ DD, 21102 Novi Sad. Potvrdu o uplati (sa naznakom gde izdanje treba slati), pošaljite na adresu: „MARKETPRINT“ DD, Poštanski fah 20, 21102 Novi Sad. Izdanje šaljemo preporučenom pošiljkom.

Kiša je lila kao iz kabla. Bilo je to popodne koje su niski, olovni oblaci pretvorili u pravi suton. Ono što se nazivalo ulicom, sada je bila kaljuga.

Niz Džordžijančevu kabanicu cedila se voda.

– Bolje se vratite, mister – dopro je do njega glas.

Znači, nije baš bilo pusto u Admoru. Ono što mu se učinilo da je napuštena, razvaljena štala, izgleda da je nekome predstavljalo pribežište ili sklonište.

Čovek iz Džordžije je zaustavio šarca. Glas koji ga je opominjao, sigurno se nije mogao nazvati prijatnim, ni blagonaklonim. Verovatno se iza njega krila cev nekog kolta. Nešto svetlosti je dolazilo sa zapada. Komad vedrine se probijao kroz zavesu kišnih kapi i provalu oblaka činilo manje tmurnom.

Ali, vidljivost se kretala na svega nekoliko jardi ispred. Što je vreme više odmicalo, to je sumrak postajao opipljiviji i zlokobniji.

Admor je bio bez svetlosti i zvuka. Kao da se Čejen River izlivao iz korita i spajao sa pobesnelim nebom.

– Izgleda da je čuo – rekao je sada drugi glas.

– Nije mu lako.

– Da! Kiša ne prestaje, a on je mokar do čizama...

Kockar je ćutao i iščekivao. U tamnom okviru, bez vrata, pojavio se čovek. Tu je zastao, ne želeći da protura glavu pod mlaz kiše. Lice mu je pokrivala brada i to je videlo sve što

se moglo uočiti ispod šešira. Na sebi je imao kožnu jaknu koja se presijavala u odblesku udaljene, mutne svetlosti sa zapada. Presijavali su se i meci, načičkani na kožnom opasaču. Iza njega, jedva se nazirala kontura još jednog pratioca. Čulo se rzanje konja.

Šarac je podigao glavu i zatresao bujnom grivom. No, nije bilo izgleda da se skloni od kiše.

Nepokretnost Doka Holideja izmamila je dotle skriveni glas iz polusrušene štale. Mirisao je na vlažno seno i balegu. I na duvan.

– Bolje se vratite, mister – rekao je čovek na ulazu.

– Zašto? – procedio je kockar.

– Opasno je.

– Opasna je i kiša...

– Verujem, ali, ovde nema mesta za vas. Imate li koga u Admoru?

– Ne!

– Znači, stranac? A ta torba o sedlu? Vidao sam nešto slično kod veterinara. Jeste li vi to?

– Možda! – Holidej je shvatio da oni razgovorom razbijaju neku vrstu dosade. Ali, njemu nije bilo do zanovetanja. Prevalio je dug put od Škočblafa na Nort Plejtu u Nebraska. I nije se sećao da ga je u brdima ili pretriji zatekla takva nepogoda.

Oni nisu videli na njemu ništa osim kišne kabanice. Nisu ni slutili dva teška „linkolna“ na bedrima, niti su opažali ledenoplavi odsjaj u kockarevim zenicama. Šum kiše postajao je jednoličan i ubistven. Barice su se širile, za-

pljuskivale stotinama koncentričnih kružica i nabora. Admor, na reci Čejen, nalazio se skoro na samom raskršću Dakote, Nebraske i Vajominga. Dodirivala ga je reka, a na severu daleko, Bleck Hills ga je štitio od vetrova iz Montane. Skoro srebrnaste kapi otkidale su se sa ivice kabanice čoveka iz Džordžije, padajući po njegovim prstima na jabuci sedla.

Na vratima je nastalo komešanje. Zatim se izdvojila kontura jednog od njih. Na sebi je imao ogrtač sa kapuljačom. Čizme su uronile u glib. Očigledno, ljudi iz štale su hteli da ga osmotre izbliza. Holideju nije promakao mutan odsev puščane cevi. Imali su ga na nišanu za svaki slučaj. Možda ih je bilo dvojica, možda i više. U svakom slučaju morao je da ostane pribran. Ako su to bili lupeži, sigurno ga neće propustiti dalje, a njemu nije prijala kiša. Ako su to bili lupeži, trebalo je lupeški s njima da se ponaša.

– Tražite li posao u Admoru? – pitao je bradonja, kome je kapuljača prekrivala skoro celo lice. – Da znate, tamo će biti potrebni doktor nego veterinar.

– Zar je rat?

– Biće ga. Opkolili smo Admor, stranče... Svi prilazi su blokirani. Čekamo da dođe još ljudi...

– Zar je izbio građanski rat? – pitao je kockar nemarno.

– Sve je to zbog šerifa – pokazao je čovek rukom prema kućama. – Lud neki šerif! Uhapsio je Keja Tila!

Holidej nije pokazao nikakve znake na pomen tog imena. Osetio je na sebi ispitivački pogled. Verovatno su očekivali neku vidljivu reakciju.

– Čuli ste za Tila? – upitao je čovek.

– Jesam!

– Najgore?

– Uglavnom! Ali, to se mene ne tiče.

– Možda... – Čovek je obišao šarca, za-

gledajući ga sa svih strana. U razvaljenoj štali neko je kresnuo šibicu i pripalio cigaretu. Ponestajalo je svetlosti i kiša je postala sumrak, ispunjen šumom i vodom.

– Čudno – javio se opet čovek, ponovo zauzevši mesto ispred kockarevog konja – u ovo doba, po ovakvom vremenu, jahač pred gradom. Pasje vreme! Zar niste mogli da izaberete neko drugo?

– Nigde nije pisalo da je u gradu kolera – odgovorio je Holidej.

– Smešno! – rekao je čovek. – Da možda nemate zvezdu?

– Imam, severnjaču – uzvratio je kockar.

– Uostalom, zar je to važno? Ipak, ne možemo vas pustiti da prodete, mister. Rečeno nam je da vraćamo svakoga!

– Zaista?

– Da!

– Znači, treba da okrenem konja i vratim se pod nebo? Prva kuća odavde prema jugu je oko trideset milja. Ne želim da o njoj sanjam prozebljih pluća.

– A šta biste najradije?

Kockar se malo nagnuo napred. – Promešao bih karte, burazeru – dobacio je – popio brendi i poslao do đavola i ovo vreme i šerifa i Keja Tila i sve vas ovde!

– Ha! – uzviknuo je čovek, odižući čizme iz blata. – Ako te svrbi novac, možemo te ovde osloboditi češanja.

– Jeste li vi ovde zbog Tila ili zbog pljačke?

– Nemoj se kočoperiti – opomenuo ga je čovek. – Imam za tebe dva para koltova unutra. Nemaš šanse.

– I ne tražim. Hoću da se malo osušim i popijem piće.

Čovek je razmišljao.

Neprimetno, Holidejeva šaka se ispod kabanice pomerila ka opasaču. Čekao je.

– Ti si mi baš neka mustra – procedio je. –

Pametnan, normalan čovek ne jaše po kiši. Idi – dodao je i glavom pokazao u pravcu grada – ali, budi načisto s jednim, nema izlaska.

– Nema?

– Ne! Možeš da udeš, ali, nikako da izadeš.

Inače, za tvoju kožu ne dajem ni cent!

– Ona i ne vredi mnogo, ovako pokisla – odgovorio je Holidej, ne želeći da začikuje sudbinu. – Koliko dugo moram da čekam dozvolu za odlazak?

– Kada Til bude s ove strane, ti podi.

– Kada će to biti?

– Vrlo brzo – iscerio se čovek. – Znaš šta će se desiti? Šerif će izgubiti svoje pomoćnike, ostaće sam, izvadiće ključeve uprkos svojoj upornosti. U protivnom, mi dolazimo... Biće zabavno! – Zatim se ponovo približio Holideju i dotakao torbu o sedlu. – Da vidimo – rekao je. Skinuo ju je i otvorio. Instrumenti su blesnuli za trenutak. – Ovo mi ne liči na veterinarski pribor – promrmljao je. – Ti nisi doktor?

– Jesam!

– Kakav?

– Za zube. Zubar!

– Nebesa – sklopio je čovek torbu i vratio je natrag o sedlo. – Time nećeš mnogo zaraditi, stranče. Pogotovu ne u Admoru. Tamo ljude ne bole zubi nego glave. Uostalom, možda ne bi trebalo da te pustim, ali, ličiš mi na neku uštogljenu bitangu... Imao sam brata, kao ti. Sve je voleo da radi, osim da zapne... – On se uputio prema štali, već dobro zaliven kišom.

Holidej je poterao Miga napred. Munje su se ukrstile nad gradom, kao usijani mačevi, ogledajući se u čitavim buketima barica i lokvi. Samo što je odmakao desetak jardi, šarac se ukopao i zarzao. Kockar je spustio pogled i ugledao nečije telo u blatu. Bilo je nepomično...

*

Šerifov pomoćnik, Henri Rajt, prislonio je lice na pro hladno staklo i izbuljio se u noć. Video je deo ulice, pust i natopljen vodom. – Još nema Pepera – konstatovao je.

– Taj se venčao sa Tilom – primetio je neko, ali, ne naiđe na smeh. Preko tridesetak ljudi nalazilo se u salunu „Apalači“. Izgledalo je da jedni drugima sede na glavama. Nije ih tu saterala samo kiša. Bio je to čudan, neizvestan dan. Dan u kome je njihov maršal, Lajf Peper, uhapsio zloglasnog bandita Keja Tila i strpao ga iza rešetki. Tila nije niko znao osim Pepera. A ni lupež nije sanjao da će u Admoru naleteti baš na Pepera. U svakom slučaju, iznenađenje je bilo na šerifovoj strani. Njegov kolt bio je neuporedivo brži i odlučniji. Til se pomirio sa sudbinom, smeškajući se. Njegovi momci su bili sasvim blizu. Onog trenutka kada je Lajf Peper uperio svoje oružje na njega, družina je bila na putu da bude obaveštena o nenadanom obrtu.

Keja Tila je uvek, na odstojanju, pratio Brajan Marlou. Taj Marlou je uvideo da ne može pomoći svome šefu, s obzirom da je Peper imao dva pomoćnika. Odšunjao se iz Admora po ljude.

– Nema ni Kalagana – javio se neko. – Možda nije mogao da prođe...?

– Ne brbljaj! – okrenuo se Rajt prema tom glasu. – Ne pokušavaj da sanjaš samo crne snove...

– Ali, dokle će ta kiša? – nervirao se neko iz drugog ugla. – Ništa drugo... samo kiša!

Tog kasnog popodneva, svi oni koji su želeli da napuste Admor svojim poslom, vratili su se.

Vest se proširila brzo. Sve prilaze gradu kontrolisali su Tilovi momci. Možda bi i napali, da im neko nije već „otkucao“ da je

zatvor odlično čuvan, da je Peper okupio osam odabranih pomoćnika i da će prvo ubiti Tila, a onda pregovarati sa njegovom ruljom. To je baš javno izjavio Lajf Peper pred sudijom Grimom i videnijim građanima. Njima se nije mnogo dopadala šerifova odlučnost da sude Tilu zbog razbojništva i ubistava kojim je okitio svoju prošlost u Koloradu i Vajomingu. No, ipak su se složili da Til zasluži konopac i da Admor nije prljava, kukavička jazbina koja će se preplašiti na prvi lavež kojota.

– Kalagan je vešt – govorio je Henri Rajt, više za sebe. – Proći će on i kroz iglene uši i dovešće momke sa rančeva. A onda ćemo videti...

– Rajt je u pravu – javio se sudija Grim koji je bezvoljno zurio u svoje smlaćeno pivo. – Da se nešto desilo, čuli bismo, ne? Pucanj ili krik.

– Da, tako je... – klimnulo je nekoliko glava. Sudija je osetio da nije ubedljiv. Nakašljavao se i iščakao lulu iz džepa. Iz grada niko nije mogao da izađe, a da ne rizikuje da bude ustreljen. Što je najgore, nikoga nisu puštali ni unutra, osim žena ili ljudi koji nisu mogli da im pričinjavaju teškoće, kao što je bio slučaj sa debelim senilnim trgovcem Perkinsom. Na njega su samo izbečili oči i on zamalo da nije dobio srećani udar. Naravno, Perkins je to preinačio i uveravao sve da su mu pretili bar deset pušaka. Kiša koja je počela da se sručuje na grad prekinula je sve posete i dolaske. Admor je za trenutak bio odsečen od sveta i puteva, pakleno usamljen, blatnjav, oronuo. Tog popodneva, tog sutona, ljudi su o Keju Tilu saznali podosta. One koji su hteli i rođenim očima da vide, šerif je glatko odbio. Ispred njegove ćelije smenjivali su se naoružani stražari. Zapovest je bila nedvosmislena: pucati na svakog nepozvanog,

koga ne prati lično Peper. I to su znali u „Apalačiju“.

Sve je bilo u redu, ali... Lajf Peper je bio žestoko opsednut Tilom. I ranije je on hvalao bitange i lupeže, međutim, Tilov slučaj bio je nešto posebno za njega. Kao da je imao nešto lično, izvan svih svojih zakonskih ovlašćenja. Imao je dva pomoćnika, ali, naimenovao je još šest. Kao da je iščekivao rat! Svi ti momci bili su naoružani puškama i koltovima. Dvojica su se nalazila ispred Tilove ćelije i u kancelariji, trojica na ulici, u senkama, budni, prokisli, otežalih nogu od stražarenja, Henri Rajt i Bredi Rinald držali su salun „Apalači“. On je bio uvek dupke pun i na početku ulice, a Peper nije želio da se tu na bilo koji način ušunjavu Tilovi lupeži i organizuju štab. Osmi pomoćnik, Kris Kalagan krenuo je da se domogne rančeva i pozove momke da pomognu šerifu. Istina, tamo ga je poslao sudija Grim, jer šerif to sigurno ne bi dozvolio. On se uzdao u sebe, a ne u pomoć sa strane.

Imao je Admor još krčmi, ali, sve su one bile dalje od šerifove kancelarije i zatvora. Osim toga, „Apalači“ je nekako uvek bio stečište najobaveštenijih. Tu je Lajf Peper često zalazio, zatim sudija Endrju Grim, Rajt, Kalagan... svi su oni imali nešto zajedničko kada je u pitanju bio baš taj salun. To „zajedničko“ zvalo se Li Majls. „Apalači“ je bio njegovo vlasništvo. Nekada je bio šerif, ali je u jednom žestokom sukobu sa pljačkašima Lojterove banke, bio ranjen, pa su mu morali odseći ruku. Umesto u penziju, Majls je otvorio lokal. Bio je to ipak dobrodržeći čovek, tek zašao u šestu deceniju. Njegova izgubljena ruka bila je na neki način savest grada. Jer, dok su se svi panično skrivali, on je sam izbio na ulicu da se suprotstavi bandi. Dvojicu je skinuo sa sedla, a ostali su pobegli, ostavljajući mu olovo u mišici. Posle toga se

povukao, a na njegovo mesto je došao Lajf Peper. Došao je iz Saline, s odličnim preporukama Vajata Erpa. A, i Majls ga je poznavao i garantovao da će Admor biti u sigurnim rukama.

– Prava kišnica – mrmljao je sudija, otpivši mlako pivo. Pena mu je ostajala na ustima, a on, kao da nije imao snage da je ukloni. Ispred njega na stolu, stajala je lula, prazna, i pocrnela od dima.

Henri Rajt nije odvajao lice od prozora. Zebnja mu se uvlačila u srce. Samo da nije bilo te proklete kiše... Ljudi nisu imali nameru da se razilaze. Veče je tek počinjalo, ali, ovog puta bez uobičajenog žagora. Li Majls je zamišljeno gledao svoje goste. Činilo mu se da ih prvi put vidi. Bili su zategnutih lica, izborni, smrknuti, izveštačeni i zabrinuti. Njima svakako nije toliko stalo do prestiža kao šerifu. Oni su imali dom, decu, svakodnevna zadovoljstva, a sve to bilo je stavljeno na kocku zbog Peperove fantastične upornosti da zadrži Keja Tila. Dok je napolju sipala kiša, izgledalo je da to na njihove glave sipa olovo Tilovih pajtaša... Li Majls je stajanjem iza šanka „zaradio“ najmanje desetak kilograma više nego što mu je trebalo. Godine, manje kretanja, mirniji život i spokojniji san, izbrisali su iz njega svaku pomisao da je to nekada bio čuvar zakona u Admoru. Kukovi su mu se poravnali sa stomakom i slabinama. Pod bradom mu se taložio podvaljak, a višak sala mu je zatezao bore oko očiju i ušiju, čineći ga mladim, ali i odbojnijim. Prazan rukav leve ruke bio mu je uvučen u pojas. Desnom je vešto baratao sa bocama i staklarijom. Imao je kratku, kovrdžavu kosu, visoko podšišanu. Nisko čelo kao da se naslanjalo na izbočene, guste obrve. Tanko potkresani brkovi davali su mu izgled Meksikanca. Li Majls je skoro svakoga u Admoru znao u dušu. I pomalo ih je shvatao, oni nisu voleli

da izgube svoj mir zbog Peperove tvrdoglavosti. Bili su ugroženi.

Momci Keja Tila blokirali su grad, a ako se reše da uđu, onda to neće proći bez pucnjave. U tim okršajima stradaju i nevini. Ako je šerif imao osam pomoćnika, Til je sigurno imao za polovinu više ljudi. Ljudi su o tome najviše razmišljali. Zaokupljeni najernjim slutnjama, jedva da su i omirisali piće. „Apalači“ je ličio na pogrebni zavod. Okupljeni više iz navike, ljudi su se nemo zgedali i nešto iščekivali. Nešto je moralo da se desi.

I Rajt i Rinald, sa zvezdama na prsima, nisu ulivali veliku sigurnost. Bili su to mladi, neiskusni momci, željni da se iskažu. Međutim, za oveane lupeže obojica su bili loša zaštita. Uprkos otkočenim puškama i podmazanim koltovima. Ni Majlsovi gosti nisu bili bez oružja, ali, ono im je više služilo za ukras nego za sukob. Pošto Peper nije trpeo savete koji mu ne odgovaraju, ljudi su se okrenuli sudiji Grimu. On je bio jedini ravan šerifu, pa je na svoju inicijativu poslao Kalagana da dozove sa rančeva momke i brojnošću potisne Tilove probisvete iz Admora. Samo da se ne prolije uzaludna krv.

Sada im je preostalo da čekaju. Endrju Grim je bio mešavina uglađenog sudije i ratobornog revolveraša. Išao je s opasačem ispod svog kockastog, dugog kaputa i umeo je svojim koltom da se posluži. Najmanje je boravio u sudnici. Umeo je na licu mesta da izrekne kazne prekršiocima reda i da ih lično izbaci s ulice ili utovari na sedlo. Pripadao je onoj vrsti sudija na Zapadu koja lagano nestaje i ustupa mesto uglađenim osobama koje u ruci imaju čekić umesto revolvera. Grim nije mario za to. Pojavljivao se na svim mestima, pio sa kaubojima, kockao se u male svote, umeo je pošteno da se potuče i prizna kada je pobeđen, ali, nikada nije zaboravljao da je sudija. Pušio je lulu, neuredno se brijač,

menjao kravate i sve češće odsutno zurio preda se.

Vlasnik „Apalačija“ je znao razloge. Pre nepunu godinu kroz Admor je prošla trupa lepih plesačica. Među njima se nalazila i Žanin, Francuskinja, zbog koje Endrju Grim umalo nije izgubio glavu. Veza između pedesetogodišnjeg sudije i tridesetogodišnje igratičice, trajala je samo tri dana. Onda je trupa otišla dalje. Grim je dao ostavku i hteo je da ode za trupom, ako već devojka nije htela da ostane. Ali, ona mu je otvoreno kazala da nema nameru da se vezuje za nekog ko nema gomilu dolara.

Gomilu dolara! A. Grim je imao samo platu. Ni cent uštedevine. Ostao je, misleći da će vreme učiniti svoje i da će zaboraviti treperavu plavušu dugih nogu. No, uzalud! Javila mu se kao za inat iz Tenesija i povredila mu rane.

Tenesi! Činilo mu se da je na kraj sveta. Delio ga je nedostižan prostor Nebraske, Kanzasa, Misurija i Arkanzasa! On nije bio mlad da se upušta u avanturu i ode tamo, u neizvesnost. Ali, bio je dovoljno zreo čovek da Žanin ne zaboravi tako lako. Nije mu smetalo kada ga poneki prijatelj zadirkuje. Smeškao se na sve to, ali, samo je on znao kako se oseća.

Te večeri, Grim je malo živnuo. Izgledalo je da ga na neki način razgaljuje opasnost koja se nadvila nad gradom, olovnijsa od kišnih oblaka. Ili je to smatrao mogućnošću da potisne u drugi plan sećanje na Francuskinju. A možda... možda je i njega zahvatila nervoza zbog Peperove tajnovite upornosti da sirsir konce Keju Tilu čak i bez suđenja! Grim je imao odlučne crte lica, snažan vrat i lepo oblikovanu glavu, prosedu kosu i duge zulufe do ivice brade. Čeona kost s obrvama pravila je mali svod nad orlovskim nosom i tamnim brkovima, čiji su

se krajevi spajali u zulufima. Išao je gologlav, nosio je kapute uz struk, kravate leptir stila i pantalone od najfinijeg štofa. Voleo je da jaše, a nije propuštao priliku da negde u brdima vežba potezanje i ciljanje.

„Apalači“ kao da se klatio pri žmiravim mlazovima svetiljki. Odblesci munja prodirali su u salun s vremena na vreme i trzali ljude iz turobnosti. Naleti kiše nisu jenjavali. Lepo se čulo kako pod njom propada krov, a niz strehu se pravi čitava zavesa kapljica.

– Gde je Stark? – upitao je Rajt glasno i pogledao po sali.

– Tu sam – odazvao se čovečuljak sa šeširom nabijenim do ušiju. – Šta je sada...?

Pomoćnik šerifa iz Admora se odvoji od prozora i podboči. – Da te čujemo još jednom – rekao je. – Kada su te priklještili oni tamo... šta si rekao?

– Pa, već sam ispričao.

– Ispričaj još jednom – predložio je Rajt opasno tihim glasom. Stark baci pogled na sudiju. Grim je prvo slegao ramenima, a onda klimnuo glavom. To je značilo da on lično nema ništa protiv Starka. Čoveka su sabili uza zid i on je morao da otvori usta. Uostalom, zar je imao pojma da su Tilovi pajtaši na samom ulazu u grad? A nije bila tajna šta je Peper objavio... – Pa, ovako... Prvo su me zgrabili i zapretili da će mi prosvirati mozak ako ne progovorim. Interesovali su se gde je Til, koliko momaka ga čuva, šta šerif namerava s njim i tako to... Ja sam rekao šta sam znao.

– A šta to?

Svi su se utišali i slušali. Kao da to već nisu čuli dva puta pre mraka. – Rekao sam da će Peper ubiti Tila ako neko pokuša da ga oslobodi – nastavio je Stark, instinktivno skinuvši šešir sa svoje čoškaste, ošišane glave. – To ih je malo onespokojilo, čini mi se. Onda su mi rekli da svima, ovde, poručim da je Admor

opkoljen. Baš tako su rekli. I teško nama ako Tilu zafali dlaka sa glave!

Heni Rajt se vratio do prozora. – Koliko ih je bilo? – pitao je.

– Dvojica – odgovorio je Stark. – Ali, u bivšoj Larsenovoj štali muvalo se još nekoliko senki. Kada su me udarili po oku, više ništa nisam video! – neko se nasmejavao kratko. Stark je imao poveliku modricu u predelu desnog oka. Kako Rajt nije više ništa pitao, on je seo.

– Neka ih je petorica – promrmljao je Rajt – s ove, toliko sa druge strane... i možda još nekoliko okolo. Zar je Kej Til sa sobom vodio čitavu vojsku?

– I zašto baš na nas? – pitao je neko.

– Možda im je Lojterova banka zapala za oko? – primetio je Bredi Rinald, sa kraja šanka.

– Možda – složio se sudija Grim, puneći lulu duvanom. – To je otrcan način, prvo udu dvojica ili trojica da pronjuškaju situaciju, a onda skuju plan za nastup. Samo... ovaj izgleda nije računao da će ga Peper prepoznati.

– A otkuda se znaju? – pitao je Rajt. Grim je podigao glavu. – I ja se pitam – rekao je.

– Kej Til je operisao dole na jugu – javio se Rajt. – Ako je krenuo čak ovamo, u Dakotu, onda mu je tamo gorelo pod nogama. – Henri Rajt je bio visok, povijen u ramenima, s glavom i donjom vilicom izbačenom napred. Ličio je na lovačkog psa koji stalno njuši trag. Imao je preast nos i sastavljene obrve, što ga je činilo večno smrknutim i neraspoloženim. Povrnuti rukavi sive košulje otkrivali su žilave, duge ruke i koštunjave prste, savijene oko vrata puške. Preko plavih, izlizanih pantalona, nalazio se opasač. Henri Rajt je dugo godina „prva rezerva“ u Admoru. Bio je pomoćnik Li Majlsu, a sada opet Peperu. Dobro je obavljao tu dužnost, a što nikome nije padalo na pamet da ga jednom

postavi i za glavnog zvezdonosca, mogao je da zahvali svojoj naravi. Delovao je prilično uobraženo i drsko, gurao se u sve razgovore, smatrao sebe najpametnijim, a ljudi to ne vole. Zato je Rajt bio dobar samo kao drugi čovek. Onaj koji ne donosi odluke, ali ume da ih sprovede. Zvali su ga „ulizica“. Umeo je da se šerifu uvuče pod košulju, samo da bi dobio odgovornije zadatke i određenije ruke. To se već ne bi moglo reći za Bredija Rinalda.

Kovačev sin posedovao je više snage i više poštenja. Istina, nije bio vešt u oružju kao Rajt, ali, važio je za pouzdanog i nenametljivog momka. Rinald se nije gurao oko Pepera, bilo mu je svejedno ko je šerifu desna ruka, zvezdu je smatrao čašću i tradio se da obavi na najbolji način ono što mu se naredi. Takav mu je bio i otac. Poštovao je zadatak, pa je to zahtevao i od sina. Kada je Lajf Peper potražio pomoćnike dobrovoljce u odbranu zakona i reda, kovač je ponudio sina. Sve dok bude nosio zvezdu, Bredi Rinald je bio čovek na koga se moglo osloniti. Njegov rezon bio je vrlo jednostavan. Dok bude smatrao da treba da nosi zvezdu, biće spreman na sve. Kada to prestane, i njegove obaveze automatski ne znače ništa.

Te večeri počeo je da sumnja u Peperove nazore. No, još uvek je čutao i čekao. Ovako ili onako, Kej Til je nameravao da upadne u Admor. Sada su ga imali u šakama, a njegovi momci su pretili. Činilo se da će tek sledeće jutro doneti neko rešenje. Noć je ispunjavala kiša i neizvesnost. Na drugoj strani, Henri Rajt se vrpolio kraj prozora. Verovatno bi najradije sam preduzeo nešto na svoju ruku, ali ga je ometala Peperova izričita naredba da ne napušta „Apalači“.

Između saluna i Tilovih desperadosa na ulazu u grad, nalazio se Tom Sandorf. On je bio na dužnosti osmatrača. Prvi koji bi primećio sumnjivo kretanje i dao znak za uzbunu.

Kako se on ničim nije oglasio, svi posetioći saluna pretpostavljali su da se napolju, osim kiše, ništa drugo ne dešava. Ali samo, dokle će tako biti? Boravak u Majlsovom salunu podsećao je na dobrovoljni pritvor njihovih posetilaca. Ne da nisu mogli, ili smeli da ga napuste i odu kućama, već su želeli da budu na licu mesta, ako Peper bude u nevolji. Bilo ih je koji su želeli da mu pomognu. Ali, bilo je i onih koji su smatrali da Keja Tila treba pustiti kako ne bi stradali nevini ljudi u gradu.

Odjednom, skoro nečujno, šum kiše je zapljusnuo prostoriju. Vrata su se otvorila! Lica prisutnih su se iznenada ukočila i zategla. Henri Rajt je grčevito podigao pušku prema ulazu, proklinjući nesmotrenost. Zar njemu da promakne da neko dolazi spolja? A sve vreme je zurio kroz prozor, iščekujući šerifa, Kalagana ili bar nekoga od Tilove bande.

Sudija Grim je zubima žestoko stisnuo lulu, videvši čudnu prikazu na vratima. Bredi Rinald nije bio uzbuđen. Nijedan lupež ne bi tako drsko i otvoreno kročio u salun i rizikovao tuce olova. Li Majls se ispravio, očigledno zaprepasćen nenadanim gostom sa koga se cedila voda. Izgledao je povišok, ogrnut dugom kabanicom otežalom od vode. Videla mu se samo donja polovina lica, s negovanim brkovima i krajičak bele košulje. Dole su virile čizme od tanke, fine kože. Stajao je i odmeravao sve poglede ispred sebe.

– Do đavola – ote se Rajtu. – Ko ste vi sada?

Na neznancu nisu videli ništa posebno. Nije se ni potrudio da svuče ogrtač. Potražio je pogledom neko mesto, ali ga je našao jedino kraj šanka. Svi su bili zbunjeni. Čak je i Henri Rajt ponovo zanemenu, pokušavajući da dokuči otkuda stranac, po ovakvom vremenu, da prođe kroz Tilove opsađivače i ušeta u „Apalači“. Nesvesno, oko stranca se napravio krug radoznalih i sumnjičavih. A ovaj je samo

malo raskopčao kabanicu i potom zbacio sa glave kapuljaču. Ukazao se šešir crne boje i par hladnih plavih očiju pred kojima su uzmakli mnogi pogledi.

– Trenutak! – došao je do glasa Rajt i stao pred kockara. – Ko ste vi? Odakle dolazite? Šta tražite ovde? Ko vas je poslao?

Džordžijanac ga je pogledao mirno. Nije mario za Rajtovu narogušenost. Jedino je on bio između njega i brendija. – Da popričamo uz brendi – predložio je.

– Pričaj sada!

– Slušaj momče – strpljivo će Holidej – pokisao sam i umoran sam. Usta mi se suše bez pića. Je li ovo salun ili mrtvačnica?

– Biće mrtvačnica ako ne progovoriš – obećao je Rajt.

– Za koga? Za mene ili tebe, burazeru? – Taj glas nije bio blef. Henri Rajt je osetio da svojom razmetljivošću opasno izaziva sudbinu. Mogao je da nastavi, ali, ishod nije znao. – Ovo izgleda ne vidiš – pokazao je na svoju značku.

– Zavisí na kome je – odgovorio je kockar. – Ti nisi šerif. Ti si samo... jedan od pomoćnika – dodao je, ugledavši Rinalda kako mirno stoji po strani.

– Pa šta? Situacija je takva da smo ovde svi zamenici Lajfa Pepera.

Sudija Grim je ustao sa stolice. On je u Holidejevim očima pročitao smrtnu opasnost za samozaljubljenog Rajta. A nije hteo da bude još više neprilika. – Li – mahnulo je prema vlasniku saluna – natoči gostu brendi!

Henri Rajt uzmače nezadovoljan. – Ako je špijun? – promrmeljao je.

Grim se samo osmehnulo krajičkom usana. Lulu nije vadio iz zuba i dopratio je Holideja do šanka. Kockar nije skidao kabanicu. Za njim je ostajao trag vode. Li Majls je napunio čašu brendijem iz boce sa žutom etiketom.

Holidej je po boji zaključio da je od dobre vrste.

– Mora da vas je neko zaustavio – rekao mu je Grim. – Ja sam sudija Admora, mister, i svi se nalazimo u delikatnoj situaciji.

Kockar je ispio čašu do dna, a onda je skinuo kabanicu. Pred zbunjenim posetiociima „Apalačija“ blesnuše drške njegova dva „linkolna“ kao da su munje ušetale u salun. Henri Rajt više nije izgledao ratoboran. Sada se uvukao u svoju ljušturu podmuklosti i pozdrivosti. Holidej odloži kabanicu u ugao do šanka, jednostavno ju je pustio na pod.

– Jašem izdaleka – rekao je – ali se nisam nadao nevremenu. Zateklo me je na otvorenom.

– Da li su vas zaustavili neki ljudi? – ponaovo je pitao Grim.

– Jesu!

– Zašto su vas pustili? – umešao se Rajt.

– To pitaj njih, momče – odgovorio je kockar.

– Oni ne puštaju nikoga u grad, a ni iz grada – glasno je negodovao Rajt – tu mi nešto smrdi. – On je s nekom vrstom zavisti pogledao u krov Holidejevog odela, u njegovu belu košulju i crvenu kravatu, u opasač od najbolje kože, u koltove... Sve to kao da nije dotakla oluja spolja. Kao da je izašao iz kulture, ili iz hotela najskuplje kategorije. Većina je u pojavi ovog visokog blistavog stranca sa čeličnoplavim očima i ledenim pogledom, videla opasnost po sebe. Heni Rajt ponajviše. Sve bi proteklo u najboljem redu da mu nije zasmetao sudija Endrju Grim.

– Odakle dolazite?

– Iz Skočblafa.

– Sada je Niobrara sigurno natopila nekoliko milja okolo, zar ne? – klimnu glavom sudija Grim. – Zar nije udobnije kočijom?

– Pokvarile su se – odgovorio je kockar. – Osim toga, jašem kadgod to mogu. A mogu

često. – On je zavukao ruku pod kaput i izvukao pozlaćenu tabakeru. Li Majls mu podnese plamičak šibice da pripali. Učinio je to svojom zdravom rukom, jednim potezom, kresnuvši palidrvce o ivicu šanka.

– Šta su vam rekli? – pokazao je Grim glavom prema istočnom delu ulice. Mislio je na ljude koji su presreli kockara.

– Malo su me ispitivali. Mislili su da sam veterinar.

– Zaista? Jeste li?

– Ne! Onda su se izgleda sažalili i pustili me. Kiša je i njima prodrila u mozak.

– Ne verujem da su Tilovi razbojnici toliko sažaljivi – primetio je Rajt.

– I ja sam se čudio – složio se Džordžijanac. – Onda je jedan rekao da ga podsećam na njegovog brata i pustio me je. Napomenuo mi je da samo mogu ući, ali, teško izaći. Bar ne dok oni budu u blizini.

– Zar mu verujete, sudijo? – viknuo je Rajt.

– Ne liči mi na lažova – uzvratio je Grim.

– Meni je svaki stranac sumnjiv u ovakvoj situaciji – brbljao je Rajt. – A Lajfu Peperu još više! – Nije bilo ništa prostije izvući kolt i uperiti ga u stranca. Bilo je u „Apalačiju“ najmanje desetak nervoznih, razdražljivih prstiju koji bi olako pritislili obarače. Međutim, sudija Grim nije bio tog mišljenja. A njegova se još uvek poštovala. On je u kockaru naslutio neobičnog, neustrašivog momka. Nešto što je već sretao u svojoj mladosti. Nešto čemu se divio i čega se bojao na izvestan način. Za svaki slučaj, Dok Holidej je okrenuo leđa Majlsu. Rajta je imao na oku.

– Ne znam šta se ovde dešava – kazao je lagano i pružio čašu prema solunaru – ali, ne tiču me se vaši problemi. Hoću da se odmorim i osušim. I da spavam ako dozvoljavate. – Poslednje reči su zazvučale podsmešljivo. Osetio je to Grim. Čovek kao stranac, sigurno nije tražio dozvolu ni od ko-

ga za svoj mir. Koltovi su mu bili dovoljna garancija da će biti neometan. Verovatno ih je bezbroj puta izvlačio, jer ih je, evo, i ovaj put ostavio ispod peševa kaputa, slobodne i upotrebljive.

– Poznajete Keja Tila? – pitao je Grim. U salunu je zamro svaki šum.

– Da, čuo sam – odgovorio je Džordžijanac.

– Šta to?

– Pljačkaš, lopov, ubica, derikoža, ucenjivač... ako mislite na to. – On je pogledao po salunu, kao da među ljudima traži neko lice posebno interesantno za sebe. – Izgleda da bi mnogi voleli da ga vide na slobodi? – dodao je.

– Vi se ne mešajte – skoči Stark, zapretivši rukom. – Vi ste najobičniji stranac. Gledajte svoja posla!

– U pravu ste – složio se Dok. – Ali, ne vidim razloga da svi vi ovde sedite kao za vreme mise, džentlmeni, a napolju, u blatu, nalazi se neki čovek...

Sudija Grim je prvi put izvadio svoju lulu iz usta. Oči su mu blesnule od najcrnje slutnje. Odmah je pomislio na Kalagana i sav se naježio.

– O čemu govorite? – pisnu Henri Rajt, pokazavši Rinaldu da zauzme njegovo mesto pored prozora. – Ko je taj čovek?

– Nikada ga u životu nisam video – rekao je kockar.

– Mrtav? – procedi Grim.

– Potpuno!

Sudija pogleda u Rajta. – Ja sam rekao... – počeo šerifov pomoćnik.

– Znamo šta si rekao – prekinuo ga je Grim – ali, sada nešto i učini.

– Šta?

– Pokupi tog čoveka sa kiše...

Izgleda da se ta ideja nije svidela Rajtu. – Zašto? – pobunio se. – Možda je to neki lupež,

neko od njihovih. Kakve ja veze imam s tim? To je ludo, sudijo! Uostalom, neka ide Bredi.

– Da je njihov – doseti se Edmond Lenzbi, sedlar, koji je svom snagom navijao da se Kej Til pusti iz ćelije i pošalje što dalje od Admora – onda bi nam javio Tom Sandorf.

– Zaista, šta je s njim? – prisetiše se ostali. Sudija podiže ruku da ih umiri. – Kada ste prošli one ljude – okrenuo se prema kockaru – naišli ste na leš, zar ne?

– Da!

– Ali, ispod trema Vilbura Trenta stražari naš momak, Tom Sandorf. Mora da ste ga videli, ili on vas?

– Nije bilo nikoga.

– Možda se Tom sklonio da popuši – dobacio je Lenzbi.

– Nije se osećao duvan – zaključio je kockar.

– Nebesa! – prasnuo je Rajt. – Nisu valjda i njega ubili?

– Poznajem Toma – prekide ga sudija. – Taj ne bi dozvolio da ga neko ubije. On i suviše voli život.

– Na šta mislite, sudijo? – povika Stark.

– Mislim da je klišeo.

Ljudi zagrajaše. Ta glasno izrečena misao ponovo je u njima probudila kolebanje. Delovala je kao grom iz vedrog neba. Prvo, nisu poverovali u tako nešto, a onda su pomislili da to nije nemoguće. Čak se i u njima samima duboko usadila takva misao. Tom Sandorf je bio mamina maza, željan da se pokaže sa zvezdom i nisko pripasanim koltom. Ali, kada zagusti, kad zapreti opasnost, onda na videlo izbija sva njegova kukavička priroda. Zar je moguće da se tako poneo? Jednostavno je okaljao značku pomoćnika šerifa i uhvatio maglu!

– A Kalagan?

– Taj u blatu – procedio je sudija, nervozno tapkajući palcem dršku svoga kolta – kako izgleda? Da li je... da li je...

– Ima zeleni ogrtač... i „sačmaricu“.
– Da, to je – proštenjao je Grim i seo na svoju stolicu. – Ja sam ga ubio.

Henri Rajt se prenuo iz trenutne začaranosti. – Pakao! – povikao je – čovek od zakona je mrtav! Na kiši! Kako je ubijen, ljudi? Nisam čuo pucanj...

– Možda nožem – javio se Lenzbi. – Ili je zadavljen lasom – dosećao se Hal Dast, pensionisani telegrafista. – Gledao sam kod Pitsburga...

– Zaveži, matori! – dreknuo je na njega Rajt. – Bredi, idi pogledaj šta je sa Kalaganom... donesi ga.

Rinald je mirno primio naređenje, ali, nije se ni maknuo.

– Šta čekaš? – smrknuo se Rajt.

– Primam naređenja samo od Pepera – odgovorio je kovačev sin.

– Plašiš se kiše? – bocnu ga Rajt.

– Ne! Ali, rečeno je da ostanem u salunu i to ću učiniti.

– U pravu je – pomeri se Grim na stolicu. – Uostalom, Kalaganu ionako nema pomoći, zar ne? Ništa ne oseća, ni kišu. Nema pomoći sa rančeva, ljudi. A svako ko se tamo pojavi, može da bude ustreljen.

Rajt se iskezi. – Možda njega neće – pokaza na Holideja.

Li Majls stavi desni lakat na šank i skoro s divljenjem pogleda u pomoćnika šerifa. – Ti stvarno imaš mozga, Henri – rekao je.

– Gledaj svoja posla, Li! Sudijo, neka on donese Kalagana – zaključio je Rajt.

– Misliš ovde? – namrštio se Majls. – Moj salun nije pogrebni zavod, pomoćniče!

– Nije ni Kalagan zaslužio da trune u blatu i vodi. A ko garantuje da ga nije on ubio? – ponovo se Rajt okomio na Holideja. Svi su ćutali i nisu ga podržali. Sudija je prišao šanku i rekao Holideju. – Poslužiću se vašim ogrtačem. Ja ću doneti Kalagana.

– Zar to nije pomoćnikov posao? – pitao je Dok.

– Ja sam poslao Kalagana po pomoć – uzvratio je sudija potišteno – ja ću ga i pokupiti.

– Sudija je poludeo! – viknuo je Stark. – Oni će ga videti iz Larsenove štale!

– Zašto i mi ne pođemo? – predložio je Stark, ali, ne u nameri da sam prvi pođe. Li Majls je lupio šakom o šank. – Imamo ovde čuvar zakona pa neka oni odluče. Tada je Rajt slegnuo ramenima i konstatovao. – Sudija je poslao Kalagana, pa neka ga sada on i pokupi. I neka objasni njegovoj udovici šta se desilo.

Istovremeno, Holidej je pogledao vlasnika saluna u oči. – Zašto ne utrnute svetiljku? – pitao je.

– Ne shvatam... – rekao je Majls. Holideju se učinilo da ponovo uleće u tuđe brige. Ali, u gomili ćutljivaca, sudija Grim je izabrao da tumači ulogu heroja.

– Oni će ga lakše videti na svetlu – rekao je Dok posle kraćeg ćutanja.

– Zašto brinete za sudiju? – pitao je Majls.

– Brinem za svoju kabanicu – odgovorio je kockar. Krčmar je to shvatio kao gorku šalu. Ali, učinio je ono što je smatrao za potrebno. Salun se lagano stopio sa mrakom. Kao da su svi unutra shvatili taj gest i ostali su mirni na svojim mestima. Holidej se odvojio od šanka i krenuo prema ulazu. Tu je zastao. Video je siluetu u ogrtaču kako se udaljava prema mestu na kome je ležao nožem izboden Kris Kalagan.

Dokov šarac bio je privezan za gredu, ali s druge strane. Kockar ga je sklonio pod trem „Apalačija“ i pokrio suvim ćebetom.

Kao za pakost, munje su učestale i obasjavale figuru Grima na ulici. Bio je odlična meta za odličnog strelca. Samo... hoće li Tilovi ljudi biti toliko ludi da ubijaju sve ži-

vo što se pojavi na ulici? Možda i hoće. Na taj način bi još više zaplašili Admor i naterali ljude da pritisnu Pepera da pusti njihovog vođu na slobodu. Počeli su sa Kalaganom, nije se znalo na kome će se završiti ta opsada. Za Tila su se poodavno pronosili glasovi da nema milosti. Verovatno je tako izdresirao i svoje momke. Munja je ponovo sevnula. Sudija se baš tog trenutka sagnuo nad Kalaganom. Onda je nastala još veća tama. Čulo se samo teško disanje Li Majlsa.

– Ne razumem – procedio je – zašto se samo toliko zadržava? Munja je ponovo sevnula, i videli su sudiju kako sa teretom kreće put saluna. Ali, videli su i siluetu nekog čoveka desetak jardi iza njega, kako izbija na ulicu i podiže pušku!

– Prokletstvo! – uzviknuo je Majls. – Ubiće ga!

Opet je nastala tama. Majls je primetio kako se Holidejeva ruka pokreće i savija. – Šta to nameravate? – šapnuo je.

– Čekam!

– Vraga, šta čekate?

– Munju, čoveče. To isto radi i onaj tip tamo...

Munja je ponovo sevnula. Majls je video Grima kako se savija pod teretom. Video je i čoveka čija se puška presijavala u blesku, prislonjena uz obraz. Bio je to trenutak da povuče obarač i pogodi široka sudijina leđa. Tada je Holidej zgrčio prst. Njegov kolt lako odskoči u šaci. Narandžasti plamen suknuo je u trenutku kada se nebo ponovo zacrnilo nestankom sevanja. Pucanj sa praga „Apalačija“ odjeknuo je stotruko u ušima prisutnih. A bio je neobjašnjiv za sve osim za Majlsa i Rajta. Njih dvojica su bili najbliži Doku. Kockar je opalio samo jednom. Vlasnik saluna je podigao oči prema nebu i istisnu kletvu.

– Sevni sada, grom te spalio! – promuklo je viknuo. Munja kao da ga je poslušala.

Videli su da Grim korača prema njima. Videli su iza njega, kraj Larsenove štale čoveka na tlu i jednog nad njim.

Stranac ga je pogodio! Sa te udaljenosti, u deliću sekunde kojim je ovladao blesak sa neba, on je omco lupeža da okonča sudijin hod do „Apalačija“. Rajt je pozeleneo od zavisti. Besno je istrgao svoj kolt. – Razbojnici! – dreknuo je. – Pokazaću ja njima...

– Polako – opomenu ga je kockar i prislonio cev, još vreću, na pomoćnike slabine.

– Šta?...

– Možete slučajno pogoditi sudiju.

– Za koga vi mene smatrate? – vikao je Rajt.

– Za budalu – prekipe Majlsu. – Nemoj da izigravaš Vajata Erpa, žutokljunče, ili ću te zveknuti ovom jednom rukom, pa makar nosio i pedeset limenih znački!

Rajt je ućutao. Grim je već stupao na trem. Pažljivo je položio mlitavo telo ubijenog Krisa Kalagana na daščani pod i osino na kolenima nekoliko časaka. Rajt mu je prišao s namerom da ga podigne. – Je li zaista Sandorf pobegao, sudijo? – pitao je.

– Izgleda – procedio je ovaj. – Pod tremom nema nikoga. A trebalo bi...

– Ići ću ja! – Bila je to neočekivana odluka čak i za njega samog. Neprozirna noć, satkana od kiše i vode, skrivala je svakojake zašede za Henrija Rajta. Ali, natrag nije mogao.

– Rajt! – prolomio se s ulica glas i od njega je pomoćnik prosto poskočio.

– Tu... tu sam, šerife!

– Ko je pucao?

Lajf Peper je ušao u salun praćen pogurenim pomoćnikom prćastog nosa. Rajt se osećao mnogo sigurnijim u šerifovoj senci. Li Majls je ponovo ispunio salun svetlošću, a prokisli Grim se pridružio Holideju za šankom. Da li je čuvar zakona doneo sa sobom i nešto novo? Verovatno dolazi od

Tila. Lice mu nije pokazivalo ni znaka uzne-
mirenosti, ali, ni dobre volje. Bilo je to tvrdo
lice, tvrdog izraza i surovih crta. Nosio je
smešan šešir, oboda čudnog oblika i čudno
isečenih ivica. Kao da ih je makazama
porubljivao. Oči su mu bile azijske, kose,
obrve su se u luku izvijale prema zaliscima.
Imao je prav, oštar nos i brkove obešene
nadole, prema ivici brade. Oko vrata je nosio
jarkocrvenu maramu. Jakna od platna doseza-
la mu je jedva do bedara, do opasača. Futro-
la od kolta nalazila mu se skoro na ledima.
Sprema se nije videla. Međutim, kažu da je
Peper tako brzo neshvatljivo zabacivao ruku
pozadi i povlačio oružje, da je to bilo za priču!
Imao je krive noge i kratke čizme, skoro do
vrha natopljene vodom. Bila su mu nakvaše-
na ramena i rukavi, šešir, kosa za ušima... No,
činilo se da mu to nimalo ne smeta. Desna ru-
ka bila mu je nad kundakom kolta, poput nas-
trešnice.

– Ko je pucao? – pitao je Peper ponovo,
zadržavši pogled na Grimu. Onda ga je up-
ravio na Holideja. Rukavom je obrisao svoju
zvezdu, jer se u prostoriji od toplote, počela
magliti. Henri Rajt je stajao tik uz njega,
željan da se šerif njemu obrati. No, Peper je
svakako odgovor tražio od Grima. – Endrju?
– oslovio ga je. – Onaj momak napolju...

– Kalagan. Mrtav je!

– Kako?

– Ja sam ga ubio.

– Ti? Šta to treba da znači? – Tek tada se
šerif okrenuo prema Rajtu.

– Sudija je poslao Krisa po pomoć na
rančeve – brzo je objašnjavao Rajt. – Mislio
je da će dolazak više ljudi zaplašiti Tilovu
bandu. Ali... Kalagana su ubili na sredini pu-
ta između saluna i Larsenove štale... A Tom
Sandorf je pobegao, šerife! Kukavica!

Peper je bez reči prišao šanku. Skinuo je
rukavicu sa desne ruke i palcem Majlsu

pokazao na bocu. – To je bilo nesmotreno,
Endrju – rekao je muklo.

– Znam – odgovorio je Grim. – Ali,
čekanje je neizvesno.

– Nema čekanja – rekao je Peper. – Čim
kiša prestane, Til će da visi. Ti ćeš ga osudi-
ti, Endrju!

– Zar već nije osuđen? Od tebe?

Iskošene šerifove oči kao da su se razišle
zajedno sa nozdrvama. Bilo je očigledno da se
njih dvojica prvi put nisu složili. – Za Tilom
imam dve poternice – polako je kazao Peper.
– Optužen je za tri pljačke banaka, prepad na
voz, dva ubistva... To je samo deo zvaničnih
dokaza. A i to je dovoljno da crkne!

Pošto je sudija ćutao, šerif s negodovanjem
pogleda u Rajta koji mu se prosto „vešao“ o
rame. – Rekao si da je Sandorf klisnuo? – upi-
ta.

– Da...

– Onda idi i zameni ga.

Rajt se pokunjio. Nije smeo da ne posluša.
Međutim, pomisao na kišu i prohladnu noć
koja je nastajala, za razliku od viskija i za-
grejani salun, prosto mu je prevrnuła želudac!
U svakom slučaju, neće on tamo osedeti!
Prekratiće sve ovo čekanje. Napašće on te
hulje kod Larsenove štale, sam. Pohvataće ih
i dovesti pred Peperove noge. Da, onda će
Admor zapamtiti Henrija Rajta.

– I ne mrdaj sa svoga mesta – kao da mu je
čitao misli šerif.

Pogurivši se još više, šerifov pomoćnik
dograbi sa klina svoj ogrtač, nabaci ga na
pleća i gurnu vrata puškom. Peper izruči čašu
u grlo, ne trepnuvši. Onda je pogledao po
okupljenim ljudima. – Milo mi je da vas
vidim u tolikom broju – dobacio je s mešavi-
nom poruge i lažnog divljenja. – To je dokaz
da u gradu život teče normalno. Jedan Kej Til
ili manje, ništa ne znači za zakon u Admoru.
A vidim... svi ste spremni da se upustite u

okršaj, ako njegovim banditima padne na um da ga oslobode, u šta ne verujem. Dakle, ako ima koga ko nije spreman... ko hoće kući, neka ode sada. Lično ću ga otpratiti.

Bio je to izazov. Znali su, ko se sada podigne, grdno će se zameriti šerifu. No, možda je i to bolje nego slučajno zalutalo olovo u srce? Samo, ko će se usuditi prvi? Niko! Tamni pogled Lajfa Pepera polako se razvedravao. – Ima li nekoga bez oružja? – pitao je.

Stark se podiže kolebajući se. – Ja...

– Čisti se! – naredio mu je šerif. – I nemoj da zalutaš...

– Ali, šerife...

Peper se samo ispravio. Stark je natukao šešir na glavu, provukao se između stolova i istrčao u noć, praćen poluglasnim smehom. Peper je stavio ruku na sudijino rame. – Što ne podeš sa mnom? – predložio mu je nešto mekšim glasom. – Možda bi mogao pre suđenja da od Tila nešto izvučeš – dodao je sarkastično. – Možda će tražiti advokata ili dadilju?

– Hoće li? – okrenuo se Grim.

– Vraga! – obrecnuo se Peper. – Bitanga se samo smeška. Prokleta je siguran da neće ostati u zatvoru duže od dvadeset četiri sata.

– Ne znaš koliko ih je?

– Mogu samo da nagadam – navlačio je rukavicu šerif i mrko zurio pred sebe. Onda je upravio pogled u sudiju. – A ti? Osećaš se krivim, a?

– Otprilike!

– Nije vreme za to. Moramo biti spremni da dočekamo te hulje. Sandorfa ću već naći ujutru i strpati ga u zatvor.

– Pusti – odmahnuo je rukom Grim. – Mlad je... i uplašen.

– To nije izgovor za onoga ko se zakleo nad značkom.

– Ne slažem se s tobom.

– Ne? Čini mi se da je ovo noć neslaganja, Endrju?

– To sam ti već rekao, ali... ti si šerif, ne ja.

– Dobro je da to nisi zaboravio – klimnuo je glavom Peper. – Kada se bude pročulo kako se u Admoru proveo Kej Til, sve hulje Zapada obilaziće ovaj deo Dakote kao zaražen! – Potom je preneo pogled na Holideja. Video mu je profil, nagnut nad podignutom čašom.

– Onaj pucanj – rekao je tiho – bio je za Kalagana?

– Ne – odgovorio je Grim. – Kalagan je već bio mrtav. Nožem su ga dočekali. Kada sam ga nosio ovamo, neko od njih hteo je da mi puca u leđa – nastavio je sudija i pogledao u Majlsa. – On to bolje zna, video je s vrata. Ja sam samo osećao kišu i teret.

Vlasnik „Apalačija“ brzo je skratio priču. – Videli smo, i Rajt i ja, da je jedan podigao pušku, baš kada je munja sevnula... Onda je ovaj stranac – pokazao je na kockara – potegao kolt i preduhitrio lupeža. – U sali je nastao muk. Svi su očekivali novi obrt, ispitivanje u crno odevenog stranca koje je Peper mogao da pretvori u sukob ako je hteo. Sigurno da se u ovakvoj prilici šerifu nisu dopadali stranci u gradu.

– Tako? – otegnuo je šerif. – Pucao je tek tako? Za ljubav sudije? Po mraku?

– Sevalo je – primetio je Majls. – Čekao je da sevine da bi ga video bolje.

– I pogodio ga je?

– Da!

– Da mi je to neko drugi rekao – podiže Peper obrve – mlatnuo bih ga! Uostalom, zašto bi me i čudilo? Sve je moguće na ovom svetu. – Nije se pomerao sa svoga mesta. – Pretpostavljam – reko je – da je Rajt već izručio gomilu pitanja u vezi njega?

– Tako je – složio se Grim, puneći lulu. – Preostalo je da to još ti učiniš.

– Šta bih mogao da ga pitam, Endrju?

Sudija iznenađeno pogleda u njega. Sprda li se to on s njim ili... – Obično pitaš ko je, odakle, koliko ostaje i tako dalje. Zar si postao zaboravan?

– Nisam, ali... znam da neću dobiti prave odgovore.

Svi su bili zaprepašćeni. – Znam i to – nastavio je mirno Peper – da je taj čovek u prolazu. Nije bandit, nije ni andeo. – Potom se okrenuo prema ljudima. – Ako je tu Bob Kobold, savetujem mu da ne seda s njim da se kocka. – Zatim je izašao u najvećoj tišini. Sudija Grim je prvo dugo gledao u vrata kroz koja je prošao šerif, a onda se okrenuo prema Holideju. – Zar se poznajete? – pitao je.

– Pomalo!

– Odakle?

– Iz Saline... Bilo je to davno. – Za Holideja je razgovor bio završen. Ako Li Majls nema sobu, ništa ga neće zadržati da je potraži na drugom mestu. Ni kiša, ni Tilova opsada.

– Ne volite šerifa? – pitao je zatim Grima.

– Naprotiv – osmehnuo se ovaj i najzad uspeo da zapali lulu. – Ali, smatram da je glupo nadmetati se sa jačima. Ne zbog njega, ili mene, već zbog drugih. Osim toga, ima nešto između Pepera i Tila, što niko ne shvata, ali naslućuje.

– Neka davna veza?

– Možda! Igrate li poker?

Dok počuta. Sudijino pitanje je zaista bilo iznenađujuće. – Zašto?

– Kobold dolazi – pokazao je negde iza njegovih leđa. – On je najbolji pokeraš južno od Rejpid Sitija. Pazite se.

– Profesionalac?

– Bio nekada. Sada se bavi mirnijim i sigurnijim poslovima, oko stoke. Peper ga je izazvao primedbom i on neće odustati da vas proveri.

– Mislite da je sada vreme za igru?

– Ako nije vreme, onda je nevreme. Pokušajte! Bredi Rinald će umesto nas biti na oprezu. – Mirišljavi duvan iz sudijine lule obavio se oko njihovih glava. Bob Kobold je bio svestan da ga svi posmatraju. Znao je da od njega očekuju „čerupanje“. U toj noći punoj neizvesnosti i napetosti, malo stare kartaške igre neće biti naodmet.

Kobold je bio mladi čovek, kicoški odeven u prugasto odelo, s maramicom u gornjem džepu. Možda je imao četrdesetak godina, koju više ili manje. Koža mu je bila preplavljena i glatko izbrijana, oči tamne i krupne, usta na krajevima stisnuta pred ironičan smešak. Svi koji su se zatekli u „Apalačiju“ došli su nepripremljeni za kišu. A Kobold se nalazio u svom najboljem odelu, bez ogrtača ili kapuljače. Pošto među ljudima niko nije želeo s njim da igra poker i prokocka ušteđevinu, Bob Kobold je osudio sebe na iščekivanje. I on je, slično Lenzbiju bio za to da se Til pusti mira radi. Naravno, bio je u manjini, a i zazirao je od Pepera. Pogotovu što je ovaj bio na tragu nekih njegovih špekulacija sa bolesnim grlima. Kobold je spustio neotpečaćen špil karata na šank ispred Holideja. – Da prekratimo vreme, mister? – predložio je.

– Nadam se da ćeš izgubiti – dobacio mu je Li Majls otvoreno, neprijateljski.

– Možda će se i to desiti jednog dana – smeškao se ovaj – ali, ti ćeš biti tada i suviše star.

*

Lajf Peper je tvrdoglavo kao mazga, trpeo pljusak na sebi. Namerno je odugovlačio s odlaskom u zatvor. Kao da je imao noćne senke da se pojave i da mu se ispreče pred cev. Ali, ulica je bila jedna prokleta ogromna kaljuga i ništa više. Umesto da korača, šerif se šunja. Želeo je da proveri koliko su njegovi pomoćnici na svojim mestima oprezni. Ma

koliko da ih je imao malo, pretpostavljao je da ni Til nema mnogo. Samo je trebalo uveriti se u to. Mirt Bald je iza navučenih zavesa Kenstonove berbernice. Radnja se nalazila isturena na uglu, tako da je imala dobar pregled ulice i s istočne i sa zapadne strane. Baldovom pogledu ne bi trebalo da smetaju stubovi trema, s obzirom da su bili tanki. A uljezi svakako nisu mogli da lete, već da jašu. A u sedlima su morali da budu primećeni. Šerif je iščekivao Baldovu reakciju. Koraćao je drugom stranom, nadajući se da ga neće prepoznati. No, Bald se nije oglašavao ničim. Peper besno pomisli da će nekome skinuti glavu ako se desi da pođe Sandorfovim stopama. Mirt Bald je važio za poverljivog momka. Bio je nekada krotitelj mustanga, i kauboj, ali je zbog iščašenja kuka prestao da jaše, pa je tražio manje pokretljiv posao od lomatanja za repovima goveda ili konja.

Kiša nije popuštala. Nije u naletima padala na krovove i tlo, ali je i dalje sipila ujednačeno, monotono i nimalo toplije nego pre sat ili dva. Iskrzani obod šerifovog šešira skupljao je kišnicu kao oluk. Krenuo je prema berbernici, i začuo zapinjanje oroza. – Mirt? – odjednom je pomislio da je tamo možda neko drugi. Prsti su mu se zgrčili.

– Šerife! – Laknulo mu je kada je prepoznao glas. – Tražite zapaljenje pluća napolju?

– Zar si spavao? – obrecnuo se Peper.

– Zar je trebalo da vas ubijem?

– Video si me?

– Naravno, muvali ste se tako da me je pena spopala od smeha.

Lajf Peper zavrte glavom. Bald je bio na svom mestu i on se postide svojih malo-predašnjih misli. – Imaš li cigara? – pitao je prilazeći.

– Imam.

– Jesi li gladan? Žedan?

– Jeo sam... a kiše ima dovoljno da ok-

vasim grlo. Ali, dobro bi mi došao neki krevet. S udovicom, ali jedrom.

– Umukni!

Peper još uvek nije video Balda, ali ga je jasno čuo. Berbernica je imala uzani prozorčić, na kome je čovek u zasedi samo malo podigao staklo, koliko je mogao da provuče puščanu cev i bolje osmotri situaciju napolju.

– Ko je pucao malopre? – pitao je Bald.

– Nije ništa naročito – odgovorio je Peper ne želeći da ga obavesti o Kalaganovoj smrti. – Nesporazum u „Apalačiju“.

– Da nije Kobold izgubio?

– Još nije.

– Pretpostavljam da je salun pun. I da hoće, mnogi ne smeju napolje. I to ne zbog kiše, ha?

– Nisi primetio ništa sumnjivo? – interesovao se Peper.

– Ništa osim vas.

– Običi ću i Vestona... – Prošao je pored „Braće Kraus“, krčme koju su držala dva brata, došljaka iz Evrope. Tu se uglavnom točilo pivo i jelo prženo meso bez masti. Ponekad su Krausovi pravili neku čudnu vrstu specijaliteta duguljastog oblika, nazivajući je „kobasarima“. Bile su ljute ali ukusne. Dobra hrana tako je obilato zalivana pivom, pa su gosti braće Kraus bili uglavnom stariji ili sredovečni ljudi, samci, farmeri i ogladneli kauboiji sa putovanja. Na drugoj strani svetlele su velike svetiljke iznad natpisa „Majorica“. Pripadala je Fani Morningstar, udovici Gustava Morningstara, koji je pod sumnjivim okolnostima nestao sa još šest vojnika uoči bitke kod Knoksvila, mesec dana pre sloma Konfederacije. To ne bi bilo ništa čudno da major nije bio vođa misteriozne povorke koja je prenosila zalihu zlata za nabavku topova. Majorovo telo pronađeno je dve nedelje kasnije na stenama, slomljene kičme i vrata. S njim je bilo četiri vojnika. Dvojici se zameo trag. Godinama kasnije,

njegova udovica je napustila rodni Birmingham i sa svojih dobrih, još očuvanih četrdeset godina, uselila se u Admor! „Majorica“ je bila jedino mesto u gradu gde su mogle da se vide devojke neobaveznog zanimanja. Peper je udovici progledao kroz prste iz ličnih simpatija, ali, dajući joj do znanja da će zatvoriti lokal ako se pročuje po nekoj prljavoj raboti. Vlasnica je uveravala šerifa da devojke služe samo kao ukras i mamac.

I kod „Braće Kraus“ i kod „Majorice“ vladala je nategnuta atmosfera. Kiša je mnoge omela da dođu. Mnogi nisu prekoracili pragove svojih domova kada su čuli da je Kej Til zatvoren, a da njegova banda se nalazi na prilazima grada. Zato je Admor izgledao avetinjski pust i mračan. Prigušena su svetla, namaknute zavese, zaključana vrata... Samo po kišom izbrazdanoj noći, lutao je Lajf Peper, usamljen i tvrdoglav. Drugi njegov pomoćnik Dil Veston imao je zaklon na seniku Solsberijeve konjušnice. Bio je to skoro početak zapadnog dela glavne ulice. Sa tog mesta je Veston imao kao na dlanu prostor ispunjen uglovima pošte, Devisove kućne ograde i šipražjem oko napuštenog koralu Boba Kobolda. Šerif je pretpostavljao da je Vestonu najugodnije u senu. Mogao je samo malo da otvori drveni kapak i da baci pogled ispod. Nije kisnuo, nije se mrznuo. Jedina opasnost postojala je da ga ne uhvati dremež. Lajf Peper je gacao po blatu, zamisljajući ovu istu ulicu kakva će biti sutra ili kroz dva dana kada zapeče sunce i napravi oranicu. Velika vrata su bila pod ključem, podbočena velikom gredom. Peper je tiho viznuo. Gore je nešto škripnulo, a zatim je nekoliko slamki poletelo prema šerifu. Onda se pojavio vrh Vestonovog šešira. – Šerife, vi ste?

– Ja sam – odgovorio je Peper otirući vodu sa sebe. – Ina li nešto novo?

– Ništa naročito... Celo veče mi se pri-
viđaju samo dva čoveka.

– Gde?

– Na ulazu. Stalno šetaju, šerife, kao da
hoće da imamo utisak da ih je više.

– Možda si u pravu – promrmljao je Peper.
– Nisu se ovamo upućivali?

– Ne... Koliko dugo ću ovde ostati?

– Koliko treba, Dile.

– Samo sam pitao...

Peper se vratio natrag. Negde se oglasio pas, ali, tako jadno i usamljeno da je čoveka podilazila tuga. Kiša je već potpuno natopila Peperovu odeću i nije mu preostalo ništa drugo nego da se osuši u svojoj kancelariji koliko toliko. Pomisao na Doka Holideja u „Apalačiju“ malo ga je smirila, jer je smatrao da bi bila vraški dobra stvar da se čovek tog kalibra nađe u gužvi ako započne... Kapci i vrata šerifove kancelarije i gradskog zatvora bili su iznuta dobro zamandaljeni. Peper je pokucao tri puta polako, sa razmakom. Bio je to znak da Sem Skot i Džefri Karter mogu mirno da ga puste unutra. Reza je spuštена i mutna svetlost za trenutak zasmeta Peperovom vidu. Ušao je odmah, skinuo šešir i otresao ga o koleno. Onda se okrenuo. Unutra se nalazio Karter, petljajući sa lončetom za kafu na peći.

– Gde je Skot? – pitao je šerif.

– Otišao je po drva – odgovorio je ovaj. –
Ne razumem zašto se toliko zadržao. – Džefri Karter bio je najstariji od pomoćnika. Prevalio je pedeset godina i više je ličio na trapera nego na čuvara zakona. Nosio je kapu od dabrovog krzna i dugu košulju od jelenske kože, po sredini stegnuta opasačem. Bio je nizak rastom, živih pokreta i ogromnog iskustva ispod svog smežuranog, spečenog lica i brade boje dima.

– Kada je otišao? – lecnu se Peper.

– Pa, ima pola sata. Zašto, da nije...

– Da nije, šta?

– Da nije klisnuo? – izbaci Karter, namrštivši se. – Nije trebalo da ga pustim? A pila mi se kafa.

Peper se srušio na stolicu i ostao tako zagledan u neku tačku.

– Možda će se ipak vratiti – tešio ga je traper.

– Pola sata? – mrmljao je Peper. – Za to vreme se može iseći šuma! Prvo Sandorf... sada Skot. Ko je sledeći?

Karter sleže ramenima. – Na mene računaj slobodno – rekao je, pokušavajući da nekako raspiri ugasle ostatke u peći. – Mladićima nije lako, u početku. Moraju da se kale. Hoćeš li viski?

– Hoću, vraga! – procedio je Peper i pogledao na ključeve obešene o klin iznad vrata. – Je li Til tražio večeru?

– Odneo sam mu...

– Uzeo je?

– Udario ju je nogom...

– Onda će čekati doručak.

– Ne znam šta je to pojео kada se sve vreme ceri – primetio je Karter.

– Neće dugo – obećao je Peper. Ispružio je noge i zabacio glavu. Šakom je pridržao šešir da mu ne spadne. Dva zamenika su pobegla, morao je naći nove. Nije imao vremena da traži i kažnjava Sandorfa i Skota. Morao je nešto da preduzme i da slična misao ne padne i drugima. Za Rajta je bio siguran da će ostati. Međutim, Dil Veston mu je postao sumnjiv. Čim je pitao dokle će dreždati u seniku, onda je to bio znak da ga obuzimaju lepše želje nego čekanje da se pojave banditi. Možda ga je samo kiša sprečavala da pobegne. Možda i blizina Tilovih momaka. Ipak, čim zajutri, taj će iskoristiti vidljivost i umaći. Ali, bar ove noći će trpeti. Peper je izvukao kolt i proverio magacin. Bio je suv. – Odremaj malo – dobacio je Karteru.

– To bi tebi više pristajalo – smeškao se stari prerijski vuk.

– Nije mi do toga – odgovorio je tmurno Peper.

– Zašto brineš? Til ne može nikuda. Oni moraju da lupaju glavu kako da ga izvuku, a da ostane živ. To je bar prosto.

– Znam, ali... Opasno je ako neko od njih uđe u Adinor. Stradaće nevini. – Ustao je i bacio pogled u tesni hodnik. Vrata Tilove ćelije bila su nema. Na rešetkama nije bilo lupčevih šaka. Možda je spavao, možda je nešto smišljao.

– Ne prilazi mu blizu – rekao je Peper. – I nikako bez kolta.

– Ne brini... Kuda ćeš sada?

– Ne znam... Jedan stranac je u „Apalačiju“. To mi sada ne da mira.

– Stranac? Zar je došao večeras? Pored bandita?

– Da!

– Onda mi nije jasno...

– Bilo bi ti sve jasno kada bi čuo o kome se radi.

Karter je zurio u Pepera, sumnjičavo vrteći glavom. Šerifa su pritiskale brige, on je to mogao da pokaže samo pred njim. Ona čvrstina po kojoj je bio poznat, izbila je na videlo čim se okrenuo izlazu.

Tada je odjeknuo pucanj!

Zatim je odjeknulo još nekoliko. Lajf Peper istrže revolver i podskoči kao majmun ošinut. Dolazili su iz pravca Larsenove štale. Tamo se nalazio Henri Rajt! Ali, šta ga je sprečavalo da ne pojuri tamo?

Karter se nalazio iza njega, žvaćući duvan. Ni on se nije preterano uzbuđivao. Nije ni požurivao Pepera da krene.

– Ako mene pitaš – počeo je bivši traper – ja bih ostao ovde.

– Znam šta misliš – nervozno će šerif. – Blef, a?

– Da! Tamo potpaljuju vatru, a ovde će udariti plamenom.

– Računam na Vestona.

– I ja...

– Ali, mogao bi da strada Rajt. On je lakomislen, izleteće pred kuršume kao zec pred bufala! – Vratio se unutra i uzeo pušku sa zida. – Ipak idem – reče. – Ti udi i drži Tila na nišanu. Ako neko pokuša da provali, pucaj!

Napolju su pucnji prestali. Sa zapadne strane pak, niko se nije odazvao. Nijedan jahač nije krenuo kroz blato prema zatvoru.

– Da nije Rajt nešto zabrljao? – javio se Karter. Peper je otkočio oružje, pokrio ga nekim starim čebetom i izjurio napolje. Karter je zatvorio vrata i stavio rezu. Mrkla noć kao da se sklopila nad čuvarom zakona. Dok je trčao, ne birajući mesta kuda gazi, blato i prljava voda prskali su po licu. Nikada nije brže stigao do „Apalačija“. Nije morao da ide dalje. Prepoznao je Rajtov šesir u prozorskom okviru. Kraj njega su se micale senke ljudi. Peper je kundakom odgurnuo vrata i zastao. Svi su se okrenuli, svi osim Holideja i Kobolda. Njih dvojica su kao začarani zurili u svoje karte. Henri Rajt je raskrečenih nogu stajao nad nekim čovekom po kome su se razlivali krv i blato.

– Šta se ovde dešava? – zagrmeo je Peper.

– Ulovio sam jednog – isprsi se Rajt. – Prišunjavao sam mu se i cap!

– Cap! – ponovi Peper kao eho. – Uz nešto malo muzike?

– Pucali su na mene, ali, pogodili su njega – kezio se Rajt.

– Čovek umire – javio se Grim.

– Pre toga bi mogao nešto da izlane – predlagao je Rajt. – Da ga priklještim, šerife?

– Zašto si napustio svoje mesto? – hladno će Peper na sve to.

– Ali, mislio sam...

– Ti ništa ne misliš, idiote! – grmnu Peper. – Vuci se natrag i pucaj samo ako napadnu!

To je već bilo i suviše ponižavajuće za Henrija Rajta. Sve je učinio da bude u prvom planu, da ga Peper pohvali, a ono, vraća mu sasvim suprotno! Čak mu se i podsmevaju. Njegov plaćni izraz iščeze i brada mu zadrhta od nemog besa. Pakao! On strže zvezdu sa prsiju i komad košulje s njom i baci je pred Peperove noge. Taj zvuk je učinio da ceo salun zamre. Čak je i šerif bio šokiran! Ako se u trenutku i pokajao zbog svega što je kazao, sada je zaboravio na to. Njegov kundak se odiže i nade na Rajtovom licu pre nego što je ovaj uspeo da ga zaštiti. Pao je bez glasa. Peper ga dohvati za okovratnik i izvuče napolje. Onda se vratio i stavio značku u džep. Pogledao je Bredija Rinalda. – Hoćeš li i ti da baciš? – pitao je.

– Da, hteo sam – odgovorio je mirno kovačev sin – učinio bih to i ranije i sada.

– Onda idi pod trem – naredio je Peper.

Mladić se ogrnuo kabanicom i izašao. Lajf Peper je pomislio da gubi igru. Na kraju će ostati sam. Sam protiv Tilove bande i protiv svih sugrađana. Naročito ga je bolela Grimova pasivnost.

– Ako će to nekoga radovati – objavio je – ostao sam bez tri pomoćnika. Napustili su me Sandorf, Skot i sada Rajt.

Lenzbi se iskašlja, ali nije ništa dodao na to. Činilo se da likuje.

– Međutim – nastavio je neumoljivo Peper – zakon mi daje pravo da imenujem nove pomoćnike među vama!

Sada su se Lenzbijeva ramena prosto podigla, ali, nije imao kud. Iza njega su se već tiskali okupljeni gosti i svako je pozeleo da ga mimoiđe šerifov pogled.

– Sudijo, može li on to? – procedio je Lenzbi.

– U izuzetnim prilikama – slegao je ra-

menima Grim. – Ako je javni red u opasnosti!

– A da li je? – ohrabrio se selar. – To je šerifova privatna stvar, to sa Tilom!

Pušćana cev Lajfa Pepera poče da se upravlja prema Lenzbiju. Čovek je progutao ostatak rečenice i zaneleo. – I nema uzmicanja – rekao je. – I da pustim Tila, on neće otići. Naprotiv, vratiće se da svima ostane u paklenoj uspomeni! Svima!!!

Bredi Rinald se pojavio na ulazu.

– Šta je? – leću se Peper.

– Rajt – pokazao je mladić prema istoku – kao da je poludeo.

– Kako?

– Ponovo je zauzeo svoje mesto i rekao da će on ostati šerifov pomoćnik svidelo se to vama ili ne.

– Ima li oružje?

– Ima!

– Onda neka ostane. – Peper je za trenutak zastao sa svojom govorancijom. Kraj njegovih čizama zastenjao je smrtno ranjeni lupež. Bio je mokar, neobrijan, ulepljene kose i blatnjave odeće. On dotiče njegov obraz hladnim čelikom puščane cevi. Čovek otvori oči, ali je izgledalo da ništa ne vidi.

– Dobro su ga izrešetali – primetio je neko.

– Koliko vas ima? – pitao je Peper kleknuvši iznad ranjenika. – Govori!

Čovek je mrdao usnama, grčeviti ih u neku vrstu pakosnog osmejka.

– Hajde, gukni...

– Ima nas... dosta... prokleti policajče... – procedio je i klonuo.

– Lažeš, bedniče! – dobacio mu je šerif. – Samo se pretvarate da vas je dosta!

Ali, ranjenik nije odgovorio. Olovo Henrija Rajta bilo je smrtonosno po njega.

– Nosite ga odavde! – naredio je Peper.

– Kuda? – pitao je neko. – Grobar je sada sigurno pod krevetom.

– Iznesite ga na trem i pokrijte nečim!

– Do vraga! – pronervozio se Majls. – Zar je ovo pogrebni zavod, a ne salun? Zašto ne sednete i ne mislite o nečem drugom, a ne o Tilu? Ili, ne odete kućama? – Beso je zgrabio jednu bocu i stavio je iza sebe na policu.

– Možete ići kućama – mirno se oglasio Peper. – Ali, ne garantujem da nećete imati kišu kao pokrivač! I još nešto, ukoliko nema dobrovoljaca, sam ću odabrati zamenike. I ubiću svakoga ko pomisli da odbije poslušnost. – Gledao je u Lenzbija i uživao u njegovom preznojavanju. – Kobolde! – zaorio se Peperov glas. Pokeraš je ostao pogleda prikovanog za karte, ali mu se udovi ukrotiše. Holidej je nemarno spustio karte, kad je video kako se Koboldova boja kože menja iz tamnocrne u pepeljastu. Šerif nije imao nameru da prilazi. – Kobolde, imenovan si za mog pomoćnika!

– Može li to da pričeka, šerife? – pitao je on žmirmuvši.

– Ne može!

– Upravo imam nameru da dobijem – otegnuto će ovaj – i ne bi valjalo da mi značka izbaksuzira adute.

– Ne moraš da igraš, sigurno gubiš!

– Da se kladimo, šerife?

– Ne kladim se, znam sigurno.

– Kako znate?

– Ne oteži, Kobolde... Dođi da položiš zakletvu! Noć je duga...

Kobold najzad odvoji pogled od stola. – Zar nemate nekog boljeg šerife?

– Ti mi odgovaraš – rekao je Peper. – Znam da si brz i okretan, lukav i pokvaren.

– Baš lepo! – iskrivio je usta Kobold.

– Nije lepo, ali je korisno – uzvratio je Peper. On je znao da u Koboldu sve kipti, ali, isto tako je znao da mu ne sme protivurečiti. – Izgubio sam dve hiljade, šerife – rekao je polako, slog po slog. – Valjalo bi da vratim bar polovinu.

– Nećeš je vratiti, možeš samo da izgubiš sve što imaš!

Kobold je okrznuo pogledom Džordžijanca, koji je palio cigaretu. – Sećaš se da ste mi savetovali da ne sedam za sto sa njim – rekao je. – Znači li to da ga poznajete?

– Možda!

– Ko je do đavola, on?

– Nije reč o njemu već o tebi – preseče ga oštro šerif. – Ustani i podigni ruku! I ponavljaj za mnom...

Bob Kobold besno tresnu karte o sto i podiže se. Da je mogao, njegov pogled bi sagoreo Pepera. Promrmljao je nekoliko rečenica i obazro se. – Koja je druga budala zamenik?

Lajf Peper posive. Bila je to uvreda koju nije mogao da mu orpsti.

Kobold se kasno pokajao za svoju lajavost. Šerif je uspeo da se savlada, ali mu je glas bio opor kada je rekao. – Nema drugog... Ti ćeš raditi za dvojicu, Kobolde!

– Kako to da razumem, šerife?

– Lepo. Dajem ti zadatak da šetaš glavnom ulicom Admora, obilaziš naše stražare i da ne svraćaš nijednog trenutka ni pod jedan trem. Ja lično ću se pobrinuti za to.

Sedlar Lenzbi je očekivao da se Kobold pobuni, no, bivši profesionalac kockar progutao je sve što mu se našlo na jeziku. – A kiša? – samo je primetio.

– Kiša pada i na mene – pokazao je Peper svoja mokra ramena i natopljeni šešir. – Nemam nameru više da držim govore, ljudi! Kej Til je ubica, došao je u Admor da opljačka ili da nekoga od vas možda i ubije. Nije došao sam, ali, nije znao da će ga ovde tako brzo prepoznati... I zašto da ponavljam? On je iza rešetaka i tamo će ostati dok ga ne obesimo! Time činimo uslugu i zakonu i društvu i svima nama ovde! Pustite li Tila, on će se pono-

vo vratiti, da vain se nasmeje u brk, a zatim će nastaviti da hara po drugim gradovima...

– Drugi nas se ne tiču – progundao je Lenzbi.

– Tebe se samo tiče Edmond Lenzbi, ali, dok sam ja šerif, mene će se ticati mnogo više nego stomak koji me okružuje!

Ljudi su ćutali. Sudija Grim je bio zauzet svojom lulom i svojim neshvatljivim mislima. On nije želeo da protivureči Peperu, bez obzira što je lično bio za to da se Til oslobodi i napusti teritoriju grada. Dok Holidej je mirno pokupio novac sa stola, a onda video svog malopredašnjeg partnera kako smrknuto posmatra kišu kroz raskriljena vrata. Nikako mu se nije izlazilo napolje. Kockar je dohvatio svoju kabanicu, još otežalu od vode i doneo je do Boba Kobolda.

– Ja sam sada šerif – odbi ovaj – moram dobro da pokisnem.

– Ako ste lukavi kao što vas šerif opisuje – dobaci Holidej – onda obucite ovo.

– Nadam se da ćemo nastaviti partiju – prihvatio je Kobold.

– Verovatno!

– Naravno ako me pre toga ne ucmecka neki šerifov vampir... – On se uputio izlazu, zastao pred njim nekoliko časaka kao da očekuje da mu se pridruži Peper, ali, kako ovaj to nije učinio, on izvuče kolt, obrnu burence nekoliko puta na dlanu, i zviždućući napusti salun. Lajf Peper pogleda u Grima. Sudija se pravio da od dima svoje lule ništa ne primećuje. Napolju je kiša jenjavala, ali, nije prestajala. Opet je učestalo sevanje. – Najbolje da ugasite svetla – rekao je šerif, gledajući Majlsa pravo u oči. – Neka gori samo jedno, i to vrlo malo...

– Zašto? – pitao je Majls.

– Možda će se nešto desiti – odgovorio je Peper – a pri svetlu je lakše ciljati...

– Zar će napasti? – lecnu se Lenzbi.

– Možda, a možda i neće!

– Ja bih ipak kući – procedio je Val Dejvis, vozač u „Vels Fargo“. – Ako treba da crknem, onda neka to bude uz moju Elen...

Peper ga je pogledao ironično. – Samo izvoli...

– Ko će sa mnom? – pitao je Dejvis. Niko se ne odazva. I čovek se pokunjeno povuče na svoje mesto. Lajf Peper mirno napusti prostoriju i po ko zna koji put poturi leđa pod slap kiše.

*

Brajan Marlou, desna ruka Keja Tila, stajao je ispred polusrušene štale i posmatrao salun. Primetio je da svetla trnu, ostao je samo jedan slabašan odsjaj. Čekanje je bilo najgore što je moglo da ga snađe. Čovek koga je poslao po ostatak bande, dovešće ih u najboljem slučaju ujutru. A dotle se može dogoditi svašta. Peper može da pruži šansu Tilu da beži, a onda da ga ubije pod izgovorom da je sve to bilo u bekstvu. Može ga jednostavno otrovati hranom. Sve je u stanju da učini taj prokleti policijski pas! Marlou je proklinjao dan kada su rešili da uđu u Admor. Ali, ko se nadao da će tamo biti baš Peper lično? U Larsenovoj štali nalazila su se dva momka, Bili Fajtler i gorostasni Dasti Rasti. Obojica su držali otkočene puške i bili spremni da bez milosti pucaju na svakog ko bi pokušao da se izmigolji iz grada. Ako je nešto trebalo učiniti, onda se to moglo samo noćas. Sutradan, ljudi će drukčije da osećaju. Biće hrabriji, vidovitiji, odlučniji, i za Tila će biti mnogo teže da izađe čak i da svi njegovi momci budu na broju.

Marlou je zdepast, mišićav momak sa čudno izduženim vratom, koji nije pristajao tom snažnom telu. Glava mu je bila ošišana i skoro do ušiju pokrivena pohabanim, južnjačkim kačketom bez oznaka. Imao je velike uši i

izbačene gornje zube. Nosio je bluzu neodrednog kroja i boje. Preko pasa redenik nabijen mecima i sa desne strane istegnut težinom starog, vojničkog košta suge cevi. Na remenim mu se nalazio ogrtač od grubog platna.

Ogromni Dasti Rasti morao je dobro da se sagne kako bi prošao kroz otvor štale. Taj je takode bio „nakrivo“ građen. Na tankim nogama, koje su uz to bile i krive, bio je nasaden pozamašan grudni koš. Da bi to kako tako prikrio, Rasti je obično nosio duge mantile i kapute. Lice mu je bilo duguljasto, smežurano, podočnjaci kao truli krompiri ispod buljavih očiju, usta okrenuta krajevima nadole. – Šta li tamo rade? – pitao je, podižući ramena, kao da time odbija od sebe prohladne kišne kapi.

– To oni isto pitaju i za nas – odgovorio je Marlou. – Video sam da je jedan izašao na ulicu i krenuo... a onda se vratio, pa opet...

– Ne spava mu se?

– Možda je policajac?

– Zar ih toliko ima?

Marlou sleže ramenima. – Ovo je prava prokletinja od grada – rekao je malo zatim.

– Zašto?

– Ne možeš da mu prideš ni sa jedne strane osim s istoka i zapada. Svuda su rovovi, a kuće su zbijene i nemaju prolaza...

– Ja bih nešto našao – predložio je Rasti. – Neku rupu ili pukotinu.

– Znam ja šta ti fali, viski!

– Til se sigurno pita što oklevamo?

Marlou se okrenuo. – Ne blebeći! Malo nas je da napadnemo otvoreno. Bar ne dok ne smislimo nešto pametno.

– Onda smišljaj, Brajane! – promrmljao je Džin. – Kostu su mi mokrije od pantalona...

– Interesuje me da li je Finli bio pametan da ne kaže ništa – počeo se Marlou iza uha. – Nadam se da nije izdržao nego je crkao!

– Kada smo bili budale i dozvolili onom guravom da nam se prišunja tako blizu.

– Guravi je ponovo na svom mestu – iskezio se Marlou – i neće ostati tek tako nekažnjen.

– Šta nameravaš?

– Ubiću ga, eto šta!

– Kako?

– Ovako – povisio je glas Marlou i na Rastijevom stomaku se našla duga cev kolta. – Svida ti se?

– Pa, lepše mi je kada je na drugoj strani.

– Onda ostani na svom mestu i pazi da ptica ne promakne.

Rasti se glupo zalgedao u Marloua. – Ptice? – procedio je. Onda podiže oči. – Po ovom vremenu?

Ali, Marlou ga više nije čuo. Stopio se sa kišom i tamom, čvrsto rešen da počne od nečega. A hteo je da počne od Henrija Rajta. Odvezao je svoga belca i pove ga na ulicu. Marlou je nekada bio vojnički izviđač. Poznavao je mnoge trikove, čitao je odlično tragove, nekoliko meseci je proveo među Sijuksima i od njih je naučio veštinu jahanja i borbe. Kada se rat između Severa i Juga privodio kraju. Brajan Marlou je nanjušio propast strane na kojoj se nalazio i to je pokušao da iskoristi. Sve manje je jahao u vojničke misije a sve više je pljačkao. On i Kej Til prednjačili su u tome, sve dok se nisu potpuno otpadili od trupa Konfederacije i bili nepoželjni i za Sever i za Jug. Kasnije su zajednički popunili svoje redove bivšim pobunjenicima, robijašima i lupežima najgore vrste. U početku su, za slavu i čast Juga, kidisali na severnjačke posede severno od Misisipija. Kada je krug oko njih počeo da se sužava, oni su pobili potera kod Litl Roka i požar svojih pljačkaških pohoda preneli u Oklahomu i Misuri. Mesecima neuhvatljivi, oni su se pomicali sve više na sever ispred

pušćanih cevi potera. Kej Til je računao da će u Kanadi biti bezbedni, ali, ukoliko pre toga naprave nekoliko poduhvata i zgrnu dovoljno dolara da neko vreme miruju u Saskačevanu. Kako je krenulo, put do Kanade biće davolski težak i neizvestan. Marlou je pojahao belca, ali tako da ostane nevidljiv za onu stranu ulice na kojoj se nalazio Peperov zamenik. Jahao je na desnom boku, poravnat sapima konja, kao što su činili Sijuksi u napadi, da se ne bi izložili mecima belih osvajača. Tako je izgledalo da konj hoda sam ulicom, mokre grive i pognute glave. Mora da je to bila glavobolja za Henrika Rajta, koji je neraspoložen i ojađen sedeo na nekom sanduku pod tremom, iznad njegove glave dobivale su kišne kapi. Bio je to zvuk koji omamljuje. U takvom stanju nalazio se kad je oslušnuo šljapkanje po uličnoj kaljuzi. Trgao se i izvukao kolt. Onda je ugledao konja! Činilo se da je zalutao, ili jednostavno otrgnut sa neke grede krenuo u potrazi za hranom i suvljim mestom. Rajt se kao mačka privukao stubu, pokušavajući da pogledom procépi mrak. Ništa! Poput utvare, belac Brajana Marloua se vukao blatom u pravcu „Apalačija“. Rajt nije bio budala. Konj je pripadao lupežima, ali je nemoguće da se odvezao sam! Tu je „smrdelo“. U tami nije mogao da bude siguran nalazi li se neko s druge strane sedla ili ne.

– Zaustavi to kljuse! – pisnuo je Rajt iza stuba. Belac nije usporio. Sada se nalazio tačno preko puta. – Zaustavi, ili ubijam, konja! – Za svaki slučaj, pogledao je desno. Ne, niko nije koristio priliku da mu se prišunja, uprkos tome što je konj za trenutak odvuкао Rajtovu pažnju. On podiže ruku, čvrsto rešen da likvidira životinju. Tada se Marlou uspravio. Ni jedan ni drugi nisu imali jasan cilj. Između njih se isprečila kiša. Rajta je pokrivala senka trema, ali je zato Marlou

bio nešto vidljiviji. – E, nećeš! – izbacio poklič čuvar zakona u Admoru i besomučno pritisku obarač. Pucnji su zaglušujuće ispunili avetinjsku mirnu noć. Sevanje plamena iz cevi učinilo je svoje. Jahač je skliznuo iz sedla i tresnuo o zemlju. Belac zatrese glavom i ukopa se u mestu. Henri Rajt je sačekao da se čovek u blatu pomeri. Nadao se da neće, jer više nije imao ni zrnu u cevi. Čekao je, polako vadeći metke i stavljajući ih u doboš. Bilo mu je lakše kada je osetio dobru, staru težinu kolt. Kako je on zaključio, Tilove ljude počelo je da izdaje strpljenje. Počeli su da pokušavaju na sve moguće načine da uđu u grad. Ovaj najnoviji nije bio mnogo originalan, ali je mogao da uspe zahvaljujući kiši, tmini i nekom manje opreznom šerifovom zameniku, nego što je bio Henri Rajt. On je čekao da vidi hoće li se iz Larsenove štale pojaviti još neko. Nade mu se nisu ispunjavale. Oprezno je zakoračio na ulicu. Kiša ga je poklopila kao voda bačena iz oblaka. Belac, nedaleko, mahao je glavom i istezaio vrat. Rajt je držao kolt uperen u nepomično telo. Da se samo malo pokrenuo ili uzdahnuo, bez razmišljanja bi sasuo još nekoliko kugli u njega. Oči su mu se već bile navikle na mrak. Video je na dohvatu čovekove ruke ispušten kolt. Nije stigao da ga upotrebi, uprkos tome što ga je izvukao. Rajt je vrhom čizme odbacio kolt u stranu, kezeći se. Bio je to još jedan manje. Jedna hulja manje. To jest, jedan poen više za karijeru šerifovog pomoćnika. Čovek u blatu pao je licem prema tlu. Ogrič mu je skoro prekrpio glavu. Onda se sagnuo i okrenuo Marloua na leđa. Tada je sevnuo nož! Henri Rajt nije stigao da reaguje ni da krikne. Bivši izviđač hitnuo je sečivo poput munje pod Rajtovo rebro. Razrogačene oči šerifovog pomoćnika skoro su izletele iz duplji. Usta su mu se otvorila i jezik zaigrao, u predsmrtnom grču. Ruka s

oružjem mu oteža. Onda više ništa nije ni osećao. Pao je preko Marloua.

Novi pucnji su ponovo uznemirili veliki skup u „Apalačiju“. Bredi Rinald je s otkočenom puškom priskočio vratima i napeto osluškivao. Ništa osim kiše. Dosadne i beskrajne. Ostali su prikovani za svoje stolice, napregnuto iščekivali od kovačevog sina neki znak. Sudija Endruju Grim je smrknuto lice odgurnuo čašu od sebe. Otkopčao je svoj kockasti kaput i zadenuo pačac za opasač. Odjednom, više nije ličio na sudiju, već na iznajmljenog revolveraša koji se sprema za obračun. – Vidiš li šta? – pitao je Rinalda.

– Ne – odgovorio je mladić. – Da izađem...

– Taman posla! – brzo ga je upozorio sudija. – Oni možda baš čekaju da se pokažeš. – Sudija je u retkim slučajevima odbacivao svoju lulu. Istina, ona se češće dimila od njegovih koltova, ali je zato lepše mirisala.

– Šta li to može da bude? – javio se sedlar Lenzbi, za koga bi se mirne duše moglo reći da je postao najnervozniji.

– Neko je mrtav – zagrobnim glasom je izjavio Grim. – Nadam se da nije od naših.

– Njihovi... naši... – mrmljao je Dejvis, vozač u „Vels Fargo“ – kao da se nalazio u ratu! Kao da prepodne nismo živeli normalnim životom. Zašto Peper nije zažmurio na jedno oko i pustio Tila?

– Pustio? Da pljačka i ubija? – namrštio se sudija.

– Možda je bio samo u prolazu?

– Svejedno! Peper je šerif i uradio je ono što je morao da uradi.

– Nedavno ste bili drukčijeg mišljenja, sudijo – razgoropadio se Lenzbi.

– Govorim samo o hapšenju, a ne o tome da li je Peper znao da Til vuče sa sobom bandu ili ja sam. I dosta sa rečima. Bolje da povadite koltove, a uvučete jezike!

– Mi nismo revolveraši...

– Onda podignite ruke i izađite napolje. Viknite: „Ne pucajte, idemo samo kućama, ženi i deci... I sve će biti u redu.

Kraj vrata, Brendi Rinald je čvršće stegnuo pušku. – Čujem nešto – rekao je. Sve se u „Apalačiju“ utišalo. Polutama koju je samo plamičak jedne svetiljke razblažavao, izgledala je na licima ljudi poput razlivenog mastila. – Jahač! – sudija Grim izvuče kolt. Njegov primer sledili su i ostali, ali, nisu želeli da se previše približe izlazu. Bela mrlja je izbila s istočne strane kao sablast. Kovačev sin je jasno video: konj osedlan, nečim teran i razdražen, galopirao je kroz kišnu zavesu, skoro češući ivice tremova.

Sudija Grim proviri iza ragastova. Video je noge oba leša, pokrivena starim ćebadima. Nalazio se nasuprot Rinaldu. – Koliko ih je?

Rinald je nabranih veda posmatrao noć. – Ne razumem – procedio je – ne vidim ko jaše...

– Pucaj onda!

Mladi pomoćnik prisloni kundak obrazu. Istovremeno, belac je prohujao kraj saluna. Sa njega je sletelo nešto i palo na daščani pod. Rinald nije pritisnuo obarač. Stajao je kao hipnotisan. Sudija Grim ramenom otvori krilo vratanaca i izlete napolje. Belac je njišteći pravio poluokret. Sada mu sedlo više nije bilo prazno. Na njemu se nalazio Brajan Marlou! Grim je hitro opalio, padajući na lakat. Jahač mu ne uzvрати. Bredi Rinald izlete također napolje. Njegova ruka oglasila se dva-tri puta. Nije znao da li je pogodio nekoga, ali je konj odgalopirao natrag, prema Larsenovoj štali.

– Prokletstvo! – opsovao je Grim. Prepoznali su Henrija Rajta. Bacili su ga pred njihov prag kao strašnu opomenu.

– Je li mrtav? – s nekom vrstom zebnje i gađenja upitao je Rinald.

Sudija iskrenu svoj dlan. Bio je zamazan krvlju.

– Proklete ubice – stisnutih usana rekao je Rinald. Njemu Hendi Rajt nikada nije bio simpatičan, ali sada, kada je mrtav, odjednom mu je nedostajala njegova samouverenost, brbljivost, nadmenost, sve ono na šta je bio naviknut godinama...

Edmond Lenzbi je samo proturio glavu. – Gospode! – uzviknuo je – potamaniće nas jednog po jednog! Gde je Peper?

– Taj neće doći – rekao je Grim.

– Zašto?

– Njemu je dragoceniji Til nego... – sudija nije završio misao.

Od Larsenove štale zapraštase pucnji. Bili su davolski precizni. Iznad Rinaldove glave razlete se iverje zasuvši uz put ramena sudije Grima. Šerifov pomoćnik opali nasumce dva puta i povuče se u salon.

– Sklonite se sudijo! – viknuo je Rinald. Ali, Grim kao da ga nije čuo. On podiže mlitavo telo šerifovog pomoćnika i ponese ga prema šarenom ždrepcu na drugom kraju trema. Bio je to Mig čoveka iz Džordžije. Endrju Grim nije računao na to da konj ne trpi nikoga na sebi osim svoga gospodara. Uzalud je sudija iz Admora pokušavao da smesti na sedlo telo Henrija Rajta. Ždrebac je nekoliko puta zanjištao, vrteći se u krug. Kockar se progurao do izlaza. – Je li vaš? – upitao je sudija turobnim glasom.

– Da!

– Zbaciće ga čim krenete – odgovorio je Holidej. – Uzgad budi rečeno, šerifa time nećete rasplakati.

– Ipak ću ga oduzeti – rekao je Grim. Mislio je da će uz put naići na Kobolda i da će ga zajedno lakše nositi. Holidej je posmatrao kako sudija s lakoćom podiže Rajta na rame. Šum kiše pratio je njegovo bavljenje pod tremom. Džordžijanac je prekorio sebe što

Miga nije smestio na sigurnije mesto od ovoga na kome se sada nalazio. Bilo je i suviše pucnjave oko njega i neko zrno bi moglo da ga očeše. Ali, njegova kabanica nalazila se na Koboldu i on je odustao od te ideje. Grim je namestio leš na levo rame, a desnom je izvukao kolt. Tako je sišao niz stepenice u blato. Iz „Apalačija“ ga je nemo ispratilo dvadesetak pari očiju. Bredi Rinald je s otkočenom puškom tražio oko sudije bilo kakav sumnjiv pokret ili šum, da bi mu pomogao da ostane na nogama. Izgledalo je da će proći. U stvari, više ga nisu ni videli. ~~Krug~~ je ponovo bio zatvoren. Mrak, kiša i tamno nebo sklopili su se nad Admorom i ljudima u njemu. Endrju Grim je prilično lako nosio mrtvog Rajta na leđima. Već je bio zaboravio na Kobolda. A ovaj je u senci neosvetljenog ugla krčme „Majorica“ mirno čekao da prođe vreme. Iako je blizina „Majorice“ bila primamljiva i skoro na dohvat, Bob Kobald se odrekao avanture da tamo zade. Poznavajući Pepera, znao je da bi se loše proveo ako bi ga ovaj zatekao tamo gde ga nije ostavio. Jer, trebalo je neprestano kružiti glavnom ulicom, obilaziti Mirta Balda, Dila Vestona, Rajta, Rinalda... Koboldu tako nešto nije padalo ni na pamet. Izabrao je mesto sa koga se vidi šerifova kancelarija. Nameravao je, da čim se Peper pojavi, izroni iz senke i počne da koraća. Tako bi izbledalo da ispunjava šerifovu zapovest. Sada je prepoznao Grimovu siluetu, mada mu nije bilo jasno koga to sudija nosi i zbog čega se uputio sredinom ulice u pravcu zatvora! Ostao je u senci zadovoljan svojim položajem. Grim je sve nesigurnije izdržavao nalet kiše i vetra, no, bio je već blizu cilja. Nije mario ni za nevreme ni za sebe. Moglo se desiti da ga pogodi neki zalutali hitac sa zapadnog ulaza grada, koga su takode „držali“ Tilovi momci, ali, u vrlo malom broju.

Lajf Peper je imao pomoćnike spremne da

pucaju, ali dovoljno iskusne i bezobzirne, kakvi su bili članovi bande Keja Tila. Dvojica su kukavički napustila svoja mesta. Onaj ostatak držao je Peper više pretnjama nego autoritetom. Oni nisu bili profesionalci, kao Henri Rajt, i što su se duže zadržavali na svojim stražarskim mestima, sve više su bili ubeđeni da im tu nije mesto! Sudija Grim je stigao do šerifovih vrata i, ne spuštajući leš sa leđa, pokucao je. Iznutra se čulo struganje čizama i zveket oružja. – Otvori, Lajfe – dahćući je povikao sudija. – Ja sam... Grim!

Reza se sinakla i provirilo je smežurano i spečeno lice Džefrija Kartera. Njegova kapa od dabrovog krzna je za trenutak iščezla, a zatim se pojavio Peper. Pogledao je Grimovo nakvašeno lice i prepoznao Rajtovu sivu košulju. – Šta se desilo? – procedio je. Grimov pogled bio je nejasan, ali je šerif osećao da je optužujući. Međutim, zakon koji je sprovodio nije trpeo ni sentimentalnost ni dvoumljenje. A i žrtve su morale da budu neminovne. – Zašto ga nisi odneo doktoru? – pitao je šerif.

– Mrtav je!

Lajf Peper stisnu usne.

– Nemam nameru da ostanem napolju – primetio je Grim i setio se da još drži kolt u ruci. Vratio ga je za opasač. – Rajta su isekli nožem... i bacili na prag „Apalačija“.

– Bacili? – namrštio se Peper. – A šta ste vi radili?

– Rinald je pucao. I ja! Ali, nismo ga pogodili. – Grim se povi i spusti mrtvog šerifovog pomoćnika na zemlju. Onda ga povuče bliže pragu da mu se kiša sa trema ne sliva na šešir. Lajf Peper je pogledao levo i desno, stalno na oprezu. – Glupo je što šetaš ulicom – naglasio je zatim. – Neko je mogao da te ustrelji.

– Svejedno mi je... ali, nije mi svejedno za ove mlade ljude. Prvo Kalagan, sada Rajt... –

I ne čekajući da ga Peper pozove, on je mirno ušao mimo njega u kancelariju. Karter je baš skidao lonče sa mlakom kafom. Pod je bio išaran tragovima mokrih čizama. Negde je neko cedio maramu ili šešir, u uglu, odmah do hodnika za ćelije, nalazili su se jednostavan sto, stolica sa naslonom, pregrada za puške i metla. Postelja, zastrvena i pažljivo poravnata po rubovima bila je ispod prozora. Grimo-va kosa bila je sasvim slepljena od vode. Izvadio je maramicu i njom obrisao lice. Onda mu se pogled zaustavio na rešetkama, iza kojih se nalazio Kej Til. Iza njega, Peper namače rezu i sede za svoj pisači sto, gde je bio prekinuo sa čišćenjem puške. Karter je ponudio sudiji kafu. – Ne približavaj se – opomenuo je Peper sudiju, koji je zakoračio u hodnik. – Til je opasan, i iza rešetaka.

– Ujeda li? – skoro zareža Grim.

– Osetićeš ako mu se i suviše približiš.

Grim se naslonio na dovratnik. Video je dve šake kako se obavijaju oko rešetaka, a zatim prednji deo svoga šešira. Ostatak se nalazio u polutami. Peper je napustio svoju stolicu i stao iza sudije. – Odbija da jede – rekao je. – I stalno te pominje...

– Mene? – iznenadio se Grim.

– Da! Uvek pita hoće li biti pošteno suđenje i da želi da razgovara sa sudijom.

– O čemu?

Šerif sleže ramenima. – I ja se pitam. O čemu bi jedan trostruki ubica mogao da razgovara sa sudijom?

Grim iščacka svoju lulu i razočarano konstatovao da mu je prokisla. – Možda sudiju smatra za ispovednika – primeti.

– Neka se ispoveda u paklu.

– Bez obzira na sve, treba mu pružiti mogućnost da se brani. S pravne tačke gledišta.

Peper se naže prema Grimu. – Ja poštujem

samo jedno gledište. Endrju – procedio je. – Preko nišana!

– Znam!

Rešetke se malo protresoše i iz ćelije odjeknu podrugljiv, izazivački glas. – Hej, Lajfe... je li to još jedno strašilo sa tvojom značkom?

Peperova usta se iskriviše u grimasu prezira i pritajnog besa. No, činilo se da je već navikao na slične Tilove primedbe. – Bićeš sutra manje duhovit – promrmljao je zatim, ali, dovoljno glasno da ga zatvorenik čuje.

– To si mi već rekao – proderao se bandit. Potom je prislonio lice uz rešetke, ne bi li bolje video novo lice ispred hodnika. – Ko ste vi, prijaško? Sveštenik?

– Ja sam sudija – odgovorio je Grim.

Nastalo je ćutanje. – Zar suđenje počinje? – jetko je primetio Til. Onda još jače zatrese šipke. – Razgovarao bih sa vama ako vam nije potrebna šerifova dozvola...

– Nema razloga! – odseče Peper.

– O čemu da razgovaramo? – nadovezao se Grim.

– Ima o čemu... Uostalom, nemam advokata, nemam prijatelja u zakonu. Zar ne mogu da pričam?

– Bolje da zavežeš – zareža Peper.

– Imam nešto važno, sudijo – doviknuo je Til, plašeći se da Grim ne ode. – Važno je i za mene i za vas!

– Šta on to pokušava – stegoše se šerifove pesnice. – Ne nasedaj na to, Endrju! To je neki trik!

– Nisam ja balavac, Lajfe – primetio je Grim. – Idem da vidim šta hoće...

– Ne bih želeo da s njim imaš bilo šta...

– Zašto? Vrata su zaključana između nas u rešetke... i ovo – lupnuo se Grim po futroli.

– Ipak, ne dozvoljavam nikakve razgovore!

– Pitajte ga zašto? – viknuo je Til. Koža na

Peperovom licu se zateže, oči blesnuše. Poznavajući šerifa, Grim je zaključio da se on nalazi na samom rubu eksplozije!

– O čemu on to? – pitao je Grim.

– Bulazni – odgovorio je šerif.

– Ako bulazni, ja ću proceniti. Nemoj da ispadne da si u ovom slučaju pristrasan, Lajfe. Uostalom – dodao je nešto tišim glasom – mene se ne tiče vaš lični sukob ako ga ima. U pitanju je opasnost po grad. I po tvoje zametnike.

– Sudijo, nemojte me učiti redu – ironično će Peper. – Nema te sile koja će me odvratiti da Til omasti konopac.

– To će proceniti sud.

– Nema ni tog suda koji ga neće osuditi na smrt – dodao je sada Peper glasom u kome se osetila otvorena pretnja. Džefri Karter se povukao na klupu kraj vrata, gde je za sebe improvizovao ležaj od jednog tankog prekrivača i smotane bluze za uzglavlje. Endrju Grim nije imao vremena da se odvoji od zatvorskih hodnika. – Izgleda da si željan razgovora – dobacio mu je šerif. – Ja neću ometati slavni sud, naravno... ali, ne želim nikakve priroke kasnije. Ili ćeš zažaliti.

– Postao si nervozan?

– Slutim da će ti sve ispričati taj gad.

– Slutiš ili znaš?

Kose oči Lajfa Pepera nisu više bile nimalo prijateljske. Bile su hladne, nepoverljive, nepomisljive. Grim je u njima već odgonetnuo Tilovu sudbinu. Ipak je ušao. Očekivao je grubo, neprijatno lice, mrki pogled i natuštene obrve. Međutim, varao se. Kej Til je na prvi pogled ličio na dobričinu. Oči utonule u podočnjake, širok nos i nabubreni obrazi sa strane, nikako se nisu uklapale u stravične priče o banditu iz Misisipija. Lice mu je izgledalo otečeno s obe strane, prekiveno crvenkastim mehurićima. Uši je pokrivala duga, masna kosa. Na sebi je imao izbledelu voj-

ničku uniformu bez oznaka, svetloplave boje kakvim se ponosio Jug. Žuta dugmad i žuta „štrafta“ sa strane pantalona, smešno su izgledale na legendarnom pljačkašu i ubici. Ali, bio je visok i izvanredno građen. I stalno se smeškao zatvorenih usta, krijući gornju bezubu vilicu. Bližio se pedesetoj godini.

Kada se Endrju Grim našao pred njim, Til je pogledao na vrata da proveri stoji li tamo Peper ili ne. Šerif ih je mirno ostavio nasamo, siguran u svoju odluku. Ništa nije moglo da spase Tila. Ni čitava armija njegovih hulja.

– Sudijo, kakve su moje šanse? – pitao je razbojnik glasom u kome se nije osećao strah.

– Slabe!

– To znam, kada je u pitanju Peper... ali, vi ste nešto drugo.

– To je vaš problem, a ne moj.

– Mislite?

Izgledalo je da Til ima nešto pripremljeno u glavi za njega. – Slušajte, sudijo – približio je razbojnik lice i dobro ga pritisnuo uz šipke – ne verujete valjda da sam došao ovamo da ubijem? Zaboga! Samo sam prolazio...

– Naravno, svi to rade.

– Vidim da mi ne verujete? – smeškao se Til. – Recite iskreno, nemam šansi za robiju?

– Ubijena su dva čoveka – rekao je sudija.

– Vaši ljudi su prevršili svaku meru. Niko vas neće iščupati od Pepera.

– A znate li zašto?

– Pretvorio sam se u uvo – rekao je Grim.

– Znamo se mi odranije – odgovorio je Til.

– Iz Tulse. Možete da saslušate priču. Nije važno ako Peper prisluškuje, vi ste sudija. Vi ste zakon iznad zakona...

– Ne uzdajte se i suviše u to – opomenuo ga je Grim i stavio obe šake na kukove. Pri tome je otkrio opasač i kolt. Tilov pogled potamne. – Da li ste zaista sudija? – pitao je.

– Jesam!

– Poverovaću ako mi kažete ime.

– Grim...

– Onda je u redu!

Instinktivno, obojica su ućutali. Iz susedne prostorije nisu se čuli nikakvi posebni šumovi. Šerif i Karter su verovatno bili zauzeti kuvanjem kafe i čišćenjem pušaka.

– U Tulsu je, pre tri godine, Lajf Peper trebalo da se oženi – naglasio je Kej Til poslednje reči, rastežući usne u podrugljiv smešak. – Ona se zvala Emili Šerk. Došla je u Tulsu kočijom i našla posao u trgovini. Peper se naprasno zaljubio u nju, jer je bila lepa. Zaista lepa, sudijo. Samo... imala je veliku manu. Ja sam je poznavao odranije, kao drolju...

Grim je i nehotice bacio pogled ustranu. Očekivao je da odnekud izroni šerif i zapuši razbojniku usta.

– Emili nije mogla da mi odoli, iako je pokušavala da umakne i da se negde skrasi. Ukratko, šerif nas je zatekao u krevetu kod nje. Trebalo je da bude u nekoj poteri, ali se vratio pre vremena.

– Mogu da zamislim – promrmljao je Grim, iako mu nije išla u glavu slika zaljubljenog Lajfa Pepera.

– Lajf je proterao Emili, a mene je strapao u zatvor. No, u ono vreme nije mogao ništa da mi prikači, osim zavođenja. A kako je Emili bila još uvek slobodna cura, nije imao pravo da me optužuje i zadržava. Proterao je i mene, zaklinjući se da će me ubiti ako me ikada u životu sretne. Poverovao sam mu, zaboga, bio je toliko utučen i ojađen da je čak i moje srce omekšalo. – Tilova sećanja kao da je trebalo da budu zabavna. Ali, Grim je slutio u kakvom se paklu nalazio Peper. On, koji je mogao samo jednom u životu da se zaljubi, bio je izigran.

– Izbegavao sam mesta u kojima je Peper bio šerif – nastavio je Til. – U međuvremenu, počelo je o meni da se priča koješta, sudijo, i

što jeste i što nije. Pobegao sam što više na sever, i naleteo na Pepera ovde, u Admoru. A, u stvari, nisam želeo nikakva zla ovom lepom mestašcu.

– Nego? Možda ste hteli da date dobrovoljni prilog crkvi?

– Ne! Tražio sam nekoga...

– Koga?

– Vas, sudijo.

Grimovo lice je ostalo mirno. U svojoj praksi, on je nailazio na raznorazna, pa i čudovišna, objašnjenja. Zlikovci su na sve moguće načine tražili za sebe olakšavajuće okolnosti, ako to nisu mogli da pribave oružjem. Takav je bio i Kej Til. Uopšte nije izgledao glup. Šta više, neupućenim ljudima mogao je da uliva poverenje. Delovao je na neki način dostojanstveno, vladao je sopstvenim glasom i izvanredno je glumio kod nekih rečenica.

– Zar se poznajemo? – pitao je Grim.

– Ne, zaboga! Ali, neko ko vas dobro poznaje, zamolio me je da vas pozdravim.

Sudija se mašio za džep, a onda se setio da mu je lula raskvašena i neupotrebljiva. – Ko bi to mogao da bude?

– Neka Žanin... Sećate li se?

Grim je prebledelo. Ruka mu je kliznula niz bok i košt mu je zadrhtao u šaci, uperen pravo u Tilova prsa.

*

Bob Kobold je rešio da prekrati svoje stražarenje. Sve više je dolazio do uverenja da Peper vodi svoj privatni rat sa Kejom Tilom i samim sobom. Istina, banda se nalazila na prilazima gradu, ali, oni su tražili svog vođu i ništa više! Zbog čega bi građani Admora kačili značke i poturali glave pod kuršume da bi Til ostao u zatvoru? Neka ga pusti, do davola, a onda neka krene u poteru za njim. Neka se krve na drugom mestu, a ne ovde.

Sve bi to Kobold rekao Peperu u lice da je bio tu. Ali, on je bio usamljen na ulici, na koju je kiša sve slabije spuštala svoje kapi. Šerif se nije pojavljivao iz kancelarije. Nije on toliko glup da šećka okolo i proverava da li je Kobold na svom zadatku. Od ulaza u „Majoricu“ delilo ga je nekoliko drugih koraka, ništa više. Kobold se našao na tremu, smakao kapuljaču sa glave i pritisnuo bravu. Bila je zaključana! Pa ipak, unutra su bila svetla, čuo se tih razgovor, mora da je bilo gostiju u ovo doba. Zar su se toliko uplašili da su počeli da se zaključavaju? Ako to nije činio Li Majls u „Apalačiju“ koji se nalazio pred nosom Tilovih bandita, zašto bi to činila Fani Morningstar usred grada? On je nervozno zalupao vrhom čizme. Unutra se sve utišalo. Kobold se obazro u nadi da će odnekud izroniti Lajf Peper kao avet.

– Ko je? – prepoznao je glas Džona Alvina, barmena.

– Zakon – odgovorio je važno Kobold.

– Koji zakon? To si ti, Bohe?

– Ja sam, i Bob i zakon – prasnuo je ovaj. – Otvaraj ili ću te ulapsiti!

– Nije baš vreme za viceve – progundao je Alvin iznutra i smaknuo rezu. Onda je ugledao zvezdu na Koboldovom kaputu i zinuo od zaprepašćenja. – Šta to znači? – promućao je.

– Miči se!

Džon Alvin bio je sredovečan, mršav čovek požutelih beonjača i potpuno sede kose. U Admor je došao zajedno sa tovarom Fani Morningstar iz Birmingema. Ustoličio se za njenim šankom i kao da je bio rešen da tu provede čitav svoj vek.

Kobold je kroz tesno predvorje ušao u veliku, poluosvetljenu prostoriju. Osetio je na sebi samo nekoliko pari očiju. Tri devojke golih ramena dosađivale su se kraj zaklopljenog klavira. Za kockarskim stolom

sedela je sama, ali neuništiva Fani Morningstar, vlasnica „Majorice“. Pred njom je ležao rasuti špil karata, a kroz rumenilo obraza izbijalo je bledilo, izazvano lupom Koboldove čizme. Zatekao je Roberta Ista, pogrebnika, kome bi se zalasci u krčme moglo na prste izbrojati. U fraku, sa crnim cilindrom na glavi, neodoljivo je podsetio na zagonetnog stranca u „Apalačiju“ s kojim se Kobold kockao, i od koga je gubio. Ist je imao upale obraze i kosu kao vosak. Orlovski nos nad tankim ustima izobličavao mu je glavu i ležinarski kljun. S njim se nalazio Trent Mekenzi, vlasnik velikog magazina za sve vrste poljoprivrednih alatki, kojima je snabdevao rančere i farmere kraj Čejen Rivera. I još jedan usamljenik, Sam Sol, čiju je konjušnicu šerif izabrao za osmatračnicu prema zapadnom ulazu u grad. On se bavio ispijanjem boce, koja mu je pomogla da zaboravi na nevolje i da mu sve izgleda lepše nego što jeste. Bob Kobold je s podrugljivim smeškom pogledao sve redom. „Majorica“ je bila zaista u najbednijem izdanju otkako je Fani Morningstar došla u Admor. – Nije tako strašno – kazao je Kobold – sa vama je zakon. Ne bojte se, veselite se...

Iza njega Džon Alvin je ponovo zaključavao vrata. – Ta ti vredi – dobacio mu je ovaj – bar ću znati kada zalupa šerif.

– Šta se dešava tamo napolju? – pitala je Fani.

– Puca se i gine, lepoticice.

– Ko je mrtav?

– Kalagan i Heni Rajt.

– Rajt? Kako...

Kobold sleže ramenima i zastade pored ženinog stola. – Ne znam kako, ali znam da su odapeli – rekao je bez i trunke potištenosti. – Zašto ne odeš tamo, Iste, to je posao za tebe?

Pogrebnik je samo slegnuo ramenima i okrenuo se na drugu stranu.

Kobold skide kabanicu i prebaci je preko naslona stolice. – Gledaš sudbinu? – pitao je pokazujući na karte.

– Znam ja svoju sudbinu – uzdahnula je Fani. – Bar onu najskoriju.

– Jesam li ja na vidiku? – došapnuo je Kobold.

– Čim je šerif nečim zauzet, ti se pojavljuješ. Misliš li da si bolji s tom limenom stvarčicom?

– Ja sam uvek dobar, lepotice – kezio se ovaj.

Fani nije nikome poverovala koliko ima godina preko četrdeset. Pa, njoj se to, uostalom, nije moglo tačno odrediti. Najupadljiviji njen deo bila su ramena i prsa. Umela je da ih otkrije taman toliko da se naslućuju oni obilati delovi koji prvi zapadnu muškarcima za oko. Koža joj je bila glatka, ramena obla, grudi bujne i zategnute do te mere da se činilo da će pri najmanjem dodiru eksplodirati! Ona nije imala struk, ali je umela da se koristi bokovima pri hodu. U detaljima, ona je imala svojih nedostataka. Onako uopšte, bila je to žena u najboljim godinama i u najboljem izdanju.

Lajf Peper nije obletao oko nje, ali se uvek nalazio u blizini, nimalo rečit, bez zaljubljenog pogleda, bez nadahnuća, ali, proketo stvaran! Ona, kao žena to je osećala od temena do vrhova nožnih prstiju. Ali, kao i svaki poslovni čovek, nije davala oduška svojim osećanjima. Bila je sa svakim ljubazna i koketna, i nije se moglo ući u trag ima li stalnog ljubavnika ili ne? Mogao je to da bude svako i niko! Kobold je opkoračio stolicu i naslonio oba lakta na sto. – Ovde je dosadno, zar ne? – zaključio je, misleći na retke goste koji nisu smeli da promole nos napolje. – Zašto se ne odmoriš lepo u svojoj sobi, Fani?

– S tobom, naravno?

– Naravno!

– Peper mi je rekao da ne puštam više nikoga – izgovorila je polako. Njeno oblo, lepuškasto lice sa tragovima zrelosti u pogledu, u glasu, u pokretu, opčinjavalo je Boba Kobolda neobjašnjivo lako i brzo. – Ja sam drugo – kazao je Kobold. – Zar nisam?

– Jesi, ponekad! – Kada se osmehivala, Fani je izgledala mnogo mlađa. Kobold nije skidao pogled sa njenog dekoltea. – Kao čovek na dužnosti – opominjala ga je žena – trebalo bi da tu svoju značku nosiš napolju, a ne ovde.

– Zaboravi to – rekao joj je otrgnuvši zvezdu sa kaputa i stavljajući je u džep. – Da popijemo?

– Nisam raspoložena... Taj lupež, uz Peperovu pomoć, rasteruje mi goste. A ako dođe do pucnjave, stradaće mi i nameštaj.

– Šta je to za tebe – iscerio se Kobold – i za tvoju majorsku penziju? Nisi valjda iz Birmingema ponela samo onoliko koliko hoćeš da pokažeš da imaš?

– Kako to misliš?

– Mislim da se kupiš u zlatu – dobacio je Kobold – ali, to se mene ne tiče. Jedino zlato koje mene interesuje to je ovaj komad pod haljinom... – pokazao je na njene grudi koje su se naglo počele dizati i spuštati.

– Jezik ti postaje pogan – primetila je Fani.

– To nam je zajedničko. Ja nisam odmeren i ugladen kao tvoj šerif, a zbog toga sam češće u tvom krevetu nego on...

– Umukni! – prasnula je. – Lajf me nije dosada taknuo ni malim prstom.

– Utoliko bolje za mene – smejuć se Kobold. Fani je pokupila karte i dala znak Alvinu. Barmen je doneo bocu i dve čaše i stavio ih pred gazdaricu. – Ne tu – obrecnula se ona – već gore u sobu!

Koboldovo lice zasija. Fani je izvukla svoje bokove iz stolice i krenula prema stepenicama. Kobolda više nije ni pogledala. Njen

hod po stepeništu ispratili su zažarenih očiju Mekenzi i Ist.

Kobold je ostao malo da sačeka. Barmenov pogled kojim ga je okrznuo bio je natopljen otrovom. Suvonjavi Alvin, večno zaljubljen u svoju poslodavku, bio je kivan na svakog ko bi joj se previše približio. I ovaj put mu je preostalo samo da sebe zamišlja u koži drugoga.

Posle kraćeg vremena Kobold se uputio na sprat. Onaj stari, dobri, omamljujući miris sobe, zapahnuo ga je čim je otvorio vrata. Zaveses su bile samo dopola razmaknute i kroz odškrinut prohor dopiralo je žuborenje vode sa krovova. Mala svetiljka gorela je na noćnom stočiću, kraj širokog, prostranog kreveta. Boca sa dve čaše stajala je na noćnom stolu zastrvenom svilom. Kutija sa cigarama, otvorena, čekala je njega! Kobold skide šešir i dlanom zagladi kosu. Fani Morningstar je sedela okrenuta prema ogledalu, raščešljavajući kosu. Bila je smeđa, valovita, duga, i na toj razdaljini neodoljivo je podsećala na kosu neke devojke, a ne zrele žene. Sto s ogledalom bio je načišćan raznim bočicama, četkama i kutijama. Vrata velikog ormana bila su poluotvorena. Unutra se nalazilo najmanje desetak pari kućnih ogrtača i haljina. Drugo krilo je skrivalo večernje toalete. Žena se još nalazila u haljini u kojoj ju je zatekao te večeri. – Zar nije hladno? – pitao je Kobold prilazeći prozoru. Video se deo glavne ulice i Soltsberijeve konjušnice, na čijem je seniku kisnuo Dil Veston, okićen limenom značkom i Peperovom suludom idejom da Tila zadrži po svaku cenu. Kobold je skinuo opasač i kaput. – Zar nećeš slobodnije da dišeš? – upitao je ženu, raskopčavajući joj haljinu.

– Ti sve znaš šta meni nedostaje? – pitala je.

– Takve smo vrste.

– Mi?

– Oboje!

On je šakom klizio po njenim ramenima, a zatim joj je obuhvatio grudi. Fani ga je odgurnula od sebe. – Ne budi nestrpljiv, dušo – mekim glasom ga je upozorila i podigla se. Jednim pokretom ona je iskopčala neku kopču za vratom i haljina je spala sa nje! Ne mareći za blesak u Koboldovim očima, žena je onako gola prišla ormanu i navukla ogrtač. Kada je stegla kaiš, grudi joj ponovo dobiše stari oblik. Kobold nasu obe čaše i pruži jednu Fani. – Sviđaš mi se sa tim otezanjem – rekao je. – Volim što me razdražuješ...

– Pusti sada to – prekinula ga je, sedajući na postelju. Obe noge je podigla gore i podvukla ih pod ogrtač, tako da joj se brada naslanjala na kolena. – Nešto te muči? Peper? – pitao je. Fani zabaci kosu i nasmeja se. – Muči me tvoj jezik – rekla je. – Šta si mislio s onim kada si rekao da se kupam u zlatu?

– Ah, to... Pa, omaklo mi se.

– Lažeš!

– Ne budi nepristojna – kezio se Kobold. – Hajde prvo da se volimo pa da razgovaramo.

– Kod mene je obrnuto. Šta to imaš na umu, barabo?

Kobold joj posla poljubac vrhom prstiju. – Sviđa mi se tvoj rečnik kada smo sami – rekao je. – I to je deo tvoga šarma, lepotice. Neodoljiva si kada psuješ i kuneš! Začudo, takva nisi u salunu? Samo sa mnom?

– Ne skreći razgovor.

– Stvarno mi nije da razgovora, lepotice – nagnuo se Kobold prema njoj. Miris njene kože bio je već toliko prisutan u njegovim nozdrvama da je postajao slep i gluv. Noga Fanina pogodi Kobolda u lice i vrati ga u stvarnost. Više nije izgledala kao mačka koja je spremna za maženje, već uznemirena tigrica. Kobold je usiljeno razvlačio usta u smešak, mada bi je najradije odalomio preko zuba. No, on nije želeo da se nji njenog tela.

Bio je previše zagrejan da bi ga jedan nervozan udarac vlasnice „Majorice“ rashladio. Možda je i Fani uvidela da je prenaglila, pa se iznenada bacila na Kobolda. Tako se odjednom našla na njemu, ljubeći ga. – Hej – povikao je on – zašto menjamo uloge? I kakve su to nagle promene?

– Ipak ćeš mi reći – povukla se žena na svoje mesto i dohvatila čašu. – Šta ti znaš?

– Trenutno sam strašno rasejan.

– Ne volim tajne. Zašto misliš da se kupam u zlatu?

– To misle svi, lepotice. Ja samo malo više razmišljam o tebi. Tvoj major je, priča se, poginuo kao vođa one povorke sa zlatom, kod Knoksovila?

– To znaju i vrapci...

– Slava mu! – podiže ruku Kobold. – I nje-mu i onima što su umrli s njim. Ali,... dvojica su nestala?

– Pa šta?

– Ništa... Pomislio sam da je jedan od njih Džon Alvin. Došao je s tobom. Drugog je sigurno likvidirao uz put. – Fani se nasmejala žestoko, ali neprirodno. – Kakva mašta! – uzviknula je. – I zašto opterećuješ svoju glavu takvim mislima, dušo? Optužuješ me da sam šurovala s otmičarima? Da sam ubica?

– Bah! – odmahnuo je glavom Kobold. – Šta se to mene tiče i da jesi? Rekao sam samo onako...

– Valjda to nećeš brbljati stalno, a?

– Ne pada mi ni na pamet...

– Bolje za tebe... I za nas... – Ona mu raskopča košulju i provuče noktima po njegovim kosmatim prsima. Palcem zakači medaljon, skloni ga ustranu pa produži rukom naniže. Zatim se na postelji napravilo pravo klupko, praćeno vriskom žene i mumljanjem čoveka. Iznenada, Fani je izdigla svoje oznojeno lice iznad Koboldovog ramena. – Jesi li čuo? – pitala je suvog grla.

– Šta? Ništa... Lezi!

– Kao da neko lupa...

– To je valjda moje srce – mrmljao je Kobold u transu. Njena glava se spusti na jastuk, ali, zanosa je nestalo. U sobu kao da se uselilo iščekivanje. Uznemirenost je prešla i na Kobolda. On je u tami potražio cigaretu na stočiću, ali ih ne nade odmah. – To bi stvarno lepo pristajalo – rekao je pospano – kada bi me Peper tražio po gradu, a ja...

– Zašto ne učitiš? – Prasnula je Fani i pridigla se. Oboje su bili obnaženi do pojasa. Takve ih je zatekao šerif iz Admora. Nisu čuli korake u hodniku, samo ih je zadesio iznenadni tresak vrata. Ogromna silueta Lajfa Pepera ispunila je dovratnik i prosto zaledila dah i žene i čoveka. Kobold je ispustio cigaretu, a Fani je jedva uspela da nabaci pokrivač preko prsa. Između njih provlačio se muk. – Kako se usuđuješ... – počela je Fani. Peper je kresnuo šibicu i prineo svetiljci. Posmatrali su ga kao hipnotisani. Svetlost je isterala tamu iz uglova, ali šerifovo lice bilo je tamnije od ponoći. Iako mu je izraz bio tvrd i leden, jabučica na grlu ga je izdavala, spuštala se i podizala kao u ritmu. – Ko te je pustio? – pitala je Fani već smirenije.

– Alvin!

– Nije smeo...

– Šerifa sme – presče Peper. – A, izgleda i još nekog?

– To je moja stvar – namrštila se Fani. – Ovo je privatni salon i privatna soba.

– Odsada ću to imati na umu – klimnuo je glavom Peper. Žena se nije nadala takvoj mirnoći. Za nju je najnormalnije bilo da šerif pobesni, da preti, da psuje i vređa. Ali, Peper ju je lišio takvih pretpostavki. Znala je da su među njima pokidane sve niti. Zauvek! Peper je bio takva vrsta ljudi, koja ili ostaje u sopstvenom paklu ili odustaje noseći taj pakao sa sobom, van svih pogleda.

– Nisi se baš pretrgao od posla – rekao je Peper i bacio opasač na Kobolda. – Diži se!

– Hoću ako se okreneš – rekao je ovaj. Peper se okrenuo. Kezeći se, Bob Kobold uskoči u pantalone i počeo ih zakopčava. Kada je krenuo rukom prema košulji, samo je video kako mu se približava ogromna Peperova pesnica. Zatim ga je nešto bacilo u vazduh, a potom o zid! Fani je pokrila šakama oči. Kobold se srozao na pod onesvešćen. – Ne dodiruj me – vrisnula je žena i počela da prelazi na drugi kraj postelje. – Ne smeš me dotaći! Zabranjujem ti!

Šerif ju je sačekao kod vrata. Na njegovom licu nije bilo osvetničkog žara. Možda više bola nego bilo čega drugog. To je zaustavilo divlji beg Fanin. Zastala je pred Peperom kao ukopana. Znala je da je neće udariti. Njene oči, ispunjene strahom, polako su dobijale okruglast, nežan izraz, nešto što je ličilo na žaljenje i pokajanje. Šerifov kažiprst samo ju je lako dodirnuo po bradi. Onda se okrenuo i izašao. Veći šamar nije mogla da dobije!

*

Razbojnik Kej Til zurio je u cev sudijinog kolta, verujući da Grim neće biti tolika budala da opali. Ko zna da se i to ne bi desilo, da spolja nisu zaškripala vrata. To je Lajf Peper izašao na ulicu, kako bi iskoristio Grimovo prisustvo i mirnije obišao svoje pomoćnike. Til je to opazio i laknulo mu je. – Ne budite ljudi – šapatom je rekao – sklonite to!

Grim je zatrepao, kao da s očiju sklanja koprenu. Zatim se nasmejao i vratio revolver za pojas. – To nije tajna – rekao je, stavljajući još vlažnu lulu u zube. – To mnogi znaju, ne?

– Ali, ja sam je video – rekao je Til. – Pričala mi je o vama, sudijo. Zaista! – Lukavi lupež osetio je da tu nešto može da iščačka. Promena na Grimovom licu bila je iznenađujuće brza, a trzaj kolta pakleno opasan. –

Neću nasesti na to – odgovorio je Grim i pošao.

– Sačekajte – užurbao se Til. – Ona vas voli...

Grimova ramena kao da su se skupila. Voli? Čak je i u razbojnikovim ustima zvuk njenog imena zvučao lepo. Možda je zaista nešto i znao? On se vratio. – Zar nemate neku drugu temu, čoveče? – upitao je oštro. – Zar vam nije stalo do sopstvene glave?

– Jeste.

– Onda ostavite priče za nekog drugog. Vaši ljudi su na ulazu u Admor, ali tu ne mogu večito ostati, zar ne?

– Naravno – složio se lupež. – Čekaju ostatak, a onda će pokušati da me oslobode milom ili silom.

– Milom neće uspeti.

– Znam! Šta mi vredi što imam dosta ljudi ako će me ona budala od šerifa ubiti? Time ne dobijamo ni vi ni ja... – Til je pažljivo fiksirao Grima.

– Ja mogu dosta da slušam – kazao je Grim – i da opet ostane po mome. Čime to pokušavate da mi napunite uši?

– Kladam se da znate da je Žanin u Tene-siju?

– Do đavola, to znam – izlete Grimu.

– Nalazi se u Čatanugi. I to znate?

– Znam, ali...

– Nije više tamo. Krenula je na sever.

Grim nije izdržao. – Kuda?

– Evensvil, na Ohaju. Zašto ne odete do nje?

– Predlažem da je više ne uzimate u usta – rekao je Grim. – To su samo bajke. Žanin je postojala, ali, to je bilo davno i ništa više.

Međutim, Tila nije mogao da prevari prirodan mir u Grimovom glasu. – Jednom mi se poverila koliko ste je voleli – mlao je zatim. – Malo je popila i otvorila dušu...

– U vašem krevetu? – pitao je Grim.

– Varate se, bili smo u „Salvadoru“ hotelu koji svako veče ima program sa igračicama i klovnovskim numerama. Ona bi rado došla ovamo, ali nema novca. I vezana je ugovorom za trupu... Zašto vi ne potražite nju?

– Šalite se? – žmrinu sudija. – Što se to vas tiče?

– To je moja šansa – priznao je otvoreno Til.

– Kakva?

– Da me oslobodite i da odemo zajedno.

Grim se osmehnuo. – Veću ludoriju nisam slušao.

– Ja imam plan – naglasio je Til. – Imam plan kako da me oslobodite i kako da nadete Žanin.

– Čak u Indijani? Zna li vi gde je to, čoveče?

– Znam. Daleko je i skupo. Ali, Kej Til ima plan. Da ga iznesem?

– Ne interesuje me – odseče sudija.

– Da znate, Žanin je lepša nego ikada. I pati za vama, kunem se! Ako ne odete, propašće. I ona i vi...

– Zavežite već jednom! – grmnu sudija i lupi šakom po futrolji kolta.

Kej Til je ućutao, ali, postigao je svoj cilj. Grim je bio „načet“. Uspomena na Žanin ponovo je razbuktala tek zalečenu ranu. Ma koliko uveravao sebe da ga razbojnik blefira, uvek je nalazio neke razloge da u to poveruje. Kako bi inače Til znao gde se Žanin nalazi, kada je za Tenesi saznao samo on, preko pisma. Uostalom, Til se suviše malo zadržao u Admoru da bi natrčao na tu već otužnu priču o vezi između sudije i plesačice. Peper ga je uhapsio, a da se čestito nije ni okrenuo oko sebe. Da li je bilo zrnca istine u tome? Ako ima, morao je da ga ščepa! Žanin je bila žena njegovog života i sve će pokušati da je se ponovo domogne! On zamišljeno ude u kancelariju. Džefri Karter je kuvao kafu i

sušio mokre čarape iznad peći. – Šta petlja taj lupež? – pitao je sudiju.

– Šta? – trže se sudija.

– Dugo ste razgovarali, reko – pokazao je Karter glavom prema ćeliji.

– Da... Til nešto pokušava, ali, samo se još više baca u glib.

– Gotov je, a?

– Da... Gde je Lajf?

– Obilazi okolo. Hoćete li kafu?

– Hoću! – Seo je na klupu i ispružio noge. Kafa mu nije prijala. Bila je bez ukusa i mirisa. Nije opažao Karterovo kretanje po kancelariji, pred očima mu je lebdela Žanin.

– Kiša je stala – primetio je Karter, srčuču kafu iz lončića. – Šerif bar neće pokisnuti.

Grim je ćutao. Karter je izgubio volju da razgovara. Odgegao je do metle i počeo da skuplja mrvice od suve užine Lajfa Pepera. Zbog neprestanog kuvanja kafe, prostorija je postala davolski topla, a kako niotkuda nije dolazio vazduh, to je šerifova kancelarija postala pravi pakao. No, uprkos tome, Karter se nije znojio pod svojom krznenom kapom. Zviždukao je i trljao metlom po podu. Grim se podiže sa klupe. – Preslišaću još malo Tila – rekao je glasno. – Izvrsnu kafu kuvaš, Džefri.

– Nije ni čudo. To radim skoro pedeset godina, sudijo! Da se nađem uz vas?

– Zašto?

– Za svaki slučaj...

Grim se nasmejao. – Džefri, samo Peper može da me nadmaši u potezanju, niko više u Admoru!

– Znam, ali, znate kako je... Peperu je stalo do Tila više nego do sebe. Nemojte da vas nečim izludi!

– Ne brini...

Činilo se da Karter pogada situaciju. U stvari, rekao je to nasumce, ali, sudiju je malo lecnulo.

Kej Til se nalazio na istom mestu. Hulja je pretpostavljala da Grim neće izdržati. Priča o Žanin bila je pun pogodak. Sada je trebalo uraditi ostalo. – Dobro je da ste se vratili – rekao je Til. – Niko nam neće smetati. Peper najmanje...

– Slušam – samo je rekao Grim.

– Slušajte, sudijo, ako vas Peper zatekne ovde, odmah će posumnjati.

– Zato se ne brinite.

– Da vam samo napomenem – žurio je Til – da svi moji momci žarko žele da me vide slobodnog, naročito živog. Zna li zašto? Vraga! Ne bi oni ni prstom mrđnuli za mene, da nije u pitanju „kajmak“.

– „Kajmak“?

– Ovo – pokazao je Til na šaku i protrljao prstima nekoliko puta. – Nismo se mnogo trošili, čuvali smo veliki deo opljačkanog novca za Kanadu. Samo ja znam gde je, a oni samo na mene motre. Takav je bio dogovor.

– Vrsta poverenja. Kakve ja veze imam s tim? – pitao je Grim.

– Ne možete me prevariti – smejuć se Til. – Stalo vam je do Žanin. I to mnogo.

– Nemate dokaza da ste je videli. Zašto sve ovo ne bi bio razgovor samo da vreme prođe?

– Vreme? Preda mnom je vreme smrti, sudijo. Video sam smrt u Peperovim očima kada me je presreo i uhapsio. Nemam vremena za izmišljanje priča, sudijo. Vama je stalo do Žanin, meni do slobode. Tu nam se putevi ukrštaju...

– Ipak je bolje da odem – rekao je Grim.

– Šalite se? Novac kojim raspolazem, dovoljan je za nas dvojicu, Vama da odete u Tenesi, na Ohajo, meni da se dočepam Kanade. Niko ne mora da zna ovo, niko od mojih ljudi. Shvatate? Sanko vi i ja.

– Zaista? Šta bi ja trebalo da uradim?

– Najlakše je da mi pružite kolt – rekao je lagano Til i odmah se ispravio – ali, pošto mi

ne verujete, vama ostavljam način da me izvučete odavde. Oslobodite se šerifa i onog Dejvi Kroketa, nabavite tri konja i sve je gotovo.

– Vrlo prosto – smeškao se Grim. – Sudija grada Admora pomaže okorelom ubici da pobegne, privučen gomilom praznih obećanja i laži. Za koga me vi smatrate?

Kej Til se stalno osvrtao prema vratima. Plašio se da ne bane Lajf Peper, a on još nije sve rekao. – Sudijo, vi niste naivni. Zna da ne bih mogao da izmišljotinama navučem čoveka vašeg kalibra. Sreo sam Žanin, pričala mi je o vama. Ja jesam lupež, ali, prvi put u životu ne lažem.

Pošto je Grim oćutao, Til je brzo nastavio. – Imaćete novac i moći ćete da ne radite najmanje nekoliko godina. Ali, vi ste sudija sa reputacijom i za vas će se naći posla bilo gde da odete.

– Reputacija će mi biti ugrožena samim tim što bih vam pomogao – primetio je Grim.

– Mislite? Tri države vas dele, a mogu da budu i nekoliko više.

– Peper neće oprostiti...

– Mlatnite ga tako da ne zna šta ga je snašlo... Dakle, pristajete li?

– Nisam rekao ništa...

– Onda požurite. U pitanju je preko pedeset hiljada dolara, sudijo. Ako ne verujete u to, povedite me vezanih ruku. Ja vama verujem...

Istog časa se na vratima pojavio Lajf Peper. Kej Til je šmugnuo u polumrak svoje ćelije, a sudija Grim je nervozno počeo da puni lulu duvanom. Ali, šerif nije stavljao nikakvu primedbu. Bio je neraspoložen i vidno bleđ. – Šta se desilo? – pitao je Karter.

– Šta bi se desilo? – obrecnuo se Peper. – Bob Kobold je pobegao sa svog mesta...

– Kuda?

– U krevet Fani A. Lanningstar...

Grimove misli se tačas razbiše pred ovom

izjavom. Očigledno, Peper je već bio na licu mesta, ali, šta se posle desilo, to su jedino mogli da kažu Kobold i vlasnica „Majorice“.

– Jesi li se naslušao Tila? – upitao je Peper.

– Prilično – odgovorio je Grim. – Pominjao je neku Emili i još gomilu gluposti.

– Rekao sam ti da će sve pokušati – promrmljao je šerif. – Gde ćeš sada?

– U „Apalači“.

– Ne lomataj se ulicom, osećam da će početi neprilike. Strpljenje izdaje i nas i njih.

– Ništa meni neće.

– Ja ne bih mrdao oдавде.

– Pretoplo je – odgovorio je Grim i izašao. Konjušnica, pomislio je. Odatle bi mogao da počne.

Dil Veston, ako je uopšte bio budan u seniku, svoju pažnju je usredsredio na početak ulice. Njemu nije padala na pamet pomisao da bi mu opasnost zapretila s druge strane, iz grada.

Grim je znao za ugovoreni znak između šerifa i stražara na zapadnom delu glavne ulice. To je sada mogao da iskoristi. Trebalo je samo da zvizne kroz zube dva kratka i jedan otegnut zvižduk. Pogledao je u nebo. Kiša je sasvim prestala. Na istoku, oblaci su se gurali i komešali kao pijani mornari. Grim se držao senki, kako ga Mirt Bald ne bi iz berbernice uočio. Na Kobolda nije računao. Peper ga je sigurno izbacio napolje, ukoliko ga nije nokautirao ili strpao u neki ćumez da odleži do jutra. Pedeset hiljada dolara, zvonilo je u sudijinim ušima. I Žanin, lepršava, dugonoga, strasna i istovremeno nežna, pojavljivala se uvek da potisne Peperov lik i umiri sudijinu savest. Ako izbavi Tila, spašće grad, ali, i učiniti sebi uslugu. Savest je mogla da ostane mirna. A Lajf Peper će preboleti jedan poraz. Pogotovu ako se Fani Morningstar primiri i pokaje posle nesrećnog incidenta sa nestalim Bobom Koboldom. Ona je

zaista mogla da bude žena za Pepera. Samo ako to bude htela...

A žena za Endrjua Grima nalazila se daleko, na obalama Ohaja. Za neki dan krenuće možda dalje. Sent Luis, Sinsinati, Luisvil, Deston, Kvinsi...

Za Tila nije brinuo. Sasuće mu ceo doboš u leđa ako mu bilo čime da na znanje da je sve lagao samo da bi pobegao! Soltsberijeva konjušnica izgledala je pusta i naherena na jednu stranu. Grim se našao na drugoj strani, a da ga ništa nije omelo. Opsadivači na zapadnom delu kao da su dremali. On zviznu kroz zube. Čekao je, priljubljen uz drvenu kapiju. Činilo se da ga Veston nije čuo. Onda ga je glas odozgo polio kao vreloom vodom. – Opet vi, šerife? Gde ste?

– Otvori – naredio je Grim prigušenim glasom koji je mogao da pripada Peperu ili bilo kom drugom.

– Šta je novo?

– Otvaraj – nestrljivo će sudija, izvlačeći kolt.

– U redu, silazim...

Veston je skidao poprečnu drvenu rezu i odškrinuo vrata. Kako šerif nije ulazio, on je proturio glavu. Istog časa je dobio udarac po glavi. Grim ga je dohvatio, natovarao na leđa i poneo uz lestve na senik. Postavio ga je na sam otvor, a onda je uzeo njegovu pušku i otkočio. Zatim je počeo besomučno da ispaljuje metke u vazduh. Pošto je ispraznio magacin, stavio je kundak uz obraz onesvešćenog Vestona, a on je sišao dole, osedlao dva konja i zauzeo busiju kraj ulaza. Čekao je Pepera. Čuvar zakona u Admuru morao bi da krene u izviđanje. Istina, kada je Rajt poginuo, on se držao svoje kancelarije, ali, nova žrtva predstavljala bi pakleni teret za Peperova pleća. Da bi ga podstakao, Grim je ispalio dva hica u pravcu njegove kancelarije, upravo kada je on izlazio, a Karter unutra

gasio svetiljku. Zamišljao je šerifovo lice, napregnuto i pomalo zbunjeno. Ako su Tilovi momci krenuli u akciju, gde su onda? Nema jahača, nema više pucnjeva, sve je ponovo u muku i tami. Ali verovatno je Veston u opasnosti, možda su prvo njega napali.

Peper je u ogromnim skokovima dolazio prema Soltsberijevoj konjušnici. Grim se nije uzdao u dršku svoga kolta. Izabrao je debelu prečagu sa boksa za konje i njom je zamahnuo iznad glave. Drvena kapija bila je odškrinuta, što je sudiju moglo da stane glave, jer, Lajf Peper je za svaki slučaj ispalio dva metka u nju. Olovo je opasno blizu zaparalo daske i Grim se zamalo nije izdao skokom u stranu. – Dile? – proderao se šerif spolja. Naravno, niko mu nije mogao odgovoriti. On je nogom otvorio kapiju i sačekao nekoliko trenutaka da se nešto pokrene u tami. Kada mu se učinilo da nema nikoga, Peper je zakoračio na zemlju zastrvenu trulom, nakvašenom slamom i balegom. Peper je ugledao levo od sebe senku. – Šta... – istisnuo je, ali, nije imao vremena da reaguje. Motka je pala na njegovu glavu i bacila ga na pod. Nije se ni pomakao. Grim se nagnuo nad njim, uplašen da ga nije usmratio. Ali, široka Peperova pleća dizala su se i spuštala, uprkos dobroj količini krvi na sudijinom dlanu.

– Nadam se da nećeš saznati ko te je udesio – procedio je Grim i pošao po konje. Izveo ih je napolje i labavo privezao za stub glavnog ulaza pošte. Onda se provukao kroz mutna svetla krčme „Braće Kraus“ imajući na umu jedino Mirta Balda. On ga je mogao otkriti i ne prepoznavši, lako „skinuti“ sa lica zemlje. Zato je odlučio da direktno krene prema Kenstonovoj berbernici gde je stražario Bald. Zavesica na uzanom prozoru bila je skoro sasvim navučena, ali, ispod nje bleštala je cev oružja. Sudija je izvučeni kolt držao nisko.

– Mirte, gde si? – tiho je pozvao momka. Niko se nije javljao. I on je klisnuo, pomislio je Grim. Hromi kauboj, bivši krotitelj mustanga, napustio je svoje ukleto mesto, sasvim ili za kratko, i obezbedio sudiji nesmetani odlazak. Morao je sada da radi brzo. Najglavniji deo posla bio je okončan. Ostalo mu je da prodre u zatvor i otvori ćeliju Keja Tila. Na tom putu smetao mu je samo Karter.

Grim nije bio ubica i nije želio da povredi starog više nego što je potrebno. Bilo je najteže izmamiti ga napolje, a da ne posumnja ništa. Na domaku kancelarije, Grim je prevrnuo svoj kaput i tako naopako ga navukao. Preko lica je stavio mokru maramicu iznad koje su virile samo oči. Čelo je namazao blatom.

Ulica je i dalje bila pusta. Ličila je na pakao posle provale oblaka. Ogromne bare i lokve, blato, voda, voda i samo voda. A gore, kao u nekoj čudesnoj priči, oblaci su napravili mesto srebru koje se slivalo sa punog meseca! Admor je utonuo u stravične senke. Endiju Grim je snažno zalupao na vrata. – Šerife – povikao je stavljaajući šaku preko usta – napadaju nas! Brzo!

Unutra je nešto palo. Mora da se Džefri Karter sapseo o nešto. Međutim, lukavi traper nije naseo i otvorio vrata. On se strogo držao Peperovih uputstava da ne otvara nikome osim njemu. A šerif je mogao da zakuca, tri puta polako. Grim za to nije znao.

– Ne otvaram nikome osim šerifu – zakreštao je Karter iznutra.

– I šerif je u opasnosti – prigušeno se odazvao Grim.

– Šta me se tiče. Ne otvaram.

Sudija je uperio cev u bravu i pritisnuo okidač. Zatim je ramenom snažno lupio. Uspeo je tek u trećem pokušaju, rizikujući da bude zasut olovom iz stare, traperove puške s nabojem. Vrata nisu izdržala, ali, sudija je uspeo

da ne pode za njima. Rukom se svom snagom odupro o ragastov i to mu je spaslo život. Eksplozija puške oprljala mu je kosu i lice pod maramicom. Uskočio je unutra kada je Karter vadio revolver. Iako je bilo mračno, pri skoro uvrnutom fitilju svetiljke, sudija je jednim hicem izbio oružje iz starčeve ruke. Onda ga je brzim udarcem poslao na pod. Svetiljka je pala i zahvatila zgužvane papire u pletenoj korpi kraj stola. Grim je dohvatio ključeve i našao se pred ćelijom. Kej Til je kao u groznici čekao da se vrata otvore. Ali, čim su se malo pomerila, sudija je upro oružje. – Polako, inače si gotov!

Til je klimnuo glavom. Znao je da to nije prazna pretnja. – Kuda? – pitao je, preskačući oborenu klupu.

– Prema konjušnici.

– Ti si bolji lupež nego što si sudija – dobacio je Til i iskočio na ulicu. Čizme su mu zapale u blato i on opsova. Više nisu morali da budu oprezni. Trebalo je samo da budu brzi i da imaju sreće. Pucnje je sigurno čuo Bredi Rinald, možda i Mirt Bald, možda i još neki odvažniji građani. Srećom, zapadni ulaz u Admor nije imao salun „Apalači“. Tuda su mogli bezbednije da projure na konjima. Obojica su trčali rame uz rame, uz senku južne strane ulice. – Kako si uspeo? – dahtao je Til.

– Ti samo trči – dobacio mu je Grim. – I pazi da ne nagaziš na Pepera.

– Gde je?

– Kraj samih vrata...

– Mrtav?

– Ne pričaj gluposti! Evo konja pored pošte! Poslednja dva kljuseta u Soltsberijevoj konjušnici. Ostalo je preuzeo Vilkoks. Ima veliku, modernu štalu na... Do đavola, šta je sada?

Kej Til je nešto psovao. – Sudijo, dogovorili smo se za tri konja.

– Nisam imao vremena da tražim trećeg.

– A kako ćemo nositi tovar pred poterom?

– Hoćeš ti da bežiš, Tile ili da se vratiš u ćeliju? – pitao je sudija i podigao cev. – Ne ispuštam te iz vida, zapamti!

– Moramo naći još jednoga – zastenjao je razbojnik.

Grim se setio šarca. – Ima jedan privezan ispred „Apalačija“, ali...

– Idemo po njega!

– Taman posla! Salun je krebat ljudima i po biće nas pre nego što stignemo do njega...

– Ipak idemo – bacio se Til u sedlo. – Ti pucaj, a ja ću dograbiti tu ragu! Pomisli na Žanin. na pedeset hiljada dolara.

– Najvažnije mi je da ostanem živ i da se ti nosiš sto hiljada milja oдавde – razbesneo se Grim. Ponovo je navukao masku. Izvrnuti kaput, blatnjavo čelo, maramica, sve je to delovalo sablasno pri mesečini, ali, nije značilo da je i neranjivo. On popuni doboš novim mecima i natera svog konja na trem. Jahao je po daščanom podu, izazivajući pravu grmljavinu ispod kopita.

Kej Til je iskeženih usta galopirao uporedo, prskajući blatom i sebe i konja.

Mutna svetla „Apalačija“ približavala su se velikom brzinom. Sudija je znao da se kraj vrata nalazi Bredi Rinald. Zapucao je nisko, po podu. Video je kako trnu svetla. Jednoruki Li Majls je tako čuvao svoje goste, svoj inventar, a davao više mogućnosti da napadači budu bolje osmotreni i ustreljeni.

Endrju Grim nikako nije, ni kasnije, mogao da shvati na kakav je to volšeban način Kej Til odvezao velelepnog šarca i povukao ga sa sobom. Osim toga, bio je zauzet pucanjem, ne mareći hoće li nekoga pogoditi ili ne. Oni unutra sigurno nisu bili sentimentalni. Kada je kolt škljocnuo u prazno, Grim je zaurao na Tila. – Ovamo! Umesto na istočni ulaz u grad, Grim je poterao svog konja pravo na Meken-

zijeve magazine. Nalet je bio nezadrživ. Ovlašćujući daske prsle su pod kopitama do krvi mamuzanog konja. Našli su se u prostranoj prostoriji koja je mirisala na vlagu, prašinu i trulež. Naslagane daske do vrha, pretile su da se sruše na podivljale jahače. No, Grim je poznavao Mekenzijev magazin. Jedna strana je imala prolaz za istovar, prema reci. Tu su dereglije i šlepovi Čejenom odvlačili drvo u naselja ili farne nizvodno, na zapad.

Pognute glave, oni su izbili iz mraka, u prostrano polje pokriveno žbunjem žalfije i korovom. Za njim je žestoko jahao Kej Til vukući uzde Holidejevog šarca.

Ždrebac je pokušao da se otme, ali, žilava ruka nedavnog Peperovog zatvorenika držala ga je grčevito, nadljudski. Uzbuna iza njih nastala je i u „Apalačiju“ i na istočnom prilazu gradu koji je držao Brajan Marlou sa Dasti Rastijem i Bilijem Fajtlerom. Ni jedni ni drugi nisu znali šta se tačno događa.

Bredi Rinald, praćen Li Majlsom i njegovom „sačmaricom“ istrčao je na trem „Apalačija“ i otposlao nekoliko hitaca u mrak, koji se sklopio nad dvojicom jahača. Mesec su zaklonili oblaci i Admor je ponovo ogrezao u tamu. Za trenutak, Grim i Kej Til su zastali. Razbojnik je punim plućima uzeo vazduh. Lice mu više nije bilo nervozno i napregnuto kakvo je imao u ćeliji. Odljednom je izbila sva nataložena surovost. Oči su se rastvorile među podočnjacima kao uglačani biseri, pokreti su mu postali divlji, rušilački i nemilosrdni. Sudija je pomislio kako ovom lupežu nedostaje samo oružje pa da počne da savnjuje sa zemljom sve pred sobom.

– Najzad... – zaštitao je Kej Til, nabijajući šešir na čelo. – Ovo se zove život, sudijo... Slobodan!

Grim smače maramicu sa lica. – Najbolje je da krenemo dalje.

– Slažem se – smeškao se Til. – Dobro si

sve izveo, moj gospodine! Ko bi se to nadao od čoveka koji je zadužen da deli pravdu?

Grim je uperio svoj kolt u razbojnika. – Nešto si zaboravio – reče.

– Gle, a šta to?

– Radi se o poverenju – procedio je Grim. – Jahaćemo zajedno, ali, ti ćeš biti vezan.

Til se nasmejavao. – Zaista? – sprdao se. – Kako ćeš me naterati na to? Mene više niko neće vezati živog, sudijo. Niko, razumeš li?

– Onda se ovde rastajemo. Samo... ja odlazim natrag, a ti ćeš pod zemlju.

– Ubićeš me?

– Zar si zaslužio bolje?

– Ali čime? Praznim koltom? Moj gospodine, izbrojao sam metke... sve si ispalio na onaj smrdljivi salun, sve. Ne vredi da blefiram...

– Ipak si zaboravio nešto – mirno je uzvraatio Grim. – Dok smo jahali, ubacio sam ponovo metke u doboš...

– Lažeš, jedno lažeš! Nemam više potrebe da glumim, sudijo. Sve sam uložio da me izbaviš iz ćelije, sada je vreme da prikupiim svoje ljude i...

– Lagao si? – stegnutih vilica upitao je Grim. – Lagao si o Žanin?

– Pa, recimo da nisam... pričala mi je o tebi, ali, ti nikada nećeš stići u Tenesi, sudijo... Novac je moj i ne delim ga ni sa kim.

– Ni sa svojim?

– Ni sa njima, ni sa tobom... – Izgledao je spreman na skok. U borbi pesnicama, Grim je sebi davao manje šansi. Til je bio u formi, borio se za život, a Grim je bio i suviše slab sa mislima na Žanin.

– Biće bolje da ispuniš svoje obećanje – podsetio ga je sudija. – Inače...

– Inače? – cerio se razbojnik.

– Inače, nećemo imati nikakve prednosti ispred potere. Peper neće sedeti skrštenih ruku.

– Ne mora... Ja ću se pobrinuti da mi pođem u susret.

Grim je malo više podigao cev. – Kreći! – naredio je oštro. Ali, Til se samo cerio. Sudija pritisnu okidač. Odjeknuo je hitac i kugla je raznela obod Tilovog šešira. Međutim, iznenađenje je skoro oborilo ubicu. Mogao se u život zakleti da je sudijin revolver prazan, a on je eksplodirao! Nije mogao da dođe do reči. – Dakle? – neumoljivo je pitao Grim.

– Sto mu... Je li to poslednji metak?

– Sledeći putuje u tvoja creva – odgovorio je Grim. – Pruži ruke!

– Čime ćeš me vezati?

– Samo ti pruži ruke... I ne nadaj se da ćeš me nekim trikom iznenaditi. Bolje je da ne rizikuješ...

Kej Til se ponovo osmehnuo. Velikodušno je pružio obe ruke, brbljajući. – Sudijo, sve više mi se dopadaš! Šteta što si s one strane zakona, šešira mi! Ti i ja bismo bili par od koga bi drhtale sve banke od Kirnija do Džordena...

Istog trenu mu Grim vešto sklopi lisice preko zglobova. Bilo je to još jedno iznenađenje za Tila. – Kučkin sine – skoro je jauknuo – odakle ti to?

– Uzeo sam iz Peperovog džepa – odgovorio je Grim. – I ne zaboravi da ću progutati ključ ako smišljaš neku podvalu!

– Toliko nepoverenja nisam zaslužio – počeo je da se pretvara lupež. – Kako da jašem ovako? Kako da se branim ako nas napadnu?

– Čim dobijem obećanih pedeset hiljada dolara, dobićeš svoje ruke nazad.

Kej Til je podsećao na ranjenog planinskog lava koji se sprema da rastrgne svog protivnika. Ali, uvidevši da mu je to uzaludno, odjednom se primirio. Zavrteo je glavom i sve okrenuo na šalu. – Priznajem, ti si najbolji sudija na Zapadu. Dobićeš svoje dolare i

videćeš svoju Žanin... Važno je da sam slobodan, moj gospodine! – Prihvatio je uzde oba konja i onog pod sobom i šarca. – Ima jedna pesmica – rekao je – koju smo često zviždali u ratu. U stvari, posle svake pobeđe smo nju zviždali... Ovako ide... – On je pustio nekoliko tonova u vazduh, prilično glasno. Onda se nasmejao. – Vidim po tvom licu da ti se ne sviđa – slegnuo je ramenima. – Ali, mene podseća na one slavne dane...

– Zar je Jug imao slavne dane? – podrugnuo se Grim.

– Ti si samo Jenki – rekao je Til – i ništa više. Ti ništa ne razumeš. – Nastavio je da zvižduće glasno, kao da je na paradi. Grim mu zabi cev u rebra.

– Prestani! – viknuo je. – Još nismo slobodni...

– Malo sam se zaboravio – priznao je Til. Onda su pojahali ćutke.

*

– Ništa ne razumem – mrmljao je Alabamac, buljeći u mrak. – A ti, Bili?

Fajtler je samo slegnuo ramenima. Rasti Dasti je očekivao Marlona, koji se odšunjavao napred. Buka koju su izazvali Grim i Til zbunila je tri bandita kraj Larsenove štale. Videli su nekog jahača, zapravo njegovu senku, kako se lomata po tremovima, kako ispaljuje hicc, a onda komešanje ljudi, životinja i povici preselili se nedaleko od njih, čuli su prasak nekih dasaka, pušcanu paljbu iz saluna, a zatim se sve utišalo.

– Možda je Kej klisnuo? – pitao je Fajtler. – Možda!

– Reći će nam Brajan šta se zbiva... Ali, zašto nije i nas poveo?

– Jednog neće primetiti, trojicu hoće – zaključio je Fajtler i ušao u štalu. Dasti je ostao napolju, u svom dugom kaputu, kao neka orlušina sklopljenih krila. Kako je čekanje po-

trajalo, on se zavukao u štalu. Tamo je Bili otvarao konzervu sa pasuljem. Mirisala je i sušena govedina. – Meni se ništa ne jede – zarežao je Dasti. – Prijao bi mi sanduk viskija, ako hoćeš da znaš...

– Znam! Ali, ne valja na prazan stomak.

Rasti se okrenuo prema svom kompanjonu. – Kako to misliš? Zar jedeš zato što ćeš uskoro da piješ?

– A zašto da ne?

– A kada to?

Fajtler sleže ramenima. – Ne znam, ali noćas će biti... Taj salun tamo, mogao bih ga rukom dohvatiti, a ne možeš da udeš. Ako je Marlou pametan kako tvrdi Kej, on će dovesti naše momke sa zapadnog dela i odavde napasti viski...

– Viski! Mislio si na salun, valjda?

– Da, to... I još nešto mi je palo na pamet. Dobro je da nas više izgine.

Rasti se narogušio. Skoro je pozeleo da malom, bledokosom, žgoljavom Teksašaninu smrskao zube. – Ti si poludeo, Bili. Šta to pričaš?

– Pa, izračunaj. Što nas je manje, delimo plen na veće delove. A?

– A? Tvoja glava ume i da mozga, tupavko!

– Hoćeš pasulja?

– Nosi se! – Hteo je da ustane, ali, kao da se nečega setio. – Slušaj – zarežao je – možda imaš nameru da me ucmekaš s leđa? Jedan manje, a?

Fajtler se zacenio od smeha. – Ti si idiot, Rasti – kliberio se. – Ako se među sobom poubijamo sada, ko će osloboditi Tila?

– Pa, u pravu si – progundao je Rasti. – A Til zna gde je plen. Samo on?

– Ispada da ga moramo čuvati kao... kao neku amajliju?

– Na to je i računao. Ali, on je Kej Til, a ti

si samo neki Rasti Dasti. Pih! Nama ne bi znali šta da uklešu u grob.

– Možda i nećeš imati grob, žgoljo – kezio se dugonja. – Možda će ti hlad načiniti lešinari? Ha-ha-ha-ha!

Fajtler je zubima otkidao komade govedine i bučno ih žvakao. Po navici, ni jedan ni drugi se nisu odvajali od pušaka. Fajtlrova se nalazila između nogu, a Dastijeva prislonjena o kolena. Pod njima se nalazilo nešto slame i po jedno ćebe. Razvaljeni krov samo ih je na jednom jedinom mestu štitio od kiše, tamo gde su se ~~sada~~ nalazili. Bili Fajtler je prestao da žvaće i izdužio je glavu. – Jesi li čuo? Dasti se trgao iz sanjarenja o viskiju. – Šta?

– Konji... Kao da je zarzao jedan.

– Pa?

– Najbolje da pogledamo...

– Ti idi pa pogledaj – odbrusio je Rasti – kljusad su i dosada rzala, nisu cvrkutala.

– Ipak...

Dasti sleže ramenima i opruži se po zemlji. Fajtler uze pušku i izađe napolje. Bavio se samo kratko vreme. Kada se pojavio na ulazu, Dasti je osetio da nešto nije u redu. Prvo je zgrabio pušku, a onda se uspravio.

– Rasti, nema jednog konja!

– Kako?

– Nema... Jednostavno ga nema.

– Čiji je?

– Brajanov!

Dasti se pridiže i oni zajedno izadoše napolje. Prešli su ugao štale i zatekli samo dva konja privezana za jedan slomljeni stub. Trećeg nije bilo!

– Ne razumem – pogledao je Dasti svog kompanjona. – Ko ga je odveo?

– Možda Marlou.

– Ali, zašto? Nije nam se javio, nije... – Blenuli su jedan u drugoga pokušavajući da odgonetnu tu stvar, ali im nije polazilo za

rukom. Osetili su se čudno usamljeni i odsečeni. – Misliš li ono što i ja? – pitao je Dasti.

– Možda... A šta to?

– Da kidamo, gluperdo! Od četvorice, ostali smo samo ti i ja. Marlou nije kidnuo, ako mene pitaš.

– Slušaj, on nije takva kukavica, možda je morao hitno nešto da preduzme.

– Kako hoćeš – slegnuo je ramenima Rasti.

– Ja odlazim na zapadni ulaz, a posle ćemo videti. Neću ovde da ostanem sam.

– A ja?

– Možda si ti sledeći – dobacio mu je u lice Dasti.

– A momci koje treba da dovede...

– Ti sačekaj.

Ali, izgleda da se Fajtler kolebao. Kako je tek reda radi ubeđivao Dasti da ostane, sada je mogao mirne duše da mu se pridruži. Ako je Marlou mogao da ih ostavi, bez reči objašnjenja, onda je njima preostalo samo da prate njegov trag, ili da se s ostatkom bande na zapadnom delu glavne ulice dogovore šta da učine. Malo kasnije, Dasti je sa Fajtlerom napustio Admor, da bi u širokom luku pored reke, stigli na drugi kraj...

*

Zamenik šerifa, Bredi Rinald ostao je na tremu „Apalačija“ puneći pušku. Bio je izložen opasnosti, ali je prkosio, natopljen očajničkim besom što njegovi meci nisu učinili ništa da zaustave dva suluda jahača. Li Majls je jednom rukom držao „sačmaricu“, leđima podupirući vrata svog saluna. Ljudi unutra su povadili koltove, ali su im glave nisko popadale po pločama stolova. Iščekivanje se oteglo vraški dugo. Jedinu koji je mirno sedeo, nezainteresovan i neosetljiv na čitavu gungulu, bio je čovek iz Džordžije. Ili se samo tako činilo? Pucnjava ga nije mnogo

uznemirila, meci spolja parali su samo pod kraj ulaza. Ali, ukrštene putanje olova s obe strane mogle su da okrznu njegovog ždrepcu, uprkos tome što se nalazio privezan za poslednji stub. Cigareta mu se učinila bljutava i on ju je ugasio među prstima. Onda je ustao. Bilo je nečeg čudnog u svemu tome. Prošlo je nekoliko minuta, a Lajf Peper se nije pojavljivao. Zatim, Rinald je ostao na polju, a da nije upotrebio više svoju pušku. Kiša je prestala, izbila je mesečina na ulicu i na krovove, kao srebrnim čaršavom da su se presvukli zidovi Adnora. Najzad je šerifov pomoćnik ušao u salun.

– Bilo je tako brzo – promrmeljao je, ne popuštajući stisak oko kundaka svoje puške. – Jurili su kao sablasti... Dvojica...

– Njihovi? – pitao je sedlar Lenzbi.

– Verovatno... Jedan je pucao, imao je nešto na licu, maramu, šta li i čudan kaput... – A drugi je... drugi je...

On zadrža pogled na Holideju. Kockar kao da je predosećao nastavak mladićeve rečenice. – Možda je odvezao konja? – reče Dok.

– Da – izlete Rinaldu. – Upravo to, mister... I odjurili su prema Mekenzijevom stovarištu...

– Šta im to znači? – pitao se Li Majls. – Šta će im konj? Zar nisu došli zbog Keja Tila?

– A gde je Peper? – jadikovao je Val Dejvis, iz „Vels Fargo“.

– Potražiću ga – predložio je Rinald.

– Nema ni sudije – primetio je Lenzbi. – Da ih nisu napali banditi? Možda Kej Til okuplja svoje bitange da nas zapali? Preduzmite nešto, mladiću! Vi ste zakon!

– Mogu samo da potražim šerifa – odbrusio je Rinald – ali, ne obećavam da ću obesiti Keja Tila.

– I ja ću sa vama – prekinuo je Holidej dalju diskusiju. Svi su odjednom začutili.

Dva kolta ukrašena slonovačom ulila su neverovatnu odvažnost u srce kovačevog sina. Kockar se nije potrudio ni da proveri svoje oružje. Krenuo je, kao da ima zakazan sastanak sa damom. Kao da napolju nisu bili skriveni razbojnici, i kao da svaka senka nije mogla da se uobliči u pucanj.

– Opasno je – rekao je Majls, ali neubedljivo. Kocar se već nalazio na tremu. Rinald ga je pratio u stopu, s podignutom puškom. Tela razbojnika i Krisa Kalagana nalazila su se blizu vrata, pokrivena ćebadima. Holidej se zabavio praćenjem tragova, ali, oni su u blatnjavoj ulici bili tako pomešani i razdvojeni, da bi bio pravi podvig „pročitati“ bilo šta na mesečini. Bredi Rinald nije mnogo razumeo šta kockaru znači Mig. Mirnoća kojom se isticao, prénela se i na kovačevog sina. Pusta ulica činila se kao sa nekog drugog sveta. Mesečina je zgrade, krovove i uglove oblikovala u fantastična bića. Poneki osvetljen prozor bio je jedini dokaz da tu život ipak protiče.

– Tamo – pokazao je Rinald prema šerifovoj kancelariji koja se pušila. Potrčao je napred, ne gledajući da li ga Holidej prati ili ne. Vrata su bila razbijena, sinulo mu je kroz glavu, dok su ga oči pekale i dim ga gušio. Video je Džefrija Kartera u trenutku kada je počeo da se miče. Dograbilo ga je za nogu i dovukao na prag. Potom je poleteo prema ćeliji... Zatekao ju je praznu! Nebesa! Kej Til je utekao... Kašljući, potražio je neki komad tkanine, kako bi je bacio na gomilu zapaljenog papira sa koje se plamen prenosio na drveni sto i „noge“ od šerifove stolice. Našao ju je kraj klupe i polako počeo da gazi čizmama. To je izazvalo još veće oblake dima, ali je zato plamen utihnulo. Rinald se doteturao do prozora i nekako rasklopio kapke. Ostalo je učinio vazduh spolja. Mladić se dokopao izlaza i posrćući izleteo na ulicu.

Nije smeo da paniči. Vatru je ugasio, ali, pretio je veći požar, požar zvan Kej Til! Razbojnik se više nije nalazio iza brave. Možda je baš sada davao znak za napad na grad. Možda je ubio Pepera? Hiljadu „možda“ ali nijedan odgovor. Kockar se skoro nije video u senci. U ustima mu se razgorevala cigareta, ispunjavajući vazduh čudesno omamljujućim mirisom. Šešir mu je bio okrenut nadole, pa je Rinald zaključio da stranac prati otiske čizama u blatu. Kao da su oni mogli nešto da mu kažu! – Til je pobegao – izustio je mladić, tiho, kao da osim njih dvojice na ulici vrvi od radoznalaca.

– Ko mu je pomogao? – upitao je Dok.

Rinald sleže ramenima. – Karter je u nesvestici, ali, pretpostavljam da su ga dobro udarili...

– Verovatno je nekoga video?

– I ja mislim...

– Ko zna? Šerif nije tamo, podrazumeva se. Možda je na njemu lepa čvoriga?

– Mislite da nije mrtav?

– Ako nije njegov pomoćnik, nije ni on.

Rinald je prišao sasvim blizu. – Šta to gledate po zemlji? – upita.

– Neko je ovuda prošao, ali se nije vratio – procedio je Holidej.

– Bolje da se sklonimo – pozvao ga je Rinald. – Na onoj strani, Til ima još ljudi, a videće ispred ovog dima...

– Da li je ćelija razvaljena? – pitao je kockar.

– Ne... Izgleda da su vrata otvorena ključem. Nema tragova nasilja...

– Onda tu nešto nije jasno... Kao što mi nije jasno zašto su mi oteli konja? – U mraku, Holidejevo lice bilo je bezoblična mrlja. Ali, odsjaj mesečine pretakao se u dve slične tačkice u njegovim zenicama. – Zašto nisu uzeli konja odande? – pokazao je prema soltsberijevoj konjušnici. – Ili možda jesu?

– Tamo bi trebalo da je Dil Veston – dosetio se Rinald. – Jedan od pomoćnika, ali... ne javlja se.

Džordžijanac bez reči zagazi u blato, ne mareći za to što se našao na čistini i što je mogao da bude dobra meta. Ipak, nijedna puška se nije oglasila sa zapadne strane. Mladić je krenuo za njim, zverajući okolo. Velika drvena kapija konjušnice bila je odškrinuta. Holidej se našao sa jedne, Rinald sa druge strane. Kockar udari nogom. Vrata se zalelujaše uz nesnosnu škripu. Napravila su taman toliki prolaz da kroz njega prođe jedan čovek. Mladić proturi ispred sebe cev puške. Ništa mu otud ne zapreti. Onda je ugledao nečije čizme. – Šerif – ote mu se uzvik. – Da li je... – On ramenom napravi veći prolaz i nešto mesečine se provuče unutra. Peperov šešir s iskrzanom ivicom nalazio se pored glave. I jedna poveća gredica, od koje je sigurno i stradala, inače tvrda šerifova glava!

– Diše – čuo je Holidej mladića.

– A nema nijednog konja – zaključio je kockar. – Ili ih uopšte nije ni bilo?

Rinald ostavi Pepera i lestvama se pope na senik. Tamo je zatekao Dila Vestona, kako otresa glavom. Peperov stražar iz Soltsberijeve konjušnice nije mogao još da se seti šta ga je snašlo, niti je prepoznao Rinalda. Samo je ječao kad god bi načinio pokret glavom.

– Dile – drmusao ga je Rinald – šta se desilo? Govori?

– A, ti si to, Bredi? Ja...

– Šta se desilo? Dole je šerif u nesvestici...

– Šerif? Kako... Pa, on me je...

– Šta je on? Priberi se! Til je pobjegao iz zatvora!

Veston je dlanom trljao čelo. Izgledalo je da to pomaže, jer je počeo da se osvrće oko sebe i da se pridiže na kolena. – Ne razumem – promrmljao je. – Čuo sam znak i sišao da otvorim...

– Kome?

– Šerifu!

– Kako njemu? Siguran si?

Veston je, psujući, potražio svoju pušku. Tada je zaključio da je ispražnjena! U koga?

– Bredi, čuo sam znak, pitao šerifa da li je on to i dobio potvrđan odgovor! Neka sam proklet... Sišao sam dole da otvorim, a onda me je neko mlatnuo po glavi...

– I doneo te ovde? Nisi ga poznao?

– Ne, nisam ga ni video, čekao me je u zasedi...

Rinald se približio otvoru na zapadnom ulazu, video je grupu jahača i čuo udaljene glasove. – Možeš ostati ovde? – upita ga Rinald.

Veston se kolebao. – A ako sledeći put dobijem metak u glavu? – promrsio je kroz zube. – Ne sviđa mi se sve ovo, Bredi! Gde su ostali?

– Ne znam, ostani tu i motri dok povratimo Pepera... – I ne čekajući da Veston pristane ili odbije, Rinald je sišao niz lestve. Činilo se da je Peperov slučaj ozbiljniji nego što je pretpostavljao. Još uvek je ležao nepomičan, iznad njega je klečao u tamno odeveni stranac.

– Treba ga preneti negde – rekao je Rinaldu.

– Je li opasno?

– Nije! Potrebni su mu vazduh, malo alkohola i zavoja.

– Ali... doktor Džekobs je popodne otišao iz grada, ne znam da li je uopšte došao, jer one hulje nisu nikoga puštale da uđe...

– Prenesi ga, ja ću ga previti.

– Vi? Ali... U redu, odneću ga do Majlsa.

– Gde se mogu naći konji?

Rinald nije u prvi mah razumeo šta Holidej hoće. Onda je uzdahnuo, i sam iscrpljen jur-njavom i iznenađenjima s kojima se suočio poslednjih pola sata. – Kod Vilkoksa. On iz-

najmljuje, prodaje i brine o konjima u gradu. Sasvim je potisnuo Soltsberija...

– Gde je to?

– Morate proći istočni ulaz, ali, tamo su Tilovi ljudi. Neće vam vredeti.

– Pokušaću!

– Ali...

– Popodne sam video ogromnu zgradu, u polju, sa velikom ogradom. Je li to?

– Jeste, ali, ipak je bolje da sačekate...

– Ponesi šerifa. Ja ću doći kasnije.

– Ako podete na tu stranu, ne verujem da ćete ikada doći. Možda samo preko sedla.

Holidej više ništa nije rekao. Izašao je kroz velika vrata, a Rinald se saže i podiže omiljavljeno telo. Peper je bio đavolski težak! Levom rukom mu je stegao noge da ne sklizne preko ramena, a desnom je poneo pušku, držeći prst na obaraču. Tako je koračao dvadesetak jardi, a onda se odrekao opreznosti kako bi i drugom rukom mogao da pridrži šerifa. Holideja više nije video. Zagonetni stranac se mirno šćekao po Admoru, kao da je avet u koga olovo neće. Salun mu se učinio beskrajno dalekim. Niko još da se pomoli da mu pomogne. Skoro je dobio želju da opali iz puške, ali se uzdržao. Na ulazu „Apalačija“ video je veliku Majlsovu glavu, kako bulji prema njemu. Zatim je vlasnik saluna izašao napolje.

– Ko je to, Bredi? – pitao je. – Šerif?

– Jeste... Sastavite dva stola da ga položim.

– Je li mrtav? Gospode!

– Nije – odgovorio je brzo mladić – ali, vraški je težak!

Li Majls svojom „sačmaricom“ pridrža kri-lo vrata da kroz njih prođe Rinald sa svojim teretom. – Pomozite mu! – dreknuo je na ukočene ljude. Pepera su položili na stolove, pod glavu mu ćušnuli nečiju torbu i svi su se gurali da ga osmotre. Lice mu je bilo blede, kosa zamazana krvlju, puna slame i zemlje.

– Bredi, to napolju... Šta se dešava? – pitao je Majls.

Svi su začutali, iščekujući odgovor. Niko se nije dosetio da mladiću ponudi piće, makar vodu. A ni on sam nije bio svestan šta bi mu najviše prijalo.

– Til je pobegao – bilo je prvo što je rekao. Uzvici iznenađenja i straha proneli su se salunom poput nedavne provale oblaka. Odjednom, uzmakli su od stola i zgedali se. Til pobegao!

– Kako? – namrštio se Majls. – Kako je to mogao?

– Ne znam – odgovorio je Rinald. – Šerifova kancelarija zamalo nije izgorela, našli smo onesveštenog Kartera i otključana vrata ćelije.

– A Peper?

– Njega i Vestona smo zatekli onesvešćene u Soltsberijevoj konjušnici...

– Šta sada? – dreknuo je Lenzbi. – Šerif u nesvesti, Til na slobodi... da počnemo da se molimo bogu? Sada će nas sve poubijati.

– Dosta! – prekinuo ga je Majls. – Ako je Til tamo, on će ili otići dalje, ili će krenuti da se osveti. Nama preostaje samo da ga sačekamo.

– Ti si poludeo, Li! – histerično je viknuo sedlar. – Ovde je samo Rinald sposoban da se brani, mi umemo samo da pucamo u vazduh!

– Videćemo kada dođe blizu – dobacio je Majls.

– Predlažem da se predamo – javio se Devjis. Lenzbi je ispružio jedan prst, a onda redom. – Prvo Kalagan – nabrajao je – zatim Sandorf, Smit, Bald... I Veston će pobeći! Svi beže, samo mi ovde predstavljamo odbranu Admora! Mi nismo budale!

– Ima li ko bolji predlog? – razbesneo se Majls.

– Da hoće, Til bi već napao – rekao je Rinald. – Nije mi jasno kako su uspeali da produ

pored Vestona, da promaknu Baldu i da provala u zatvor! To je... to je nečuveno!

– Možda će nam šerif objasniti.

– Dok se on osvesti, mogu nas sve poredati za izložbu u Istovoj mrtvačnici!

– Ja bih ovde sipao malo viskija – rekao je Majls, opipavajući Peperovu ranu. Od tog dodira, šerif kao da se trže. – Gde je onaj stranac, Bredi? Izašao je s tobom? – pitao je Majls.

– Pošao je po konje.

– Konje?

– Da, hoće da uzme od Vilkoka. Odvraćao sam ga, ali, on me nije slušao.

– Nema ni Kobolda – dosetio se Rinald. – Njega je Peper ostavio da krstari ulicom, ali, nigde ga nisam sreo!

– I on je pobeo... – zacerekao se Bač Ford, besposličar, bivši štalni momak kod Soltsberija – ali, samo do „Majorice“.

– Zaveži! – zagrmio je Majls. Peperova usta se pokrenuše, obrve sastaviše. Onda je istisnuo dubok uzdah i ponovo se primirio. Vlasnik „Apalačija“ se vratio sa bocom viskija. Bezobzirno je sipao tečnost na ranu i šerif je jeknuo, otvorio oči i onda zaurao. Lice mu je postalo još bleđe. Hteo je da se naglo pridigne, ali, samo je malo pomerio vrat. Opet je jeknuo.

– Sada malo popij – poturio mu je Majls grlic pod zube. Rinald mu pomaže da se uspravi, i da sedne. – Glava – krkljao je Peper – ko me je... ko...

– To mi pitamo tebe – rekao je Majls. – Bredi te je našao u konjušnici. – Ja... sada se sećam. Neko me je mlatnuo motkom!

– I Vestona – umešao se Rinald.

Peper pogleda svog pomoćnika nemim pitanjem na koje je, izgleda unapred znao odgovor. – Til je umakao – rekao je Rinald.

– Prokletstvo!

On zadrža pogled na ulazu. Tamo se već

nalazio Dok Holidej, blatnjavih čizmama i lica kao od kamena. Džordžijanac je zaobišao šerifa i jednim pogledom procenio ranu iznad uha. – Neku čistu krpu – zatražio je od Majlsa. Šerif je ćutke trpeo da mu kockar previje glavu. Najzad je dobio poveliku „čalmu“ na koju nikako nije mogao da stavi svoj šešir. Bredi Rinald je zurio u stranca, ne shvatajući ništa.

– Kako su vas pustili? – upitao je najzad.

– Nisu me pustili – odgovorio je Dok.

– Kako?

– Nisu ni bili tamo.

Peper je stao na noge, ali, vrlo nesigurno. Teško se uklapao u razgovor, ali je silno želeo da izađe napolje i pojaše za Tilom. Makar i u pakao!

– Hoćete da kažete – nagnuo se Lenzbi – da tamo nema razbojnika?

– Možda i ima, ali, ja ih nisam video.

– Šta to znači? – namrštio se Majls. – Nisu valjda otišli?

– Video sam na zapadnom ulazu puno jačača – rekao je Rinald. – Možda se grupišu da napadnu sa jedne strane.

– Čekajte – podiže ruku Peper. Okrenuo se prema Holideju. – Prošli ste istočni ulaz i niste nikoga videli?

– Nisam!

– Šta ste tamo tražili?

– Išao sam po konje kod Vilkoksa.

– Konje? Zar vam treba više konja. A gde je vaš?

– Upravo je ukraden – odgovorio je Džordžijanac.

Šerif je osetio da ga ponovo boli glava. – Sto mu... ko vam je ukrao i zašto?

– Šerife, ne znam. Znam samo da svog ždrepcu moram da vratim natrag. Doveo sam dva konja...

– Za koga?

– Za sebe... i za vas, ako vam padne na pamet da gonite Keja Tila.

Peper se već osećao mnogo bolje. – Idemo zajedno? – upita.

– Kako hoćete! Možda jedan deo puta.

– Zar sada? – uplašio se Lenzbi. – A oni razbojnici oko grada? Možda je Til s njima?

– Pitaćemo ih – rekao je kockar.

– Vi ste poludeli – zablenu se sedlar. – Šta je sa vama? Uostalom, ko ste vi uopšte?

– On je Dok Holidej – izbacio je Peper. „Apalačijem“ je zavladao muk. Baš u tom času, kockar se našao na vratima. Grupa jahača dolazila je sa zapadne strane ulice. Nisu žurili, ali, cevi pušaka sijale su na mesečini poput zalutalih zrikavaca. Šljapkanje mnogobrojnih kopita po vodi i blatu doprlo je do ušiju ostalih. To ih je povratilo od malopredašnjeg saznanja da je među njima bio legendarni kockar i strelac.

– Dolaze – zadrhtao je Lenzbijev glas. Rinald je podigao pušku. Majls se isprečio svojom „sačmaricom“. Ostali su na pristojnom odstojanju povadili koltove, pomireni sa zlom sudbinom da će u salunu izginuti ili u najboljem slučaju proći sa teškim ranama. Rinald je približio kundak obrazu. – Sačekaj, burazeru – opomenuo ga je kockar. – Ne izgleda da su ratoborni.

– Kako to mislite? – tiho se odazvao Majls.

– Ja ću izaći...

– Ne – odbi Peper, koji je za trenutak skoro izgubio svest – ja sam šerif.

– Bilo bi nezgodno da se pred njima onesvestite – primetio je Dok.

– Neću! – On istupi na trem, rizikujući da bude izrešetan ili da im se ravnopravno suprotstavi. Rinald i Majls su držali otkočene puške. Kockar je samo približio šake svojim „linkolnima“. Grupa jahača, njih šestorica, zaustavili su se nedaleko od drvenih stepenica kojima se pelo na verandu „Apalačija“. Li-

ca im se nisu razaznavla, samo šeširi, poneka kabanica, i cevi pušaka. Na čelu se nalazio najviši među njima, Dasti Rasti. Zvezda na Pepervom grudima bila je upadljivo sjajna.

– Samo jedno pitanje, šerife – javio se Dasti – ali, bez trikova. Gde je Til?

Šerifova ramena se skupiše. Rinald se glupo zablenu u Majlsa, a ovaj u Lenzbija kraj sebe. – Je li to neki trik s vaše strane? – upitao je Peper.

– Nismo čuli odgovor – rekao je nestrpljivo Dasti. – Gde je Til? Zatvor je prazan...

– To bih i ja voleo da znam – prosiktao je Peper, ne shvatajući ništa. – Zar ga niste vi iščupali?

– Ne!

– Nemoguće! Kako je onda pobegao?

Dasti se okrenuo prema Fajtleru i ostalima. Izgledalo je da je zbunjenost bila obostrana. – Nije kod vas? – pitao je Dasti.

– Naravno da nije – zarežao je Peper. – Ali, ja ću ga već naći!

– I mi ćemo – rekao je Dasti. – Odlazimo, i ne pokušavajte da nam pucate u leđa! – Produžili su dalje, prema istoku. Na mesečini, grupa jahača ličila je na bezobličnu tamnu gomilu koja se valja po blatu i nestaje. – Nešto nije u redu – promrmljao je Peper. – Til nije tamo, nije ni ovde.

– Pa, gde je? – pitao je Majls. Lenzbi izvi glavu. – Ljudi, je li istina da su otišli?

– Zar niste čuli? – odazvao se Rinald.

– Znači, nema ubijanja? Nema pucnjave? Ljudi, plaćam piće za sve! Pet tura! Tri dana po pet tura, za sve...

Majls sleže ramenima i krenu za šank. Salun je poprimio svoj uobičajeni izgled. Kao čarobnim štapićem, vratilo se dobro raspoloženje, ljudi su žagorili, zvecnule su čaše. Ispred saluna bila su privezana dva osedlana konja. Holidej je odabrao najbolje. Vilkoks ga je takođe snabdeo sa ćebadima,

čuturicama, lasom, kožnom uvlakom za puške.

Pošto šešir nije mogao od zavoja da stavi na glavu, Peper ga je zabacio na leđa.

– Idem i ja – ponudio se Rinald, ali ga je šerif zaustavio pokretom ruke.

– Ti me zamenjuješ ovde – rekao je. – Dajem ti zadatak da središ ćeliju i da u nju strpaš Kobolda, Smita, Balda i Sandorfa. Jasno?

– Neće biti prosto.

– Zato sam to i ostavio tebi. Bez ikakve milosti, jasno? Kada se vratim... ako se vratim, predaću zvezdu.

– Ali...

– I još nešto – prisetio se šerif žmirnuvši – da li sam toliko slep da nisam video sudiju Grima?

– Nisam ni ja, šerife.

– Gde je?

Rinald sleže ramenima. – Nije naden ni mrtav ni ranjen – mrmljao je Peper, sve više obuzet besom. – Prokleta kopile! On je...

Rinald je pogadao njegove misli.

– On je oslobodio Tila – glasno izreče Peper svoju sumnju. – Bio je za to da se Til oslobodi i da se grad spase. Hulja, otišao je s njim, ukoliko ga Til već nije ostavio negde za lešinare!

– Nemoguće, šerife – uzbudio se Rinald. – Sudiju poznajem toliko godina...

– Sve je moguće – prasnuo je Peper. – A ovo – pokazao je na zavoje – možda je baš njegova zasluga? Razmišljaj o tome za ovo vreme... I pazi dobro!

Holidej je već bio u sedlu. Kada je Peper pojahao, Džordžijanac se već uputio prema Mekenzijevom magazinu. – Pogrešili ste put, Dok – doviknuo je Peper.

– Nisam – odgovorio je ovaj.

*

Na Medveđem gazu prešli su Čejen river i izbili na drugu obalu. Praskozorje se ukazalo

s prvim odlaskom zvezda. Bili su dovoljno daleko od Admora. Da nije bio novac u pitanju, Grim bi se mirno vratio u grad. Vezani i razoružani Til dugo bi proklinjao svoju sudbinu u ovom delu pustare, ali, sudija je želeo da se dokopa Tenesija i Indijane, po svaku cenu. A to je mogao da mu omogući samo Til. – Koliko još? – upitao je on, s vidljivom razdraženošću.

– Sudijo, toliki novac ne držim blizu očiju – odogovorio je nemarno Til. – Rekao sam ti, zakopan je pod zemljom, između dva ukrštena drveta...

– Nisi mogao da smisliš nešto originalnije?

– Nisam! Tuda bismo svi krenuli na sever, za Montanu, a odatle za Kanadu. Bilo bi nam uz put...

– Pomoli se bogu, da ti poverujem – zareža Grim.

– Zašto bih lagao? Vezan sam, nemoćan... Novac je moj jedini spas.

– Ne plašiš se da bih te ubio i odneo sve?

Til se nasmejavao grohotom. – Nisi ti takav, moj gospodine... Tebi je na umu samo Žanin, a ne nečista savest.

– Ne pominji je više – ljutnuo se Grim.

– Samo sam onako rekao – ali se i dalje smejučio, jašući ispred sudijinog revolvera. Ždrebac Doka Holideja kasao je za njima, privezan o jabuku sedla Grimovog pastuva. Izgledao je pomiren sa sudbinom i samo bi, s vremena na vreme zanjštao i protresao glavom. Kej Til je povremeno padao u dobro raspoloženje i zviždukao je melodiju iz rata. Činio je to s upornošću koja na kraju više nije mogla da zasmeta njegovom pratiocu. Čak je i sudija zapamtio melodiju i dolazio u iskušenje da zazviždi. Zora je osvajala sve više. Senke su se povlačile, oblici oko njih poprimili su stvarniji prirodni izgled.

– Stani! – naredio je Grim.

Til butinama pritisnu svoga konja.

– Reci tačno koliko još ima? – pitao je. – Inače ću ti smrskati glavu i ostaviti te ovde...

– Sudijo, rekao sam...

– Reci ponovo, ali, poslednji put. Ne vodi me okolo i ne nadaj se da će ti neko ili nešto pomoći.

– Ta dva drveta su na uzvišenju, zovu ga „Kojotovo uho“. Nalazi se s leve strane puta za Semi Džankišn. Vidi se...

– Koliko još vremena?

– Pa, otprilike sat... Minut tamo ili ovamo neće te mnogo rastaviti od Žanin.

– Zaveži, propalico! – planuo je Grim i zapleo oroz.

– U redu, samo sam onako...

– Kreni sada!

– Zar ne možemo malo da predahnemo? – pitao je razbojnik. – Noge su mi utrnule, a o rukama da i ne govorim.

– Odmaraćeš se na tom „Kojotovom uhu“.

– Baš nemaš duše, sudijo...

– A ti je imaš?

– Ja sam se za svoju pobrinuo – osmehnuo se Til – ali, sa tvojom nije u redu. Znaš li kakvu molitvu?

– Ne lupetaj, već jaši...

– Ja bih se ipak malo odmorio – nehajno je rekao Til. – A ti spusti kolt, ako ne želiš metak u leđa! Na nišanu si. – U Tilovim očima se zapalio sjaj trijumfa, ali, to je mogao da bude deo njegove urođene sposobnosti da odglumi sve što mu je potrebno.

– To je jevtin trik, budalo! Kreći!

– Rekao sam, spusti kolt ili...

– A ja ti kažem da ću te... – Nije završio. Puščani metak smrskao mu je šaku pre nego što je odjek dopro do njega. Sledeći mu se zabio u leđa, zaljuljavši ga u sedlu. Poslednje što je video, bilo je cinično lice Keja Tila. Zatim se admorski sudija stropoštao na zemlju.

– Odlično, Marlou! – pozdravio je Til svoja pajtaša. Brajan Marlou se pojavio iz

žbunja, s puškom koja se dimila. Prednji zubi su mu vidljivo istrčavali napred, što je bio znak da se smeška i da je zadovoljan. Obod južnjačke kape bio mu je okrenut prema zatiljku. Vodio je belca sa sobom. – Već sam se pobojao da nisi čuo moje zviždanje – rekao je Til.

– Čuo sam i odmah sam krenuo – odgovorio je Marlou. – Nisam se nikome javio, za svaki slučaj.

– Sve je u redu. Nađi ključeve pa mi otključaj ovo gvožđe.

– Ovaj je mrtav – rekao je Marlou otirući nadlanicu od krvi. – Možda nije trebalo da ga ustrelim?

– Tražio je pedeset hiljada dolara da me oslobodi. Morao sam mu obećati.

– Momci će nas tražiti – nabacio je Marlou – a verujem i šerif. Da bežimo odmah, Keje?

– Ne još – odvratio je razbojnik i protrljao zglobove natekle od lisica. – Vratićemo se u Admor.

– Opljačkaćemo banku? – iscerio se Marlou. – Oni se sigurno tome ne nadaju – dodao je. – Ako su momci pošli za nama, misliće da se Til više nikada neće vratiti u Admor, a?

– Nećemo banku – prekinuo ga je Til. – Imam nešto bolje, prijatelju.

– Šta to?

– Fani Morningstar!

– Nebesa, zar žena?

– Žena koja nosi zlatna jaja! Udovica onog majora koji je predvodio povorku sa južnjačkim zlatom, a od koje su preživeli samo dvojica, jedan je ostao prevaren i teško ranjen, drugi je utekao za Birmingem. Taj ranjeni, s metkom u plućima, živeo je samo nekoliko dana. Našao sam ga u Nešvilu, kako viskijem vida bolove u grudima, ali, niko nije slušao njegovo brbljanje. Niko osim mene!

Marlou je ćutao i pokušavao da poveže Tilove reči.

– Ta budala je rekla da je zlato sigurno odneto udovici... Dobro sam zapamtio ime, ali, više je nisam zatekao u Birminghamu, shvataš? Tražio sam je, ali, kao da je u zemlju propala. Prolazile su godine, a ja to nisam zaboravio. Negde je morala da se pojavi, samo... Ko se nadao da će to biti čak ovde, u Dakoti? Fani Morningstar, otvorila je salun, ali, gomila zlata je još kod nje i ja ću joj to uzeti!

– Siguran si da je kod nje?

– U državnoj banci nije – iscerio se Til – inače bi odmah posumnjali! Ona to nosi sa sobom i polako se sprema preko granice. Izabrala je Kanadu, a ne Meksiko. Tu je pogrešila, jer smo i mi birali sever za bekstvo...

– Ali, koliko je vremena prošlo od rata, Keje? Mogla je to skuckati već davno.

– Prvo, ne može, jer zlato mora da ima poreklo i pale bi prve sumnje. Drugo, na šta da troši? Uložila je nešto da otvori jazbinu, od toga se dobro živi... a ono glavno, progutaće kao trula bogatašica u Saskačevanu ili Manitobi.

– Kako sve to misliš da izvedeš?

– Momke ću poslati da napadnu banku – cerio se Til – a nas dvojica ćemo kod Fani. Momcima ostavljamo sve što nađu, i mrtve i žive, a nama ono glavno.

– A plen na „Kojotovom uhu“?

– Idiote! Potera će juriti druge, ne nas. Naravno, dok se skupi potera, proći će vreme. Napravićemo u Admoru takav pakao da nedelju dana posle toga niko neće smeti ni da proviri na ulicu!

– Malo nas je...

– Zar nismo poslali po ostale?

– Hej, pa ti želiš da napraviš pokolj?

– Da te ne muči savest?

– Muči me samo granica – namignuo je

Marlou. – Mislim da bi posle svega ovoga mogli da postanemo farmeri, a?

– Mogli bismo?

– Pa, danju recimo... – Kej je pogledao u nepomičnog admorskog sudiju. – Budala – rekao je i petama poterao svog pastuva. Marlou je poveo šarca sa sobom. Sudijin konj ostao je nad mrtvim jahačem.

*

Samo jedna noć uspela je da izmeni ponašanje i lice Bredija Rinalda. Ostao je i dalje tih, ali, odlučnost mu je izbijala iz svakog pokreta. Doslovno, shvatio je Peperovu poruku i čim je svanulo, neispavan ali odlučan, krenuo je u potragu za odbeglim pomoćnicima admorskog čuvara zakona. Za samo nekoliko minuta, te noći, pročulo se da nema više opasnosti od Keja Tila. Njegovi ljudi su u grupi, napustili Admor, a nešto kasnije, tragom odbeglog Tila krenuli su šerif i Dok Holidej. Pojavili su se Tom Sandorf, Sem Smit, Mirt Bald... i nijedan od njih nije davao ništa na primedbe da se nisu poneli onako kako je Peper od njih očekivao. Bilo im je najvažnije da ostanu živi. U svoju odbranu, pomenuli su mrtve pomoćnike Krisa Kalagana i Henrija Rajta. Šta je vredela metalna značka na njihovim prsima, kada su bili mrtvi? Kobold se oslobodio neželjene uspomene na večer kada ga je šerif zatekao u krevetu Fani Morningstar. Istina, Fani više nije imala nameru da s njim produži noć i dočeka jutro. Izgovorila se da nije raspoložena, a Kobold je dočekao zoru pijuckajući i peckajući pogrebnika Ista Mekenzija i već do vrha nalivenog Soltsberija. Devojke su se povukle onog časa kada je Fani otišla u sovoju sobu. S pojavom sunca sišle su dole, doterane i nasmejane, kao da nikada nisu strepele iza zaključanih vrata. U zoru u „Majoricu“ je uleteo Tom Sandorf. Bio je raspoložen i odmah

je izabrao smedokosu Ketu za sebe. Kobold ga je odmerio s lakim prezirom. – Ti tučeš sve redom, Tome – dobacio mu je.

– Kako to misliš, Bobe?

– Prvi si napustio svoje stražarsko mesto. Gde li si se to sakrio? U sanduk?

– Čujem da se ni ti nisi proslavio – bez uvrede mu je odgovorio momak. – Samo, ti si imao lepše sklonište od mene. – Sandorf je bio vižljast, okretan momčić od dvadeset dve godine, pomalo lepuškast, pomalo oran za svađu, pomalo dopadljiv devojkama. Bio je sin Škota, koji su imali farmu četiri milje zapadno od Admora. Poreklom brđani, oni su se dobro osećali u ovim krajevima, ali se nikada nisu mogli da naviknu na pomisao da tu i ostanu do kraja života. Uvek su maštali da jednom pređu okean i vrte se u postojbinu. Sendorfovi su bili radni, štedljivi, nekako ćutljivi, što se za njihovog jedinca ne bi moglo reći. On je želeo svuda da se istakne, da bude u svemu ispred svih. Prvi je prihvatio ponudu da bude Peperov zamenik. Prvi ga je i izdao...

Barmen Džon Alvin je radio svoj posao, zadovoljan činjenicom da je Bob Kobold prvo dobio batine od Pepera, a onda ga je Fani izbacila iz sobe. On nije podnosio ženine udvarače, a najmanje one koji su je osvajali šarmom i spoljašnošću, a ne nečim dubljim. Alvinu je, dakle, preostalo samo da bude svedok i da izigrava odanog psa. I da se nada...

– Šta misliš, hoće li se Peper vratiti? – pitao je Sandorf.

– Zašto ne bi – sleže ramenima Kobold. Već je bio izvukao špil karata, u nadi da mu prepodne neće proći bar bez jedne „žrtve“.

– Možda će ga Til sačekati na zgodnom mestu?

– To bi voleo, a? – iskezio se Kobold. –

Peper ti neće zaboraviti izdaju, Tome! Strpaće te u zatvor!

– Mene? Voleo bih da vidim toga ko bi mene poslao u ćorku...

– Onda ga gledaj sada! – odjeknuo je s ulaza glas. Svi su se trgli. Sunce se tek pomaljalo na istoku, vršak njegovog zapaljenog diska nalazio se tačno iza Rinaldovih leđa, pa je senka šerifovog pomoćnika pala na Sandorfa kao oblak. – Šta ti hoćeš? – obrecnuo se mladi Škot.

– Uhapšen si! – rekao je Rinald. – I ti, Bobe!

Kobold samo mrdnu ustima. – Ne zafrkavaj me, momak! – rekao je. – Ne izigravaj velikog šerifa. Još treba da rasteš!

– Skinite opasače!

– Ma, je li on lud? – dreknuo je Sandorf i odgurnuo od sebe devojkicu. – Zašto me hapsiš?

– Pobegao si sa dužnosti...

– Pa, šta? Nisam ja jedini.

– Svi će doći na red.

Kobold podiže pogled sa karata. – Hoćeš da kažeš... sve ćeš nas strpati u ćeliju?

– Tako sam obećao šerifu.

– Dobar vic – klimnuo je glavom ovaj – ali, nije vreme za smejanje. Rindalova ruka se približila drški revolvera. Nije izgledao ni malo šaljivo. – Brojaću do pet – rekao je.

– Broj do sutra! – nasmejao se Sandorf i okrete mu leđa.

– Jedan... dva... tri...

– Hej, Tome, pa on misli to ozbiljno? – smrknuo se Kobold. – Mladić je vraški ozbiljan i nepokolebljiv.

– Četiri...

Sandorf odgurnu stolicu ispod sebe i raskreči se. Pogled mu se zapalio, ruke zgrčile. – Moraćeš da se pomučiš oko toga, šerifiću! – kazao je.

– Dosta nam je jedan Peper u Admoru, a

dva bi bila previše – dodao je Kobold i takođe ustao. Obojica su pokazala želju da mladog zamenika nauče pameti.

Džon Alvin je skinuo sa šanka bocu i ogledalo sa zida.

– Pet...

Bob Kobold s osmehom istrže svoj kolt pod kaputom. Učinio je to tako brzo, ali, nikako brže od Rinalda. Sin admorskog kovača je bez dvoumljenja opalio. Šaka bivšeg profesionalnog kockara ostala je prazna i raskravljenjena!

Rinald okrete cev na Sandorfa. Kukavičko bledilo preli njegove obraze, nije se ni potrudio da dotakne dršku. Zadrhtao je i zacvileo.

– Ne... ja idem s tobom... nemoj...

– Baci opasač!

Poslušao je najbrže što je mogao. Kobold je zurio čas u svoju ruku, čas u momka. Prosto mu nije išlo u glavu da ga jedan žutokljunac razoruža jednim hicem i da ga ponizi. – Ja čekam, Koblode – dobacio je Rinald. – Levom se raspraši. Ne odgovaram za sledeći metak!

– Ti si lud – pisnuo je ovaj, raskopčavajući se.

– To je moj problem.

Malo kasnije, građani Admora videli su neobičan prizor. Bredi Rinald je ispred sebe sprovodio pokunjenog Toma Sandorfa i Boba Kobolda, okrvavljene šake. Mladi šerifov pomoćnik pratio ih je na dva koraka, spreman da povuče kolt ako im nešto glupo padne na pamet. Na ulazu u šerifovu kancelariju, dočekao ih je Džefri Karter. Bivši traper sredio je prostoriju koliko je mogao, a nije umeo da kaže ništa novo u vezi prepada. Samo to da ga je neko zvao napolje, pa kako to starac nije hteo da učini, ovaj je pucao u bravu, razvalio vrata i izbio mu pušku iz ruku. U mraku, nije razaznao ništa, a već ga je neko mlatnuo

po glavi... Osvestio se na pragu, pluća punih dima.

– Imaš dvojicu – rekao je Rinald i propustio Sandorfa i Kobolda da prođu.

– Imamo i trećeg – rekao je Karter.

– Koga?

– Mirta Balda. Došao je sam, i ja sam ga zaključao...

– Šta je rekao?

– Kaže da je budala koja nije mogla da izdrži do kraja. Samo to.

– U redu, idem da nađem Smita.

– Ne žuri, imaš vremena. Zašto se ne odmoriš malo?

– I za to imam vremena.

Činilo se da je ceo svet na ulici. Najviše ih je bilo ispred „Apalačija“. Mnogi su imali šta da ispričaju o događajima u kišovitoj noći, koju su presecale munje i pucnjevi. Da nisu lagali, bili su dokaz mnogobrojni tragovi konjskih kopita i nešto mrlja od krvi po verandama i tlu. U Larsenovoj štali su nađeni opušci, prazne konzerve pasulja i kaiševi od govedine. U celoj toj priči svi su bili uklopljeni. Nedostajalo je samo Endrju Grim. Sudija kao da je u zemlju propao.

*

– Ovde kao da nikada nije bilo kiše – procedio je Lajf Peper, kada su krenuli uz obalu Čejena. Zaista, Zemlja je bila tvrda, prašnjava i ispucala, trava sparušena, drveće suvo i nepokretno.

– Sigurno su prešli reku – rekao je kockar.

– Gde? Jedino na Medvedem Jazu.

– Da i mi probamo?

– Uzdah se u vaš instinkt, Dok – odgovorio je Peper. – I u Salini ste pokazali da ste u pravu.

– Nisam raspoložen da pomažem zakonu –

suvo je uzvratilo Džordžijanac. – Tražim svojega ždrepcu, ali, ne i Keja Tila.

– Ako je ispod Tila?

– Ne verujem. Bio bi naveliko ugruvan.

– Til je ludak, u stanju je da ubije konja...

– Onda mu ne bih želeo da je u sopstvenoj koži – ledenim glasom prekinuo je kockar Pepera. Posle onako obilne kiše, predeo kroz koji su sada jahali podsećao je na pustinju. Ali, iznad brežuljka koji je iskrasao, jato lešinara kružilo je oko nečega.

– Prokletstvo – procedio je Peper, kome je krv već počela da probija zavoj na glavi. Imao je nesvesticu s vremena na vreme, ali je sve izdržao stisnutih zuba. – Kakvoj se gozbi raduju?

– Pogledaćemo – rekao je samo Holidej i poterao konja. U prašini, tragovi potkoveca bili su nedvosmisleni i vrlo sveži. Neko je pratio ovu dvojicu – pokazao je kockar na tlo. – Imam utisak da smo zakasnili. Proklete ptičurine!

Dok se Peper meškoljio u sedlu, sa koltom u ruci, Holidej je samo zabacio peš kaputa iza drške i levom rukom lako je držao uzde. Desna mu je visila niz bok. Jahali su uporedo. Peperu se činilo da sve manje želi da pogleda na koga su se to okomle grabljivice. No, nije više imao kud. Osećanja su morala da budu potisnuta pred dužnošću.

Zastali su na vrhu brežuljka. Dole, nečiji konj je stajao nad ispruženim čovekom kao da ga štiti od sunca i naoštrenih kljunova.

Lajf Peper je odmah znao ko je dole. – Grim – procedio je. Reči su mu kapale niz usta kao rastopljeno olovo. – Udesili su ga... – On ispruži ruku i nanišani prema lešinarima koji su sleteli nedaleko od čoveka i konja. Čekali su da životinji dosadi i da njima prepusti leš. Šerif je opalio nekoliko puta. Ptičurine prhnuše u vazduh, ali, ne predaleko. Obilazeći grmlje i širpažje na padini, Lajf

Peper je prvi stigao do mrtvog sudije. Holidej se zadovoljio osmatranjem okoline. Sudeći po lešinarima i po konju koji se još zadržavao kraj svog jahača, mora da je malo vremena proteklo od ubistva. Peper je izgledao prilično klonuo. Klečao je oborene glave. Admorski sudija je ležao čudno izokrenut, kao da je pre konačne smrti pokušavao nečega da se dočepa. – Ubili su ga s leđa – rekao je tmurnim glasom.

– Nisu daleko – zaključio je Holidej, razgledajući tragove. – Toliko su sigurni u sebe, da se i ne trude da zametnu otiske...

– Možda misle da će pre nas do granice?

– Da li uopšte hoće na granicu?

Peper podiže ruku prema zapadu. – Tamo je Vajoming – rekao je, a zatim pokazao na jug – dole je Nebraska. Mogu da biraju, ali, od mene neće uteći, proklete ubice!

Kockar skide šešir i nadlanicom obrisao znoj. Nedostajao mu je šarac. Kao da su od njega otkinuli deo tela, bez koga može da živi, ali ne ume da hoda.

– Nije mi jasno – govorio je Peper – otkuda on s njima? Da li su ga primorali, ili...

– Rekao bih da je on nekoga sprovodio – primetio je Dok.

– Zašto to mislite?

– Desna ruka mu je smrskana. Verovatno je držala kolt.

– Zaista... Ali, šta je ovo? Slova? – Peper se saže sasvim uz zemlju. Nadomak Grimove leve šake nazirale su se crte u prašini. – Ovde nešto piše – tvrdio je Peper. – Dva slova. Dok. Nešto kao... „F“ i „A“. „FA“...

– Šta bi to moglo da znači?

– Ništa! Ne postoji takva reč. Samo „F“!

– A ako je početak neke reči, šerife, setite se.

– Glava mi je puna dinamita – procedio je Peper – i samo čekam da eksplodira! Nebesa!

Šta je hteo s tim slovima, Grim? Zašto ih je ispisivao?

– Možda je nešto saznao pre nego što je umro?

– Ne znam, ni sam - širio je ruke Peper.

Holidej pogleda oko sebe. – Moramo ga bar pokriti kamenjem, pošto nemamo čime da ga zakopamo.

Peper ga nije čuo. Njemu su se dva slova utisnuta u prašini, vrmala po glavi kao pomahnitali bikovi. Sudija ne bi tek tako švrljao po zemlji. Čove koji umire, sigurno je imao jake razloge da opomene one koji će ga možda naći. Mora da je pretpostavljao da će Peper krenuti u poteru za Tilom. Šta je to saznao? Šta je to počinjalo sa „FA“? Možda... možda Fani? Fani! Odskočio je kao oparen. – Neka me pakao proguta – zarežao je Peper – ali, mora da je to! Fani Morningstar!

– Ona je u opasnosti? – upita kockar.

– Da, mada ne shvatam zašto? Kej Til očigledno namerava da se vrati u Admor! Hulja! Koristi moje odsustvo... Ali, zašto Fani? Zašto ne Lojter, bankar? – On zateže kajase svome konju i vinu se u sedlo. – Ja moram da idem – kazao je.

Holidej je slutio da je u šerifu nešto više od obične dužnosti, kada je pomenio ime žene. – Ja ću sahraniti sudiju – rekao je Dok.

– Onda se vidimo u Admoru... ili u paklu!

Kada je kasnije Dok Holidej stavio poslednji kamen na grob Endrjua Grima, čuo je puščane hlice sa južne strane. Upravo s one kuda je odgalopirao Peper. Verovatno je šerif naleteo na neočekivanu opasnost i to ga je zadržalo. Holidej je uzjahao konja. Da produžimo, pitao se, ili da požurim? Kej Til sigurno nije toliko budala da poleti pravo u grad s kojim se nedavno rastao i kome je zadao toliko straha. Verovatno će okupiti svoje ljude, pa tek onda nešto pokušati. Druga je stvar što je Peper žurio da odigra zaštitničku

ulogu kod neke žene. Svaki čovek ima neku svoju slabu tačku. Kockar toga možda nije bio svestan, sve dok nije saznao da su mu odveli Miga. Napravio je širok luk, izbegavajući put kojim je jahao Peper. Sada se čula revolver-ska kanonada, pa onda nekoliko pušanih odgovora. Iznad nekog isušenog jezerceta nalazio se odron žućkaste zemlje. Na to nikada ne bi obratio pažnju, ali sada je pala u oči, jer je sa nje pucao na Pepera.

Šerif Admora je uspeo samo da obori konja i da sedlo ima kao zaklon. Svuda oko njega bila je ravnica. Mogli su ga tu prikovati sve do noći. A, izgledalo je da se ne trude da ga brzo ustrele...

Peper je imao još jednog neprijatelja protiv sebe, sunce. Udaralo mu je u oči. Kockar je sjahao i udaljio se sa tog mesta još dublje u šipražje. Peper bi povremeno opalio po koji metak. Ali, na njegov jedan, odgovaralo je tri ili četiri puščana. Holidej se približavao nečujno. Čuo je kako je neko glasno opsovao, a onda je nastala paljba iz puške. Ispražnjen je ceo magacin, izgleda uzdaludno. Zatim se psovanje nastavilo, što je Doku omogućilo da ubrza prikradanje. Sparušeno lišće čeperala nije bilo dobar zaklon za kockarevo crno odelo i belu košulju. Međutim, dva lupeža nalazila su se na ivici odrona, okrenuti leđima. Jedan od njih je stavljao maramu pod košulju koju je bojila krv. Izgleda da jedan Peperov metak nije uzaludno potrošen. Drugi je istezao i nišanio dole. Holidej je sada mogao da se ispravi. Nečujno je izvukao „linkoln“, niklovana cev blesnula je na suncu i skrenula pažnju ranjenog bandita. Međutim, on nije mogao ništa da preduzme osim da zgrči lice i ispusti novu kletvu.

– Da vidim prazne šake, momci – naredio je tiho, ali oštro čovek iz Džordžije. Gledali su ga s mržnjom i zabrinutošću. Baš ništa nisu umeli da smisle da ga uklone. Onaj sa

puškom je, istina, odložio oružje, ali se ponadao da stranac nije video kolt, porinut u visoku travu kao u vodu. Ranjenik je, činilo se, izgubio svaku volju da se odupire.

– Kakva je to zabava? – pitao je Dok. – Napadate čuvare zakona? Zašto?

Ćutali su. – Ko vas je poslao? Kej Til?

Pogledali su se, i to je bilo sve.

– U redu, ako nećete da govorite, onda skačite dole!

– Gde dole? – prenu se ranjenik.

– Zar nema jezero dole? – pitao je kockar naivnim glasom.

– Bilo nekada... Sada je samo zemlja... A visoko je preko deset jardi.

– Zato ćete i skakati.

– Slušajte, mister...

– Čekam skok, momci. Ili, pucam u koleno. I to u oba, svakome.

– Zar ste i vi šerif? – pitao je onaj drugi, pomerajući se na drugi kuk.

– Ne, ja sam njegova tetka. I ne pokušavaj da uzmeš u ruke revolver. Zaspao si s njim zajedno. – Idi u pakao! – Holidej zape oroz i nanišani u prvog.

– Čekajte, šta hoćete?

– Ko vas je poslao? – pitao je Dok.

– Til... Trebalo je da što više zadržimo šerifa, i da ga ubijemo na kraju.

– Zašto?

– Zašto? Pa... treba da napadnu banku.

– Samo banku?

– Da, tako je rekao... Našli smo se nedaleko. Mi smo tražili njega, a on nas. Hrti Mek Kej je doveo još pet ljudi i svi zajedno će...

– Mnogo brbljaš, Pole!

– A šta bi ti hteo? Da puzimo?

– Taj se neće usuditi da puca – rekao je bandit. – Znam te kicoše! Bolje barataju kartama i lepim rečima, nego koltom...

Holidej opali.

Čovek zajauka, uhvativši se za koleno. Prebledeo je i očajnički dograbio svoju nogu. Da li je to bio slučajan promašaj ili ga je čovek ledenog pogleda namerno samo okrenuo?

Više nije želeo da okušava sudbinu. – Ako više nemaš pitanja, pobacaj puške i opasač preko glave!

I to je učinjeno. – Ti ćeš nas ubiti – istisnu ranjenik.

– Onda krenite na drugu stranu od Tila – predložio je kockar. Pošto ih je ostavio, Holidej je odvezao njihove konje i sa nekoliko uzvika ih oterao niz padinu. Računao je da će im trebati najmanje pola sata, ako ne i više, da ih pohvataju. Malo kasnije, kada se Holidej pojavio, šerif Peper ga je gledao kao sablast. Ništa mu nije bilo jasno. Pucnjevi su zamukli, kao da je pojava slavnog kockara bila čudesna začaranost od koje zamire sve. – Zar ne žurite, šerife? – pitao ga je Dok. Peper je pokazao na odron, ali, odmah je zavratio glavom. – Vi ste ih iznenadili? – upita.

– Bilo mi je uz put...

Peper natera konja da ustane i uspe se u sedlo. Zavoj mu je bio već prilično namočen krvlju, ali, žurba da stigne u Admor potisnula je sve bolove u glavi. – Da li su nešto rekli? – interesovao se Peper. – Da li je Til...

– Til je pošao u Admor – odgovorio je Dok. – Popunio je ljudstvo sa još pet novih.

– To su oni koje je čekao – promrsio je Peper. – Hoćemo li zakasniti?

– Brže ne možemo – slegnuo je ramenima kockar.

– Vi ne shvatate – poviknuo je Peper. – Ja sam šerif! A tamo su ljudi koji veruju u mene! Ostavio sam ih i sada su prepušteni sami sebi! Kej Til neće tek tako ući kod Fani Morningstra, on će se uz put svetiti...

– Šerife, ako možete da letite, vi krenite –

suvo se odazvao kockar. – Ni oni nisu tako brzi.

– Ali su ispred nas...

*

Vrata ćelije su se po drugi put otvorila tog popodneva. Sva trojica su podigla glave, u nadi da je došao neko da ih oslobodi. Ali, objavio se Bredi Rinald sa tri opasača koja je nosio preko ramena. Bacio ih je prema njima.

– Izlazite i zakopčajte to... Trebaće vam... Desetak jahača dolaze ovamo. Kej Til ih vodi. – Sve nesuglasice su bile zaboravljene. Predstojala im je borba na život i smrt, ako Til bude hteo da ostvari svoje paklene namere.

– Gde su? – pitao je Kobold žureći napolje. Sa zapadnog ulaza odjekivali su pucnji. To je Dil Veston sa senika Soltsberijeve konjušnice pokušavao da spreči galop razularenih Tilovih jahača. Napadači nisu tražili sredinu ulice. Podeljeni u dve kolone, jurili su uz tremove, neprestano zasipajući olovom prozore i vrata. Pala je i prva žrtva. Vestona je zakačio jedan metak iz plotuna grupe koju je predvodio Horti Mek Koj, grabeći prema Lojterovoj banci. Mladi šerifov zamenik ostao je presemaćen na otvoru. Ulicom je odjekivao vrisak žena, koje nisu uspele na vreme da se sklone. Sa prozora šerifove kancelarije oglasili su se nešto precizniji pucnji. Jedan od jahača se prosto prevrnuo u sedlu i tresnuo o tlo. Rinald, Karter, Kobold i Bald žestoko su pucali, ali, brzina Tilovih momaka zaista se graničila sa ludošću. Jahali su u paklenom tempu, položeni po sedlima, pucajući ispod trbuha konja, poput najboljih indijanskih jahača. Tom Sandorl je žmureći ispaljivao metke kroz otvor vrata. Trudio se da što manje bude izložen opasnosti spolja. Bredi Rinald je hrabro stajao na tremu zaklonjen samo stubom. Ali, dok je on

tražio cilj među zahuktalim banditima, oni nisu gledali gde pucaju... Pala je jedina žena na samom pragu Vistolove trgovine... Bio je to početak pakla!

*

Šerif i kockar bili su na domaku Admora kada su učestali pucnji. Možda bi Lajf Peper poterao brže konja da ovaj nije skoro pao na prednje noge. Umesto da se uputi nekom od glavnih ulaza, Holidej je krenuo pravo prema zgradama čiji su severni delovi gledali na Čen River. Postojao je prolaz kroz koji su već prošli jednom, Mekenzijev magazin. Obojica su sjahali i izvukli koltove. Dok je Lajf Peper tražio mogućnost da prvo upadne u „Majoricu“ kockar je pogledom tražio svoga šaraca. Mekenzijev magazin bio je slaba zaštita za putanje vrelog olova. Pucalo se nemilosrdno na sve strane. Topot nevidljivih konja zaglušivao je uši i Holideju i Peperu. Admorski šerif je promolio rame i pola lica na razvaljeni otvor. Zgrozio se! Prvo što je ugledao, bio je mrtav čovek na samo dva koraka od njega. Bio je nenaoružan, smrskane lobanje, prosutog mozga. Nešto dalje video je haljinu neke žene na verandi Vitlove trgovine. Žena? U njemu nešto uzavre. Ugao Lojterove banke, sasvim tamo na zapadu, ispunili su jahači iz čijih su cevi sevale munje na sve živo što se pokretalo oko njih. Svoju kancelariju nije video. Nije znao gde su ostali, Rinald i Karter i da li im uopšte neko pomaže... Nije se osvrtao da proveriti prati li ga kockar. Šta uostalom ima s Admorom večita litalica i revolveraš. Šta može da ima on, koji nema svog grada? I uopšte, da li je Admor i njegov, Peperov? Šunjajući se od stuba do stuba, Lajf Peper je imao sve bolji pregled glavne ulice. Ali, to ga nije mnogo utešilo. Još jedno telo na ulici, nepomično, beživotno, nedužno. Tilova rulja

pljačkala je Lojterovu banku na najneobičniji način u najneobičnije doba. Usred dana, pucajući i ubijajući, bez ikakvog smišljenog plana, ostvoreno i nemilosrdno. Ako je banka bila cilj, zašto je onda Grim označio Fani Morningstar? Šta je želeo Kej Til prepadom na salun „Majoricu“? Jedno zrno se zabilo u stub iznad Peperove zavijene glave. Nije mogao da odgonetne odakle mu je pretila opasnost. Ili je to bilo besmisleno ispaljen metak sa neke strane. Prozorska stakla bila su razlupana, iz jedne zgrade se dizao gust dim, nekoliko natpisa držalo se na samo jednom ekseru. Ponovo su oko Pepera zadobovale olovne kugle. Sada je uvideo da je primećen! Ali, već se nalazio blizu „Majorice“. Limena značka bila je, izgleda, primamljiv cilj za konjanike kojima se više niko nije suprotstavljao. Jedan se izdvojio i poterao konja prema Peperu. Podigao je pušku, zaklanjajući sebe za vratom vranca. Šerif ga je hladno dočekao i pritisnuo obarač. Čulo se udaranje igle u prazno! Unezveren, Peper pritisnu još jednom. Planuo je hitac, ali preko puta ulice. Jahač je kriknuo i ispustio pušku, a njega je konj poneo ulicom. Šerif pogleda na tu stranu i vide metalnu zvezdu na Rinaldu. Kratko je podigao ruku u znak zahvalnosti, baci se uz stub i grozničavo počeo da puni kolt. Okrenuo se, tražeći pogledom kockara. Nebesa! Holidej je mirno koračao njegovim stopama, a oba kolta su mu se nalazila za pojasom. Jedino su mu oči fiksirale vidik i bile spremne da otkriju svaki pokret. Onda mu se pogled ukopa na jednom mestu. Ugledao je šarca! Bio je privezan za sedlo jednog od dva konja ispred „Majorice“! Sve dotle, ledeni pogled malo otopli. Onda su oko njega počeli da se roje hici. – Ovde postaje vruće – dobacio je Holidej šerifu koji je u doboš ubacivao poslednji metak. Zatim je munjevito potegao. Peper je jedva ispratio taj pucanj. Na drugoj strani, ispred banke, sa

sedla se skotrljao još jedan jahač. Iz „Majorice“ se čuo stravičan vrisak.

– Fani – iscedio je iz sebe šerif i bez dvoumljenja jurnuo napred. I, opet pucnji, i Lajf Peper posrnu...

Holidej opkorači palog šerifa i uzvрати vatrom prema uskovitlanoj gomili jahača. Onda je osetio šerifovu ruku kako ga vuče za nogavicu. – Dok... – dahtao je Peper – spasite Fani... spasite...

– Prvo tebe, čoveče – odbrusi mu kockar, jer je video da je na daščanom podu Peper bio prava živa meta za Tilove strelce.

– Ostavite mene – skoro je ječao šerif. Bio je pogođen u grudi. – Preklinjem vas, idite tamo... Obećajte!

– Vi ste budala, šerife – rekao mu je kockar i odvuкао ga sa trema.

– Dok – podigao je glavu Peper – ako ne odete po Fani... ubiću vas!

– Ako pre toga preživite – dobacio mu je ovaj. Peperova glava klonu na prsa, ali, kolt nije ispuštao. S druge strane, Bredi Rinald se pripremao da pretrči brisani prostor i da se nade uz čuvara zakona. Na Kobalda, Balda i Kartera, nije mogao da računa, oni nisu izlazili iz šerifove kancelarije, mada su se žestoko branili. U toj proklesoj pucnjavi, Kobold je dobio zrno po uhu, ali, samo je opsovao i nastavio da zasipa jahače olovom. Rinald je imao sreću da dogradi jednog konja s koga je sleteo pogođeni Tilov čovek i da pređe na drugu stranu, zaklonjen sedlom. Sada nije imao nikakav zaklon. Holidej je napustio Pepera i krenuo u „Majoricu“.

Iz levog kolta opalio je u šarčeve uzde, dajući mu time priliku da se izgubi iz meteža. Pametni ždrebac kao da je pogađao Džordžijančeve misli, zanjštao je i odgalopirao na istoj deo ulice. Kockar nije činio ono što bi svakako uradio Peper. Umesto da uleti u salun, zastao je na ulazu. Video je krajičak

šanka i ukočeno lice barmena Džona Alvina. Poznavao je taj pogled, imali su ga ljudi u koje je upereno smrtonosno oružje.

Dakle, u salunu je već bio neki lupež. Možda i njih više? Pa ipak, sudeći po konjima, mora da ih je bilo dvojica. Alvin je kao hipnotisan buljio u nekoga ko se nalazio nešto ulevo od šanka. Taj je verovatno sedeo na nečemu, s obzirom da su barmenove oči bile spuštene. Još nešto je dokučio kockar. Tip koji u šahu drži barmena, ima preko ogledalo, iznad njega, pogled na ulaz! Da se samo za pedelj pomerio, bio bi primećen. Ali, nije ni tu mogao večno ostati. Puške Tilovih momaka nikako se nisu hladile. Sada su više besnele nego što su pronalazile cilj. Niko osim njih nije znao šta se dešava u Lojterovoj banci.

Dok je ponovo upotrebio levi kolt. Pucao je s boka, pravo u ogledalo. Uspeo je iz prve. Prasak je iznenadio i barmena i njegovog čuvara. Kockar odgurnu vrata u tom kratkom trenu, Brajan Marlou je skrenuo pogled na ogledalo i za delić sekunde zakasnio da ga prenese na ulaz! Instinktivno, Džon Alvin se sagnuo. Kockar je pripucao iz oba kolta. Bila je to grmljavina od koje su se zanjihale ohlađene svetiljke na stubovima „Majorice“. Brajan Marlou je uzvratio, ali, visoko iznad sebe, u tavanicu. Sva zrna su se obrela u njegovom telu, a on kao da se sa smeškom opraštao od života. U stvari, bila je to neverica, zaprepašćenje od naglog obrta. Ruka mu je pala, ispalivši poslednji metak u šank.

Brajan Marlou je završio svoj krvavi put. Kada se najmanje tome nadao, kada su Tilovi razbojnici držali grad u svojim rukama, ne dajući mu da dođe sebi, pao je „iskićen“ sa nekoliko krvavih rupa u telu.

Holidej je pogledom zaokružio praznu prostoriju. Nedostajao je još jedan. Verovatno Kej Til.

Alvin je pridigao svoje požutele beonjače

i sedu razbarušenu kosu. Po opisu je naslutio da je avatinjski strelac mogao da bude samo Dok Holidej, koga su mnogi spominjali tog jutra. A, ako je on tu, sigurno je i Peper u blizini. Alvin je pogledom pokazao na sprat, pa se ponovo zavukao pod šank. Ali, umesto da ustrči uz stepenice, kockar se uputio prema Alvinu. – Ti si barmen? – pitao je mirno. Čovek je s nevericom zatrepao iz svog skrovišta. – Da, ali...

– Daj mi brendi?

– Gospodine?

– Brendi!

Alvin se polako izmigoljio iz svog skrovišta, pogledao mrtvog razbojnika, pogledao prema spratu na kome se nalazila vlasnica u rukama Keja Tila i prebledeo. – Danas ne služim, mister – izgovorio je polako. – Ako ste žedni, poslužite se sami.

– Ko je gore? – pokazao je kockar prema sobama.

– Razbojnik! Maltetira moju gazdaricu, mister. Zar joj nećete pomoći?

– Hoću, ako mi daš brendi.

– Molim vas, ispijte ga brzo – dohvatio je Barmen bocu i drhtavom rukom sasuo čašu pića. Pri tom je prelio preko ivice. – Ili ću ja krenuti gore.

– Pa, kreni!

Alvin izvuče ispod šanka pušku, a onda kutiju sa mecima. Međutim, jedva ju je napunio. Kada je repetirao, zastao je kao sleden. Ugledao je na vrhu stepenica Keja Tila. Ispred sebe je gurao Fani Morningstra. – Šta to spremaš, pacove? – viknuo je odozgo. – Gde je moj čovek?

– Ovde – pokazao je Holidej levo.

– Marlou? – pozvao ga je Til.

– Ne vredi. Zaspao je večnim snom, buzazeru – objasnio je Holidej nalakćen na šank. Tilovo lice se izduži, usne prosto nestadoše jedna u drugoj. Kako je to primio, naj-

bolje je osetila Fani, jer ju je razbojnik žestoko stegao za ruku. Žena je bila u svojoj uobičajenoj haljini u kojoj se pojavljivala pred gostima. Čim je pripucalo, povukla se u sobu, ali, ni u snu joj nije padalo na pamet da bi neko mogao na nju da se okomi. Ipak je i to dočekala. A ubrzo je saznala i razlog... Ma koliko odbijala svaku pomisao da ima veze sa zlatom iz karavana majora Morninstara, Til ju je lako „ubedio“ da prizna. Skoro izlomljenih ruku i sa opekotinama od ugašene cigarete na ramenu, žena je bila u takvom stanju da bi priznala bilo šta, samo da se za trenutak spase bolova. Tako je naterala Tila da poveruje da se bogatstvo krije u podrumu s pićem. I, Kej Til ju je poveo dole, znajući da postoji mogućnost da njegovi momci obave pljačku pre nego što on iznese zlato za sebe i Marloua.

I, odjednom, čudan gost u opuselom salunu, mrtav prijatelj i izbezumljeni barmen sa puškom.

Fani Morningstar nije bila tako lepa kao obično. Sve je na njoj bilo u neredu, kosa, šminka, haljina... Ali, malo nade se ukazalo u njenom pogledu kada je videla mrtvog bandita i stranca sa hladnim licem i još hladnijim pogledom.

Kej Til je imao nesreću da se osloni na pouzdanost Brajana Marloua. Zato nije ni krenuo s izvučenim koltom, misleći da će ga kompanjon sačekati i pratiti. Tu je bilo i nesnosno čičenje i otimanje Fani Morningstar, što mu je otežavalo brže kretanje kroz hodnik. Odjednom je razbojnik osetio koliko je usamljen. Odsečen od svojih ljudi, lišen Marlouove pomoći, sa koltom koji mu se nalazio za opasačem. Nije mario za pušku u Alvinovim rukama. Mogao bi ga naterati da je pojede, ali... koliko je brz stranac? Kakav je to čovek koji mirno pije brendi, a oko njega pakao?

– Šta si ti ovde? – upitao je Til.

– Gost – odgovorio je Holidej. – Da ti ne smetam?

Til je približio ruku, proveravajući ima li ipak taj dendi veze s ovim gradom ili je zalutao u njega?

Uverio se da ima.

Kockar je sklonio kaput i pokazao mu je u ruci najbliži desni „linkoln“.

– Znači, ti si ga ubio? – upitao je Til i od sebe odgurnuo Fani.

Žena se skotrljala niz stepenice, motajući oko sebe svoju dugu haljinu, ječeći pri svakom dodiru tela sa stepenikom. Kej Til je spustio nogu na prvi stepenik. Holidej se odvojio od šanka. Istog časa, vrata se otvoriše sa treskom. Na njima je, lelujući poput plamena sveće, stajao okrvavljeni Lajf Peper. Izgledao je strašno, s krvavim zavojem i krvavom košuljom. U ruci mu se nalazio kolt.

Kej Til je preneo pogled sa Holideja na šerifa. Više nije znao s kim treba da ima posla.

– On je moj – procedio je Peper i nekako čvršće stao na noge. Kolt je zadenuo za futrolu.

– Možda na onom svetlu – dobacio je Holidej. – Možeš da stojiš na nogama, šerife?

– Mogu...

– Vidiš li dobro?

– Njega vidim, to je dovoljno.

– Pa, uhapsi ga!

– Tile, uhapšen si! Optužen si za ubistvo i pokolj, za pljačku, povrede i...

– Ne zanovetaj Lajfe – iskezio se Til. – Znaš dobro da nemam nameru da mi bilo ko sudi.

– Sudi? Nemamo sudije, lupežu... Ovde sam ja tvoj sudija.

– Misliš li da me silom uhapsiš?

– To sam uvek činio sa takvima. – Zatim se okrenuo prema kockaru. – Dok, vi se mešajte...

Holidej je slegnuo ramenima.

Fani se na kolenima odšunjala do stepenišnog stuba i tu se sakrila. Oči su joj bile pune straha i suza. – Nemoj. Lajfe – molila je.

– Nemoj da te ubije! Ne...

– Nikoga on više neće ubiti – rekao je Peper i umirio se.

Til prestade da se keži. Spustio je ruku s beskrajnom sigurnošću i izvukao kolt. Peper je sačekao da on bude prvi. A zatim je i sam istrgao kolt. Oba pucnja su se slila u jedan. Kej Til je nastavio da puca, ali, u pod. Okrenuo se oko sebe kao lutka s koje su se pokidali konci. Pao je na stepenište s krvavom mrljom na čelu.

– Gospode – prekrstio se Alvin. Holidej je najzad ispio brendi. Tog trenutka gubitak krvi je učinio svoje, i Lajf Peper se stropoštao na pod. Fani je pritrčala šerifu i počela da ga raskopčava. Istovremeno, spolja su se oglasile ponovo puške. Holidej se našao na ulazu. Ulicom su prohujala tri jahača, ali, dva su odmah pala sa sedla. Pucnji su slili činilo se, sa svih prozora. Admor je iznenada oživeo, barutni dim je izbijao na mnogim mestima i posejao paniku među preostalim članovima Tilove družine. Dva pljačkaša sa kožnim torbama o ramenu, ispala su iz Lojterove banke i skočila odmah u pripremljena sedla. Sekund ili dva odlučivali su na koju će stranu. Izabrali su istočni deo ulice. A tamo baš, čekao ih je Bredi Rinald s puškom, ne računajući na povremenu pomoć Doka Holideja. Promućurni šerifov pomoćnik propustio je prve jahače i na nišanu zadržao one sa torbama. Isto je činio i Holidej. Sa različitih mesta, ali nekako u isto vreme, razlegli su se puščani i revolverski pucnji.

*

Bredi Rinald primio je dužnost čuvara zakona u Admoru.

Lajf Peper je dao ostavku. Nameravao je da čim prezdravi, krene za Salinu. Nad njim je bdela Fani Morningstar, uveravajući ga da samo njega voli i da će sve ostaviti i krenuti tamo kuda i on.

Šerif joj je verovao dok je ležao. Ali, čim bude mogao da zajaše sedlo, reći će joj koliko vrede sva ta njena uveravanja.

Čovek iz Džordžije je žurio da krene pre kiše. Oblaci su se gomilali na istoku i podsećali na ono isto nevreme koje je zadesilo Admor s dolaskom Keja Tila u grad. Šta je iza sebe ostavio? Ništa! Opet usijani koltovi, pucnji, leševi i praznina u srcu. Gorčina pod nepsima. Admor, iako bačen na krajnji zapad Dakote, prema Vajomingu i Nebraski, bio je kao i svi ostali gradovi. Imao je jednu dugu, dugu noć i jedan pakao prepodneva. Sačekao je suton. Dok se i dalje po salunima prepričavao burni dan, dok se sa setom govorilo o mrtvima, čovek iz Džordžije je tiho napustio svoj sto i izašao u noć. Mig je veselo zarzao. Niko nije primetio da je u „Apalačiju“ jedan gost manje. Čak ni inače vidoviti Li Majls. Bila je to dobra prilika da kockar ode neopaženo iz Admora.

Pusta ulica grada i mnogobrojna svetla na zgradama. U „Majorici“ kikut devojaka, miris kuhinje iz krčme „Braće Kraus“.

Holidej je pustio da ga šarac nosi. Pripalio je cigaretu i bacio poslednji pogled na šerifovu kancelariju. Onda je čuo iz mraka, nedaleko, zapinjanje oroza. Mig je zastao. – Ne spuštajte ruke, mister – opomenuo ga je glas koji mu se učinio poznat. Holidej je malo iskosio rame.

– Okrenite konja natrag... i bez trikova!

– Ne volim da se vraćam – rekao je kockar.

– Ipak ćemo vas zamoliti – izašao je iz tame Bredi Rinald. Pušku je držao oborenu nadole. – Lajf Peper mi je naredio da vas dovedem... na jednu čašicu.

– Kod Fani?

– Da!

– Šta će biti ako odbijem?

– Peper je poručio da će ustati iz postelje i onako okrpļjen krenuti za vama.

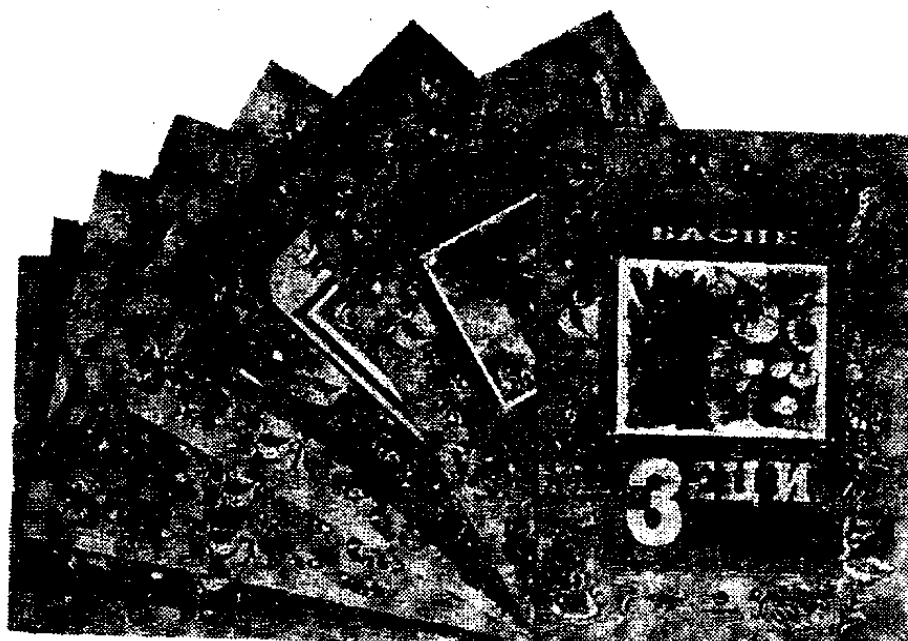
– Rekao sam ja da je on lud – promrmļjao je Dok. – Čak ljudi nego što sam mislio...

I vratio je konja.

KRAJ

NAJLEPŠE BASNE SVETA

EZOP • LA FONTEN • KRILOV • AFANASJEV

OSAM RAZLIČITIH NASLOVA

Bogato ilustrovane knjige u boji, na najfinijem papiru, formata 24 × 33 cm

MARKETPRINT DD, 21102 Novi Sad, poštanski fah 20

Telefon: (021) 614-300

★ ENIGMATIKA ZA DECU ★

MOĆNI RENDŽERI

**Slagalice, osmosmerke,
lavirinti, bojanke, razne
zagonetke i pitalice**

**SVAKOG MESECA DVA NOVA NASLOVA
NA SVIM KIOSCIMA!**